

WESTERN ROMAN
LASO
Cijena 1300 d broj 194

YU ISSN 0353-2399
9 770353 239006

Hal D. White **KID MALLORY**

Hal D. White

KID MALLORY

**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

Glavni i odgovorni urednik: Milivoj Pašiček
Izdavač: NISPRO VJESNIK (predsjednik Poslovnog odbora Vjekoslav Koprivnjak)

– OOUR Informativno-revijalna izdanja (direktor Božidar Radman) Predsjedavajući Savjeta: dr Ivan Krtalić

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4

Telefoni: 041/526-099, 515-555, 519-555 i 333-333

Telex: 21 121 YU VSK

Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.), Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i odg. urednika), Milivoj Pašiček, Biserka Pupavac (pomoćnik gl. i odg. urednika) Tisak: NISPRO

»Vjesnik«, OOUR Novinska rotacija i OOUR TM

Urednik: Ana Hrastović
Grafički urednik: Ivica Bartolić

Hal D. White: Kid Mallory
Naslov originala: Kid Mallory

Copyright: VPA

Recenzija: Marijan Krmpotić

Prijevod: Miroslav Kiš

Laso broj 794 izlazi 30. 12. 1988.
u nakladi od 60.000 primjeraka.

I

Gradić Wagontire u Arizoni sastojao se zapravo od dva odvojena dijela, dva gradića – gornjeg i donjeg Wagontirea. Na uzvisini, koju je u predvečerje redovito rashlađivao povjetarac s nedalekih planina, stanovali su rančeri, vlasnici rudnika i imućni rudari. U donjem, siromašnijem dijelu, okruženom zmijolikim škrtim tokom vode koji su u tamošnjim prilikama zvali rijekom, te je čak imala i ime – rijeke Gila – živjela je uglavnom meksikanska etnička zajednica iz koje su se regrutirali dobri jahači za bogate rančeve ili dobri rudari za rudnike srebra.

Matt Henderson sišao je prašnjavom cestom toga predvečerja iz gornjega u donji dio Wagontirea. Žureći, nije zastajkivao da porazgovara sa sugrađanima, kako je to inače običavao. A oni su ga, sjedeći pred kućama od nepečene gline i brvnarama ili pak u svojim skromnim nastambama, u kojima su već palili svjetiljke iza vrta otvorenih radi pristupa blagotvornog svježijeg zraka, prijateljski pozdravljali.

– Dobar dan, senjore! – odjednom je Matt začuo zvonki glas iza nekih vrata i prenuo se. – Nisi se nimalo promijenio, amigo! – nastavljao je glas. – Zar ne znaš da oni koji žure brže stare?

Kroz otvorena vrata brvnare Matt je za stolom s već upaljenom

svjetiljkom ugledao mladoliko lice boje mahagonija, preplanulo od pustinskog sunca. Mladić je bio odjeven jednostavno poput kaubojja. Jedino su se na njemu isticale čizme, očito fino ručno izrađene iz teleće kože, sa srebrnim ostrugama, s kojih su, kad se pomakao, zazveckali zvončići.

– Zar si to zaista ti, Kide? – iznenadio se Matt Henderson. – Čovječe, nisam pomišljao da ću te ikada više vidjeti!

– Čini mi se da shvaćam zašto – značajno je odgovorio mladić, široko se osmjehnuvši i otkrivajući zdrave bijele zube, dok je poput kobalta plavim očima prodorno promatrao Matta.

Mattu Hendersonu bilo je jasno kako Kid smatra da ga je on napustio u nevolji one noći kad su se posljednji put vidjeli.

– Kide, nisam te napustio one noći – počeo ga je iskreno uvjeravati. – Prije bih umro nego što bih te napustio – dodao je i pogledao ga pravo u oči.

– Kad vidim taj tvoj pogled, gotovo ti napola vjerujem – odvratio je mladić u čijem su se osmijehu miješali razumijevanje, ali i prezir.

– Dopusti da ti objasnim, Kide – molio je Matt, pocrvenjevši. – Malo dalje je salun u kojem možemo porazgovarati. Ako mi ni tada ne povjeruješ, čini što te volja!

– Ne znam – zijevnuo je mladić, protegnuvši se tako da mu se napeo svaki mišić na tijelu. – Sklon sam poći, no čini mi se da sam bolje sreće bez tebe i tvojih priča. Ovu ću priču ipak saslušati. Imao si pet godina vremena da je pripremiš!

Promatrajući mladića, Matt Henderson pomislio je kako je Kid zapravo, za svakoga tko je znao promatrati, već bio obilježen znacima iskustva koje mu se ogledalo u očima, na licu, na njegovu ukupnom držanju i vladanju. Sasvim je položio školu života, duboko je kušao grubi život Arizone i taj mu se život svidio.

Malo kasnije sjedili su u kutu saluna.

– Pa da čujem tvoju priču, Matt! – mirno je, zavalivši se na stolcu, predložio Kid, koji je, po navici, sjedio leđima okrenut k zidu.

– Igrao si te noći rulet u igračnici Petea Maddoxa, Kide – počeo je Matt. – Ja sam, u prostorijama na katu, kartao. U dva sata nakon ponoći dobijao sam petsto dolara i odlučio napustiti igru, to prije što su se u nju uključila dva revolveraša koji bi me, milom ili silom, svakako opelješili. Kad sam sišao u igračnicu, pred tobom je, sjećaš li se, bila hrpa žetona. Oko stola je bila gomila svakakvih promatrača – nastavio je Matt. – Djelovao si hladno poput leda, igrao si na pojedinačne brojeve i boju, crveno, zar ne? Stao sam te oponašati, ulažući na isto. Dobili smo, sjećaš li se, pet puta zaredom. Jedva je prošlo četvrt sata kad nam je Pete Maddox saopćio da smo mu rasturili bank! Promijenivši žetone, izašli smo sa dvadeset tisuća »zelembača«. Odmah sam slutio kako nas Pete neće olako pustiti da odmaglimo s toliko dolara. Zaskočila nas je gomila tipova čim smo stigli do prvog ugla. Sjećam se da

sam srušio dvojicu prije nego što su me odalabili po glavi. Kad sam se osvijestio, ulica je bila pusta, prazna, a ja sam na pločniku ležao sâm, potpuno opljačkan.

– Žao mi je, gospodo, nisam znala da imamo goste – ispričavala im se, prekinuvši Mattovu priču, jedra djevojka, zdravih isturenih grudi.

Obraćala se obojici, ali je zapravo gledala samo u Kida. U očima joj je bljesnulo divljenje kad joj se mladić osmijehnuo.

– Ne zamjeramo, senjorita – rekao je Kid sa smiješkom. – Vrijedilo je čekati da nas posluži tako lijepa djevojka. Donesite, molim vas, čašu tekile za mojega prijatelja. A za mene pripremite tim svojim lijepim ručicama kakvo jelo.

– Odmah, gospodine! – žustro je obećala djevojka.

– Vidim da si ostao onaj stari, Kide – osmijehnuo se Matt. – Još te vole i djevojke i djeca, i psi i konji!

– Osjećaju da i ja njih volim – slegnuo je Kid ramenima. – Nego, nastavi ti svoju priču!

– Bio sam uvjeren da su tipovi i tebe propisno mlatnuli, ubili i bacili te negdje u luci u vodu – nastavio je Matt. – Zacijelo su vjerovali da sam i ja mrtav, jer sam, padajući, udario glavom o rub pločnika. Čim sam se malo oporavio, uskočio sam u neku kočiju koja je išla na Zapad. Nisam se želio još jednom izložiti opasnosti od napada Peteovih momaka. Tri noći kasnije smrzavao sam se u nekom rudarskom gradiću, logorujući u visokoj travi nedaleko od poštanske postaje. Negdje pred zoru projahala su onuda četvorica, pričajući međusobno o tome kako će toga dana opljačkati transport zlata koje je pripadalo nekom starom Craneu. Čim su prošli, pohitao sam u gradić i pronašao ured toga Cranea. Da skratim priču, pljačka zla-

ta je spriječena, pljačkaši su pohvatani, a ja sam i sada predradnik kod Stephen Cranea.

Prišla im je opet djevojka, stavljajući na stol čašu tekile i tanjur pun vrućih »tortillas«. – Želite li još nešto? – upitala je Kida.

Mladić joj se, potresajući glavom, dvosmisleno osmjehnuo. Govorio joj je zatim nešto na španjolskom, tako brzo da Matt nije mogao shvatiti ni smisao. Djevojka je otišla, srdačno se smijući.

Dok je Kid jeo, Matt je srkao tekilu. Nadao se da je mladić povjervavao njegovoj priči, koja je od prve do posljednje riječi bila istinita. Propustio je jedino spomenuti koliko je žalio za Kidom, vjerujući da je mrtav. Nije to mogao reći pred prodornim očima toga mladića, koje kao da su mu vidjele do dna duše. Da je i to spomenuo, Kid bi možda, promatrajući ga ozbiljno i hladno, posumnjao u cijelu priču. Matt se pred njim i inače oduvijek osjećao nekako sigurnim.

– Vjerujem ti, starino! – rekao je Kid, pogledavši Matta pravo u oči. – Iskreno priznajem, bio sam uvjeren da si me kukavički napustio one noći. Drago mi je što to nije točno.

– Osjećam se kao da sam se ponovo rodio, Kide! – uzdahnio je s olakšanjem Matt, kao da mu je pao sa srca kamen što ga je tištio posljednjih pet godina. – Vjerovao sam sve ovo vrijeme da si mrtav! Nego, znaš, Crane je vrlo bogat čovjek. Mogao bi dobro zaposliti čovjeka tvojih sposobnosti.

– Posao i ja ne slažemo se baš osobito – zijevnuo je Kid, protežući se na stolcu. – Kad nešto radim, moram se poslije toga barem dvostruko dulje odmarati. Jesi li – upitao je iznenada – rekao da ti se gazda zove Stephen Crane?

– Pravi je to gospodin, Kide – kimnuo je Matt. – Ali, kaži mi sa-

da što se one noći dogodilo s tobom?

– Prije svega da ti kažem kako uopće nisam vidio što se dogodilo tebi. Mene su napala petorica. Uspio sam se povući u ugao, uza zid, te sam im zadao dosta muka. Dvojicu sam prostro sebi pod noge, dok me, s leđa, nisu onesvijestili. Kad sam došao k sebi, shvatio sam da me po ljestvama od užadi vuku na nekakav brod. Pretvarao sam se da sam mrtav. Kad su me bacili na palubu i zaboravili na mene, skočio sam preko ograde i doplivao do obale. Slijedeće sam noći posjeti Maddoxa. Uvjerio me da napadači nisu bili njegovi momci.

Matt je slušao Kida s nevjericom.

– I danas vjerujem da nam ono nije namjestio Pete – nastavio je mladić. – Pošao sam zatim na Istok i našao se u New Yorku. Bilo je zanimljivo. Obavio sam neke poslove na robnoj burzi i zaradio nešto novca, a u proljeće sam došao ovamo. Kupio sam posjed, nekih stotinu i trideset kilometara na sjeveru odavde. Imam na ranču vrhunski odane momke i odličnog, vjernog predradnika. Nego, sjećaš li se još Ala Harmona, starino? – upitao je iznenada.

– Da... – odgovorio je Matt poslije kraćeg razmišljanja. – Igrao sam jednom s njim poker kod Petea Maddoxa. Sada je, čini se, šef njujorškog ureda Pinkertonove detektivske agencije.

– Jest – kimnuo je Kid. – Al mi je dobar prijatelj. Pisao mi je kako je neki Stephen Crane iz Wagontirea tražio od njega da mu preporuči čovjeka za neki specijalan posao. Čovjeka posebnog kova, naglasio je. To me je zainteresiralo, pa sam dojahao ovamo.

– Poklapa se... zamišljeno je primijetio Matt. – Gazda je već dulje vrijeme bio vrlo zabrinut.

Kao da ga nešto muči, nagriza. Ako mu možeš pomoći, Kide, učini dobro djelo dobroučiniću!

— Gdje mogu naći Cranea? — upitao je Kid, ustajući.

— Odvest ću te k njemu, Kide. Živim i ja u njegovoj kući.

II

Veliku bijelu kuću s kolonadama sa svih je strana opasivala veranda. Nad velebnim ulazom gorjela je svjetiljka.

— Gazda je u svojoj radnoj sobi — šapnuo je Matt, tiho kucajući na vrata. — Gospodine Craine, ovo je Kid. Kaže da ima pismo za vas. Ušli su u bogato i ukusno namještenu radnu sobu.

— Žao mi je, Kide — rekao je bogati vlasnik rudnika, promatrajući mladića i uzevši pismo od njega — ali čini se da si uzalud dojahao ovamo. Posao što ga za mene treba obaviti traži starijeg, iskusnijeg čovjeka. Nisam zapravo siguran postoji li uopće čovjek koji bi ga mogao obaviti — dodao je, uzdahnuvši.

— Ne znam da li bi me taj posao uopće zanimao — naglašeno je ravnodušno odgovorio Kid, krećući k vratima. — No, obično sam odlučujem prihvaćam li neki posao ili ne. Matte — okrenuo se k starom prijatelju — put mi se svakako isplatio, jer mi je drago što sam našao tebe. Kad nađeš vremena, dojaši malo na ranč »K-bar«. Valjda ti je jasno da ćeš biti dobrodošao.

— Stani, mladiću! — zaustavio ga je Crane, podigavši ruku. — Nisam tako negostoljubiv da bih te pustio otići u ovo doba noći. Zar radiš na ranču »K-Bar«?

— Pomalo — odgovorio je Kid. — Ja sam, znate, vlasnik toga ranča.

— Sjedni, molim te! Moram razmisliti nekoliko minuta — iznenađeno je zamolio Crane, promatra-

jući sa zanimanjem mladića neobično mladalačkim očima na oronulom licu.

Kid se spustio u kožnatu fotelju, još uvijek gundajući zbog neočekivano hladnog dočeka.

— Uvjeravam te — započeo je poslije nekoliko trenutaka Crane — da ne sumnjam u tvoje sposobnosti. Pitam se, međutim, imam li pravo uputiti ovako mlada čovjeka tragom koji mu može donijeti i smrt.

Matt se počeo vrpeljiti, pa je sad on krenuo prema vratima.

— Ne, Matte! Nemoj ići. Ostani! — zadržao ga je bogataš. — Ali nemam povjerenja u vas dvojicu, već sada sam poražen!

Stephen Crane tek je sada uzeo čitati Harmonovo pismo.

Kid je, sjedeći kao na iglama, znao da će prihvatiti posao. Crane je spomenuo opasnost, a baš su ga opasnosti privlačile.

— Moram ti reći da mi je Harmon već pisao — obratio se bogataš Kidu. — Napisao je kao poznanje čovjeka koji bi mogao obaviti posao za mene, ako je to uopće moguće izvesti. Čovjek koga mi je preporučio zove se John Mallory i njegov je stari prijatelj, vlasnik ranča »K-Bar«, dvjesto i pedeset kilometara odavde. Zar si ti John Mallory?

— Upotrebljavam to ime i prezime — ozbiljno je odgovorio Kid.

— Traži li te zakon? Postoji li možda za tobom kakva potjernica?

— Ne.

— Oprostite, gospodine Crane — uključio se u razgovor Matt. — Možda će me ovo što ću sada reći stajati posla, ali ću reći istinu. I Kid i ja služimo se imenima s kojima nismo rođeni. Ni kod vas nisam zaposlen pod pravim imenom i prezimenom, ali vam vjerno radim i služim, a i Kid bi vam bio

najodaniji ortak što ste ga ikada imali.

— Znam, Matte — odgovorio je Crane gotovo blago. Raspitao sam se o tebi kad sam te zapošljavao. A imam razloga raspitati se i o Kidu. Ako je kakav kriminalac, ne treba mi.

— Zakon me ne traži — mirno je odgovorio Kid. — Imam nekoliko neprijatelja koji bi mirnije spavali da me nema, ali u sukobu sa zakonom nisam bio nikada. Bojim se da ćete mi morati vjerovati na riječ.

— Već sam ponešto i saznao o Johnu Malloryu — otkrio je Crane.

— A saznao sam i to da se u ovom području, punom i kradljivaca stoke, goveda na ranču »K-Bar« mirno tove i množe, jer ih nitko ne dira. Odmetnici i pljačkaši nadaleko obilaze taj ranč. Pitam se zašto?

— Mogli biste to shvatiti i tako da se pokušaj pljačke stoke s mog ranča ne isplati — mirno se, ali značajno osmjehnuo Kid.

— Pa, gospodo, čini se da nemam izbora — rekao je vlasnik rudnika poslije kraćeg razmišljanja. — Nemam više ni mnogo vremena. Ispričat ću vam o kakvom je poslu riječ, a vi mi obećajte da to nećete širiti.

Kimnuli su.

— Imao sam bogate roditelje — započeo je stari Crane. — Mati mi je umrla kad su mi bile tri godine. Otac se po drugi put oženio. Kad mi je bilo sedam godina, rodio mi se polubrat John. Svi smo se voljeli i živjeli kao vrlo sretna obitelj. Brata Johna neobično sam volio, te mi je bilo vrlo teško rastati se s njim, kad sam polazio u koledž. Živio sam samo za raspuste, ponovne susrete s obitelji. Bilo mi je lakše kad sam se zainteresirao za studij. Bio sam na završnoj godini, kad su otac i maćeha poginuli u oluji, na povratku brodom iz Evro-

pe. Brata i mene to je još jače zblžilo...

Crane je zastao, prisjećajući se tih svojih mladalačkih dana. U inače živahnim očima bilo je neke sjete.

— Diplomirao sam — nastavio je — te se zaposlio u banci koja je pripadala pokojnom ocu. Moj brat posvetio se pravu. Diplomirao je s odličnim uspjehom na Harvardskom sveučilištu i odmah se zaposlio u uredu državnog tužitelja u New Yorku. Imao je osjećaj za pravo i pravdu, marljivo i pošteno je radio, te je nekoliko godina kasnije postao državnim tužiteljem. Nikada nije težio ni za bogatstvom ni za slavom, a postigao je i jedno i drugo. Oženio se. Ubrzo mu se rodio sin, a kasnije je dobio i kćer. Bile su to divne godine. Ponosio sam se i bratom i njegovom obitelji. Jedne večeri — pričao je dalje Stephen Crane — dok smo sjedili u knjižnici u Johnovom domu, zapitao sam ga što ga tišti, zamijetivši kako je neobično zamišljen. »Stephene«, rekao mi je, »uvjeren sam da u gradu imamo organiziranu bandu moćnih kriminalaca koji su prijetnja ne samo gradu New Yorku nego i državnoj vladi. Znam to već neko vrijeme, a slutim i tko je vođa. Imam i dokazamita, korupcije, pljačke, ali svjedoci ili nestanu ili se boje svjedočiti. Slijedim tragove, ali je i banda zbog toga zabrinuta. Već su mi više puta prijetili.« »Nepojmljivo je, John«, rekao sam, »da baš tebi prijetite, na tom položaju.« — »Stephene«, ozbiljno je odgovorio moj brat, »kad bih tu bandu, stavio iza rešetaka i pobrinuo se da budu propisno kažnjeni, znao bih za što sam živio! A tebe molim, dogodi li se meni nešto, da brineš za Coru i našu djecu!«

Crane je na časak zašutio, pa nastavio:

– Nagovarao sam brata da istragu prepusti barem detektivima, kad je već policiju smatrao korumpiranom, ali nije htio. Prišao je samo da jednoga detektiva iz Pinkertonove agencije prividno namjesti kao vrtlara, a zapravo za svog osobnog čuvara. Iz novina sam ubrzo saznao da moj brat u istrazi sumnjiči čak neke visoke ličnosti iz gradske uprave. Jedne večeri, uoči Božića, kad sam ga posjetio, povjerio mi je da istragu privodi kraju te da bandi namjera va zadati završni udarac. Bilo je već zakazano i suđenje, na kojem će, tvrdio je, čvrstim dokazima poslati na vješala čovjeka koji je razgranatim zločinom, mitom i korupcijom ugrožavao grad. Poslije suđenja poći će, nadao se, s Corom i djecom na dulji zasluženi odmor u Španjolsku. A kad se vratio, namjerava napustiti položaj tužitelja, dopaće preseliti se na Zapad.

Stephen Crane duboko je nekoliko puta uzdahnuo prije nego što je nastavio uzbudljivu priču.

– Tada sam – rekao je – posljednji put vidio i brata i njegovu obitelj. Na sam Badnjak Johnov mi je pomoćnik javio da je Johnu u kuću podmetnut eksploziv, te da su u požaru poginuli i moj brat i cijela njegova obitelj. Na zgarištu kuće zakleo sam se da ću ih osvetiti!

Kid i Matt nisu ni za trenutak prekinuli priču Stephena Cranea. Kid je osjećao da će je bogataš završiti obavijestima o svojoj neuspjeloj potrazi za zločincima, te ga zamoliti da on pronađe uzročnika Craneove životne tragedije.

– Pet su godina – nastavio je vlasnik rudnika – najbolji Pinkertonovi detektivi nastojali, za moj račun, utvrditi tko je vođa bande, a državno im je tužilaštvo pružalo svu potrebnu pomoć. Bila su čak četvorica ozbiljno osumnjičena. Nažalost, moj brat John, koji je

znao tko je šef bande, ponio je tajnu sa sobom u grob. A banda je uzvraćala udarce. Ubili su trojicu mojih ljudi. Tada sam se – nastavio je bogataš – upoznao s Alom Harmonom. Obećao mi je da će nastaviti moju potragu kad sam se, prodavši svoj udio u banci, preselio na Zapad i konačno se smirio ovdje, u Wagontireu. Mislio sam kako sebi mogu priuštiti da strpljivo čekam čas svoje osvete. Živio sam jedino za tu nadu: da ću zločinca privesti pravdi. Trojica s liste ozbiljno osumnjičenih tajanstveno su umrla ili poginula. Uklo- nio ih je posljednji osumnjičeni, četvrti s mogega i Alova popisa. Tako smo saznali tko je vođa bande i ubojica mogega brata i njegove obitelji. Nekoliko tjedana kasnije Al Harmon mi je, međutim, javio da je naš »gospodin X«, kako smo ga nazvali, nestao iz New Yorka. Godinama ga je otada cijela vojska agenata tražila po cijelom Zapadu. Tek sam prošle godine počeo dobivati pouzdanije obavijesti, a sada mogu reći da je potraga završena. »Gospodin X« je bio najbolji Johnov prijatelj, kriminalistički odvjetnik, a sada je poznati odmetnik. Zove se Ronson.

U nastaloj tišini starac se osmjehnuo, vidjevši ozbiljna lica Kida Mallorya i Matta Hendersona.

– Znam – rekao je – da vam to ime ništa ne znači. Ali ja ga znam odviše dobro. Nema zločina, nema značajnije pljačke na Zapadu čiji tragovi ne bi vodili do Ronsona. I zločin i svoju organizaciju taj je čovjek preselio na Zapad. Taj uspješan, visokoobrazovan čovjek iz dobre obitelji načinio je od zločina posao od kojega živi. Dobrovoljno se opredijelio za kriminal, zločine, pljačke, prijevare. Od svega ubire debele svote koje sprema na više svojih računa pod raznim imenima. Pod tri ili četiri različita

imena poznat je u više mjesta, i to svugdje kao pošten i ugledan građanin.

– Gospodine Crane – vrlo tiho se iznenada javio Kid – vladajte se prirodno, ne činite nikakve nagle kretnje.

Još dok je Kid govorio, planuo je njegov revolver, začuo se prasak stakla, ali i nekog drugog revolve-
ra vani.

Matt je pohitao prema vratima.

– Ne moraš žuriti, Matte! – mirno je rekao Kid. – Taj se više neće pomaknuti. Pogodio sam ga – izvijestio je, okrenuvši se prema Craneu. – Žao mi je, gospodine Craine – ispričao se – ali morao sam ovako postupiti. Nišanio je u vas.

– Kako si to samo izveo? – sa stahopoštovanjem je upitao bogataš. – Zakleo bih se da si u ovu sobu ušao nenaoružan. Nisam vidio ni da izvlačiš oružje ni da nišaniš.

– Tko je to, Matte? – doviknuo je Kid prijatelju, ne obazirući se na Craneovo divljenje.

– Počinio si užasnu grešku, Kide! – javio se iz vrta pod prozorom Matt. – Ubio si Alfreda, našega domara. On i Sarah vode domaćinstvo gospodinu Craneu.

Istoga trenutka Kid je iskočio kroz prozor i nagnuo se nad domara koga je bio pogodio točno između obrva. Uspravio se s hladnim osmijehom nadmoći.

– To je, dakle, vaš domar Alfred, je li? A Sarah je zacijelo zgodna crnokosa gospođa od četrdesetak godina, koja ima običaj trljato ruke kao da ih vječito pere?

– Izvanredno točan opis, Kide! – začudio se Matt. – Zar poznaješ Sarah?

– Poznavao sam je – s gorčinom je odvratio mladić. – Poznavao sam i Alfreda, ali se zvao Deacon Neely i bio je jedan od najve-

ćih propalica i varalica na Zapadu. Nema toga što on i njegova draga Sarah ne bi počinili za novac! – rekao je Kid i u međuvremenu pristupio k prozoru. – Gospodine Craine – doviknuo je u sobu – izađite, molim vas, ovamo! A ti, Matte, donesi svjetiljku!

Počeo je zatim, u njihovoj prisutnosti, pretraživati džepove ubijenog domara. Pokazao im je specijalne revolverске metke, dugačak bodež, otpirač, turpiju. A iz sara obiju čizama izvukao je po jedan mali pištolj – derindžer.

– Čudne igračke za jednog domara! – primijetio je, obraćajući se Craneu. – Nadam se, gospodine, da vam sada neke stvari postaju jasnije?

– Svakako – kimnuo je Crane. – To samo može značiti da su Alfred i Sarah bili u vezi s Ronsonom.

– Koliko su dugo kod vas? – upitao je Kid.

– Oko pola godine. Baš sam budala! Mislio sam da sam sretan što sam imao tako dobre ekonome.

– Neke se stvari podudaraju...

– poluglasno je mrmljao Kid. – Znači da su došli k vama kad je oteta mala Carol Hill. Njen je otac platio ucjenu od stotinu tisuća dolara, a otmičari su dijete ipak ubili. Pretpostavljam da su Deacon i Sarah imali naređenje da se negdje smjeste i miruju, dok se ne slegne prašina oko te otmice i ubojstva. Bili ste u smrtnoj opasnosti, gospodine, svake minute, sve dok je taj čudan par bio pod vašim krovom.

– Shvaćam – kimnuo je Crane. – No što ćemo sada?

– Da potražimo Sarah? – naivno je predložio Matt. – Možda će progovoriti.

– Ona je zacijelo odmaglila! – osmjehnuo mu se Kid. – Zna da bi je, kad bi sve priznala, čekalo uže. Pogledaj u kuću, no siguran sam da je nećeš naći.

— Hoćeš li preuzeti posao, da nađeš Ronsona? — upitao je Crane Kida, kad su se vratili u radnu sobu. — Što god se dogodilo, vjerujem da si ti jedini čovjek koji ga može naći. Uspiješ li, platit ću koliko god zatražiš!

— Nema tog novca kojim biste mi mogli platiti taj posao! — ozbiljno odgovori Kid. — No preuzet ću ga zbog drugih razloga. Neka vam je jasno: svoj revolver ne iznajmljujem! Ščepat ću toga Ronsona i predati za zakonu, da mu se pošteno sudi. A vaša će brig biti da ga propisno kazne.

— Ništa više i ne tražim! — žurno se suglasio starac. — Koliko god želim osvetiti brata, želim da to bude po pravdi i zakonu, želim da se njegovom ubojici sudi.

Ušao je Matt, koji je pošao potražiti Sarah, te objavio:

— Pobjegla je vašim najboljim konjem, gospodine Crane. Kada krećemo za njom?

— Ne krećemo, nego krećem, Matte! — s osmijehom ga je ispravio Kid. — Ti ostaješ paziti na gospodina Cranea. Čuvati ćeš ga danonoćno. Bit će još pokušaja da ga ubiju, sve dok ja ne onemogućim Ronsona.

— U pravu si, Kide — suglasio se Matt. — A tako bih volio opet pojahati s tobom!

Kimnuvši mu, Kid je pošao k vratima i izašao.

— Krenuo je Ronsonovim tragom — obratio se Matt Creneu, stresavši se od jeze. — Ne bih volio biti u Ronsonovoj koži.

III

Brda su treperila na poslijepodnevnoj jari. Jahač, sudeći po izgledu nekakav kauboj, očito umoran, spuštao se na konju niz padine prema potoku. No na kakvom konju! Sivosmeđa, mrka kobila djelovala je na prvi pogled kao najgore

kljuse. Glave spuštene tako da je gubicom gotovo dodirivala zemlju, kao da uopće nema volje da je nazovu konjem. Na prvi pogled svatko bi joj se nasmijao. Na drugi pogled, međutim, znalac bi zapazio duboka jaka prsa, duge stražnje noge, zapazio bi da ta kobila spuštene glave bira i nalazi put kroz grmlje poput kakve mačke, da izvanredno brzo prevaljuje put. I dok bi sve to uspio zapaziti, kobile i jahača već davno pred njim ne bi bilo.

Stigavši do mlake s vodom, jahač je zaustavio kobili i sjahao. Tek kad se životinja napila, zgrabio je i on šakama vode za sebe. Prenuo se kad je začuo šušanj — iz male skupine vrha prilazila mu je neobično privlačna žena. Privlačna sve dotle, dok joj nije na lijepom, nasmiješenom licu zamijetio hladne odbojne crne oči.

— Zar vam nije dobro, gospodo?

— brižno ju je upitao jahač, spazivši kako je jedva primjetno zateurala.

— Pomozite mi, molim vas, gospodine! Na putu sam za Gila Bend, a konj mi je stao u neku rupu i, čini se, slomio nogu. Pješačila sam više kilometara do ove vode i hladovine. Pošla sam k liječniku, jer mi je kćerkica bolesna.

— Ne brinite, gospodo. Čim se moja kobila Susie malo odmori, ponijet će nas oboje do Gila Benda.

— Vrlo ste ljubazni, mladiću! I meni će goditi kratak predah.

Sjela je, oslonivši se leđima o stablo vrbe i zatvorivši oči.

Vodeći kobilu u sjenu, gdje je bilo i sasušene trave, Kid se — jer to je bio on — značajno osmjehnuo. Sjao je i on podalje uz drvo, pokrivši oči šeširom, te uskoro i zadrijemao.

Prenulo ga je šuštanje suhe trave. Ne otvarajući sasvim oči, zaslonjene šeširom, ispod trepavica je

pogledao ženu: stajala je na dva koraka pred njim, promatrajući ga. Trava je opet zašušala – žena se udaljila. A onda je začuo tihi topot konjskih kopita. Ugledao je kako žena vodi njegovu Suzie. Pričvrstila je kolan i uzjahala kobilu, kojih stotinjak metara dalje od njega.

– Gospodo, ne možete jahati toga konja! Zbacit će vas! – upozorio ju je, ustajući.

Zatečena, žena je podbola kobilu, ali se ova visoko propela na stražnje noge, onda spustila u trenu na prednje, te tako zbacila jahačicu sa sebe.

Trčeći prema ženi, Kid je začuo prasak sličan pucanju suhe grane. Pao je kao da se s nečim sudario. Praskanje se nastavilo i onda kada je Kida već počela obavijati gusta crna magla.

Osvijestio se od svježeg noćnog zraka i boli u slabinama. Uspio je ustati samo zahvaljujući jakoj volji kojom je svladao iscrpljenost i bol. Napipao je ranu na rebrima, koja je već bila prestala krvariti. Bio je ranjen. Obradovao se kad je, priviknuvši oči na tamu, tridesetak metara dalje ugledao kobilu. Na njegov zvižduk, životinja je naćulila uši, a zatim mu je prišla, zadovoljno ržući.

IV

Lafe Henry bio je jedan od posljednjih prerijskih lovaca i planinskih trapera. Dok još krda stoke nisu zamijenila krda bizona, lovio je bizone, uživajući u opasnostima, ali i u vlastitoj slobodi i nezavisnosti. Pod starost je kupio mali ranč nedaleko od gila Benda, gradića na okuci rijeke Gila, kako bi na njemu u miru proživio svoje posljednje godine.

Starac je, po navici, legao vrlo rano, no nikako nije mogao zaspati. Čuo je svaki šum vjetra, svaki

štopot na krovu ili prozoru svoje brvnare. Promrmljavši samome sebi kako je stara budala što se primorava zaspiti, odlučio je skuhati kavu. Kad se stao oblačiti, začuo je pred verandom tiho rzanje konja.

Sa svjetiljkom u ruci, starac je iz sedla skinuo poluonesviještenog ranjerno Kida i odvuкао ga na ležaj u kolibi. Iskusan lovac vidio je da je mladić ranjen i da mu je metak još pod kožom iznad rebra. S police obješene na zidu uzeo je oštar nož, kako bi ne prvi put u životu, odmah obavio jednostavnu operaciju. Zastao je kad je mladić odjednom otvorio oči.

– Samo naprijed, amigo taj metak mora van! – ohrabrio ga je Kid.

Mali rez i starac je već držao metak u šaci.

– Je li moj konj zbrinut? – bržno je upitao Kid.

– Bit će – mirno je odgovorio starac. – Kobila je vani. Odmah ću je nahraniti i napojiti.

– Je li rana opasna? – upitao je Kid.

– Prilično – odgovorio je starac. – No ozdravit ćeš brzo, ne dođe li do infekcije. Nego. netko te ne voli, mladiću. Pogoden si dum-dum metkom. Začudo, nije se u tkivu »rascvao«. Čini se da je ispaljen iz derindžera.

– Jest – mirno je odgovorio Kid, sjetivši se pucnjeva i one žene.

Ujutro je Kida probudio miris kave i pržene slanine.

– Kako se osjećaš jutros, mladiću – upitao ga je starac.

– Gladan sam kao vuk, starino! – odgovorio je mladić.

Bio je to dobar znak: imao je tek, a nije bilo groznice od rane.

– Je li daleko od Gila Benda? – upitao je starca.

– Tridesetak kilometara putem, a upola manje prečicom preko planine – odgovorio je stari lovac.

– Ja sam John Mallory – tek

se sada predstavio Kid. – imam ranč na sjeveru odavde, zove se »K-Bar«.

– Čuo sam za nj – odvratio je starac. – Ja sam Lafe Henry.

– Slab je promet ovdje. kod tebe, pretpostavljam. Je li itko prolazio ovuda u posljednja dva dana?

– Jest – kratko je odgovorio starac, žmirkajući.

– Žena? Na konju ili pješice?

– Bila je žena, mladiću. Na iscrpljenu konju. Vrlo zgodna, ali zla, kažem ti. Dojahala je sinoć, u sumrak. Pozajmio sam joj svježeg konja. Odjahala je u Gila Bend. Daj, sada, da ti pogledam ranu! Dobro je! – ocijenio je starac. – Ne crveni se kao sinoć. Trebalo bi da je ipak pogleda liječnik. Ima jedan u Gila Bendu. Ti bi se, međutim, mogao još ovdje odmoriti dan ili dva. Uvjeravam te da si dobrodošao.

– Volio bih da mogu, starino! No ako se Susie već odmorila, valja mi pojahati dalje!

– Idem ti je osedlati – ponudio se starac.

Izašavši na verandu, Kid je pokušao hodati. Snaga mu se vraćala. Bol je odagnao, zanemarivši je, ne misleći na nju.

– Susie ne voli strance, starino! Ali ti kao da joj se sviđaš. Posjetit ćemo te uskoro. Pazi na sebe, starino! – pozdravljao se Kid sa starim Lafeom Henryem, uzjahujući.

– Pazim na sebe već gotovo sedamdeset godina, mladiću! – gundao je starac. – I radim to očito bolje nego što ti paziš na sebe. A pripazi i na tu svoju dobru kobilu, jer je i nju jučer okrznuo metak.

Tek tada je Kid zamijetio da je i kobila neznatno ranjena: metak je okrznuo but.

Kad je Kid odjahao, starac je, gledajući za njim, osjetio kako ga prolaze srsi.

– Ne bih želio biti u koži toga čovjeka koji mu je pokušao ubiti

konja! – promrmljao je samome sebi.

V

Kid je jahao prečicom preko planine prema Gila Bendu, obuzet bijesom zbog pokušaja ubojstva nad Stephenom Cranenom te nad njim i njegovim konjem. U ženi koja je pucala na njega prepoznao je Sarah, a bio je siguran da Craneova »domaćica« nije prepoznala njega. Njene ubilačke sklonosti bile su mu već poznate. Sada je u Gila Bendu, a to je značilo da odande nekakav trag vodi i do Ronsona.

Kanjon kojim je Kid jahao sužavao se nedaleko ispred njega tako da bi jedva kroza nj mogla proći kola. Čim je to zapazio, iskusan mladić već se instinktivno bacio s konja, a životinja je iskoračila ustranu, među stijene. Istodobno se iza jedne stijene ispred Kida pojavio oblačić barutnog dima, a potom se začuo i puščani pucanj.

Kid se bacio s konja tako da je pao na onu stranu na kojoj mu nisu bila ozlijeđena rebra. Padnuvši, pretvarao se da je mrtav, kako bi privukao napadača iz zasjede. Bilo je teško nepomično ležati na užasnoj vrućini. Na sreću, šešir mu je pao na oči, te mu barem nije neposredno u njih udaralo sunce. To mu je pomoglo i kad mu se napadač približio, zastao nad njim.

Napadač ga je mogao dokrajčiti, ponovno pucati u njega. No Kid se poput zmije iznenada bacila ustranu i povukao revolver ispod košulje. Prasak revolvera i puščani pucanj odjeknuli su istodobno. Puščani metak zario se u tlo gdje je Kid sekundu prije toga ležao. A napadač je od Kidova metka zateuturao i zakrvavljenih očiju spome-
nuo u kletvi Sarah. Kid mu nije dopustio da puca i drugi put –

ispalio je u njega još jedan metak iz revolvera.

Pridigavši se i oslonivši se o vjernu Susie, mladić je drhtao cijelim tijelom. Po kletvi, u kojoj je napadač spomenuo Sarah, shvatio je da je i ovaj bio iz Ronsonove bande. Riješio se jednog, a izniknuo je pred njim novi napadač — koliko ih je samo taj Ronson još imao? Kid je shvatio kako opasnog neprijatelja ima protiv sebe. Ima li uopće izgleda u borbi protiv takve bande? Slijedit će ga gdje god se pojavi, pa nikome neće moći vjerovati, ni u koga se pouzdati! Savladao je, međutim, tu trenutačnu malodušnost. Pouzdavao se i u vlastite sposobnosti. Bit će to rat protiv Ronsona do istrebljenja.

Prenuvši se, izbrisao je tragove na mjestu borbe, rasedlao napadačeva konja skrivenog među stijenama i otjerao ga, te uzjahao Susie.

VI

Todd Lincoln, vlasnik konjušnice u Gila Bendu, imao je na verandi ispred konjušnice svoju »siestu« — poslijepodneveni drijemež. Čak je, zavaljen na stolcu i prekrivši oči šeširom, sanjao. O velikim hrpama ukusno pripremljene hrane: šunke, janjetine, sočnih bifteka. Sanjao je on katkada i o ženama, ali vrlo rijetko. Otkada se, poslije posljednjeg momkovanja, oženio sa Mary, nije se osvrtao za drugim suknjama. Mary je obožavao, i to prije svega kao izvrsnu kuharicu!

Iz divnog sna prenuo ga je metež u staji. U jedan od pregradaka pokušavao se ugurati Toddu potpuno nepoznat konj. Prišavši mu, Todd ga je poveo u prazan pregradak, čudeći se otkuda je ta životinja mogla doći. Nije na sebi imala nikakvog žiga. Tek što je privezao nepoznatog konja, Todd je začuo topot kopita. U staju je ujahao

mladić. Vidjelo se da je umoran, a po krvlju natopljenoj košulji i da je ranjen. Bio je to Kid.

— Nahrani je i napoji, amigo, ali pazi kako joj prilaziš! — upozoravao ga je Kid, pokazavši na kobilu koju je već rasedlavao.

Dok je Todd odvodio konja u pregradak, Kid je dospio izvući rezervnu odjeću iz bisaga i presvući se. Obukao je čistu košulju, vezao oko vrata čist rubac.

— Imate li liječnika u gradu? — upitao je.

— Da, liječnik Wilburn ti je u trećoj kući niz ulicu, u bijeloj kući s bijelom drvenom ogradom, mladiću.

Toddu su navirala mnoga pitanja što bi ih rado postavio tom strancu, ali nije bio siguran kako bi se tom čudnom, energičnom mladiću svidjela njegova radoznalost. Dok je konjušar o tome razmišljao, Kid je već izlazio iz staje, ponijevši sa sobom bisage.

Malo kasnije Kid je ušao u liječnikovu ordinaciju.

— Pridite ovamo, na svjetlo, mladiću! — pozvao ga je Wilburn.

— Ja sam John Mallory, doktore — predstavio se Kid. — oćete li mi pogledati ranu na boku?

Promatrao je liječnika, onižeg, ali nabijenog muškarca pune ride brade, plemenitih crta lica. Imao je i ugodan, gotovo zarazan glas. Skidajući košulju, Kid se iz opreza razumom borio protiv prvih, vrlo povoljnih dojmova o tom čovjeku.

— Vrlo ste čvrst mladić, gospodine Mallory, kad ste mogli jahati s takvom ranom! — ocijenio je liječnik. — Nemate groznicu, rana, dakle, nije inficirana. Oprostite, poći ću po bolničarku. Trebat će mi njezina pomoć, da vam previjemo ranu.

Izašao je, zatvorivši za sobom vrata.

Ostavši sâm, Kid je razgledao sobu. Na policama, obješenima na

zid, bile su razne bočice s lijekarijama, označene naljepnicama, među kojima je zamijetio onu s morfijem. Na jednoj bočici nije bilo naljepnice. U ordinaciji je bila i mala biblioteka očito načitanog doktora. Bila su tu djela Shakespearea, Roberta Burnsa, McCaulaya, Tennysona, a na jednoj polici sve same knjige na nekom stranom jeziku. Liječnika je, razgledavši sobu, dočekaao sjedeći na stolcu, sklopljenih očiju.

– Bolničarka mi se još nije vratila, mladiću. Sâm ću vam očistiti i previti ranu. Lezite ovamo, na ovaj stōl! – pozvao ga je liječnik. – Čini se da vodite uzbudljiv i opasan život, gospodine Mallory – primijetio je, nagnuvši se nad Kidom.

– Otkud to znate, doktore?

– Po dokazima – osmijehnuo se liječnik. – Vide se ožiljci triju rana od revolverskih metaka, a još ih je više od uboda nožem, i to samo na gornjem dijelu tijela. Čini mi se da ste imali dosta sreće. Ah, ta hrabra mladost, da vam čovjek pozavidi! Ali, znate li – nastavio je ugodnim, zaraznim glasom – da po zakonu vjerojatnosti imate sve manje izgleda da preživite u svakom slijedećem sukobu. Morate se čuvati, jer vas sreća može napustiti.

Kod posljednjih liječnikovih riječi Kid je otvorio oči. Vidio je njegovu glavu nagnutu nad ranom koju je spretno čistio. Krvna žilica na sljepoočici vidno mu je kucala. Liječnik je bio nekako čudno uzbuđen, što je otkrio i metalnim prizvukom u glasu, dok je spominjao Kida kako bi ga sreća mogla napustiti.

– Hvala vam za savjet, doktore – suho je odgovorio Kid. – Odsada ću biti oprezniji i sumnjičav prema svemu i svakome. Inače, ovamo sam stigao da kupujem sto-

ku. Ne želim ni s kim nikakvih sukoba.

– Gdje živite?

– Na ranču »K-Bar«, sjeverno odavde.

– Ah, čuo sam za taj ranč – promrmljao je liječnik. – No eto, gospodine Mallory, sada smo ranu očistili. Još ću vam je previti, te vam dati nešto za što bolji san.

Kid je stajao kraj stola dok mu je liječnik stavljao zavoj. A onda je liječnik pošao k polici, uzeo malu štrcaljku te je napunio tekućinom iz bočice.

– Ovaj će morfij – rekao je – djelovati za jedan sat, kad već budete u krevetu. Pomoći će vam da bolje spavate. Za dva dana dodite da vam opet previjem ranu. Uhvatio je Kida za ruku, kako bi mu dao injekciju.

Kida je nešto uznemirilo, iako nije točno znao što. Željeznom stiskom ruke spriječio je liječnika da mu uštrca tekućinu.

– Ako nemate ništa protiv toga, doktore – rekao je mirno – ne bih primio tu injekciju.

Liječnik je osjećao čvrst stisak oko svojega zgloba. Vršak igle je već bio uz samu Kidovu venu, ali ga liječnik nije mogao ubosti. Kid je zapazio kako liječniku opet kucala žilica na sljepoočici.

– Dobro, gospodine Mallory – odustao je liječnik – ako nećete injekciju, dat ću vam pilulu za smirenje boli, da je popijete prije spavanja – rekao je i pružio mu papirić s malom bijelom pilulom. – I ne zaboravite doći na previjanje! – dodao je na rastanku.

Kad je Kid, vukući bisage, došao u hotel, nije nikoga bilo na prijavnici. Sâm je uzeo ključ sobe broj 7. Ušavši u prizemnu sobu na kraju hodnika, otvorio je prozor, da je prozračiti. Prozor je bio prema pobočnoj uličici. Zaključao je zatim vrata, stavio pred njih stolac, a on-

da se izuo, razodjenuo i legao. Kad ga je počeo hvatati san, ustao je, izvadio iz bisaga revolver i stavio ga pod jastuk, sjetivši se kako se i pred liječnikom samome sebi zavjetovao na što veći oprez. Toga se trenutka sjetio i zašto je liječnika spriječio da mu dade injekciju: liječnik nije napunio štrcaljku iz bočice s morfijem, nego iz one na kojoj nije bilo nikakve naljepnice. Kid međutim ni sada nije svoje sumnje pretvorio u neki određeniji zaključak: spriječio ga je u tome san.

VII

Poslije Kidova odlaska iz liječnikove ordinacije, u nju je ušla Sarah Neely. Razmišljala je toga trenutka o svojem životu s Deaconom. O životu u kojem se sretala sa svakakvim ološem – lopovima, ubojicama, odmetnicima – kojim su Deacon i ona vladali željeznom rukom. Ulazak k liječniku podsjetio ju je da su i ona i Deacon imali veće šefove iznad sebe.

Liječnik je, stojeći kraj prozora, upravo promatrao kako Kid ide prema hotelu. Nabrekla žilica na sljepoočici vidno mu je kucala, obrazi su mu se zažarili. Jedino mu je glas, kad je progovorio, ostao prividno miran, ali je Sarah znala da će uskoro buknuti.

– Dakle, draga moja – oslovio ju je – čini se da nismo uspjeli: Gospodin Mallory vrlo je pametan i oprezan čovjek. Takav bi nam trebao u našoj organizaciji! A ova-ko, budući da je protiv nas, znači ozbiljnu prijetnju i za šefa i za cijelu našu organizaciju. Nedavno sam razgovarao sa šefom. Ljutit je i na tebe i na tvog pokojnog muža. Loše ste izveli tu stvar s malom Hillovom kćeri, niste uspjeli ubiti Stephena Cranea, a sada si uprskala i ovo s Malloryem. Zaista, draga Sarah, ovakve propuste ne

smijemo sebi dopuštati. Šef smatra da ti treba dati dobru pouku, kako bi se opametila.

Sarah se sva ukočila. Svaku liječnikovu riječ osjećala je kao udarac bičem. Kad je progovorila, nije prepoznala vlastiti glas, kreštav od straha.

– Ne, zaboga, doktore! Pruži mi još jednu priliku! Kunem ti se da ću se do jutra pobrinuti za toga Mallorya.

– Pogriješiš li opet, Sarah, ja ću također snositi posljedice. A to na svoja pleća neću primiti! – počeo je grmjeti. – Možda bih ti ipak morao pokazati što te sve čeka ako opet uprskáš!

Pošao je prema njoj.

Vrišteći, Sarah je uspjela pobjeći iz ordinacije na ulicu. Tamo je usporila korake, znajući da je liječnik neće više progoniti.

VIII

Kida je ujutro probudio nekakav štropot. Mašio se za revolverom ispod jastuka. Osmjehnuo se, međutim, shvativši da je to golub s ulice sletio na otvoren prozor hotelske sobe.

Protežući se po navici, shvatio je kako ga rana ne boli osobito, kako mu je glava bistra poslije dobrog sna. Spavao je i bez injekcije i bez pilule.

Što li je stari htio s njom?

Prišavši k umivaoniku, Kid je iz vrča nalio vode u čašu, te u nju ubacio pilulu. Kad se rastopila, stavio je čašu na prozor. Uskoro je opet doletio golub. Žednu pticu privukla je tekućina.

Napivši se, golub se ukočio. Nije mogao pomaknuti ni nogama ni krilima. Kad joj je Kid prišao, ptica je bila mrtva!

Zaklimavši značajno glavom, obukao se i izašao iz sobe.

Došavši u konjušnicu, našao je svoju kobilu dobro istimarenu.

Todd Lincoln upravo je stajao kraj životinje, diveći joj se.

– Šerif te želi vidjeti, mladiću – rekao je Kidu. – Čini se da ima nekakvih tajanstvenih događaja u gradu. Prije nego što si ti dojahao, došao je u staju eno onaj tamo konj, onaj dorat, bez jahača i bez ikakve opreme. Šerif je odjahao u okolicu ne bi li pronašao jahača. Konj mu se čini poznat. Šerif Lawler poznat je po nestrpljivosti, sinko.

– Bojim se da mu ja neću moći pomoći – mirno je odgovorio Kid.

– Ipak, hvala ti za obavijest. A kakav je inače taj Lawler, mislim kao šerif?

– Pa, mislim da je dobar... – odgovorio je Todd Lincoln, osvrnuvši se oprezno oko sebe. – Većina građana to misli. On i liječnik Wilburn su dobri prijatelji. I Lance Fowler, vlasnik ranča »Circle 8« podržava šerifa. Zapravo, šerif je prije bio njegov predradnik.

– Taj ranč »Circle 8« prilično je velik, s velikim brojem ljudi, zar ne? – upitao je Kid. – Čuo sam za nj, ali sam mislio da pripada starom Willoughbyu.

– Ranč je doista velik. Willoughbyu je pripadao do prije tri godine. Starac je jedne noći, vraćajući se iz grada, poginuo, ne zna se od čijeg metka. Nekoliko tjedana poslije starčeve smrti ranč je kupio Lance. I to vrlo jeftino. Stari Willoughby, znaš, nije imao bližih rođaka, a ranč su mu često pljačkali kradljivci stoke. Lance Fowler je unajmio nekoliko revolveraša, te su krađe stoke na »Circleu 8« prestale. Sve zasluge za to Lance pripisuje šerifu Lawleru. Već dvije godine, otkako je Lawler šerif, krađa stoke nema u cijeloj okolini.

Konjušara su Kidova pitanja potakla na dulje izlaganje. S neakvom sjetom počeo je pričati o prijašnjim, kako je rekao, boljim da-

nima u Gila Bendu.

– Ovo je nekada bio lijep gradić – pričao je. – Bilo je vriske kauboja i pucnjave, ali gotovo nikada to nije završavalo ubojstvom. Sada je drukčije: šerif ima ugled zbog revolveraša, te mnogi tipovi dolaze ovamo kako bi se s njim ogledali. Šerif ih uvijek prostre u prašinu. Ne, mladiću, uvijek je to u poštenoj borbi – odgovorio je na Kidov sumnjičav pogled. – Šerif nikada ne povlači oružje prvi. Istini za volju, mnoge od njih mogao bi odvratiti od sukoba ili ih uhapsiti, no Lawler to rješava kratkim postupkom, smatrajući da time gradu prišteduje troškove suđenja. Moram priznati – uzdahnulo je starac – da mi se grad nekada više svidao.

– Hvala ti, Todde, svakako ću potražiti šerifa. A sada mi reci – zamolio ga je Kid – gdje bih mogao jesti?

– U restoranu pokraj saluna »Longhorn« – uputio ga je starac.

Promatrao je Kida dok je odlazio. Svidao mu se taj mladi stranac. Pomislio je kako će strančeva uljudnost i mirnoća djelovati na prgavog šerifa izazovno poput crvene krpe.

Nešto kasnije, s dobrim sočnim biftekom u želucu, Kid je stajao na drvenom pločniku pred salunom »Longhorn«. U gradu je vladala predvećernja vrema. Stizali su kauboji s rančeva, da isperu prašinu iz grla, kako su govorili. Prečka za vezivanje konja pred salunom bila je već sasvim zauzeta.

Slegnuvši ramenima, Kid je također pošao u salun. Uzevši šanku veliku čašu piva, otišao je do stola u kutu, da uživa, leđima okrenut zidu, u piću, ali i proučavanju karaktera, kako je običavao reći. Za procjenjivanje ljudi oko sebe, u čemu je Kid osobito uživao, nije bilo boljega mjesta od saluna.

Raspoznavao je preplanule rančere i kauboje od blijedih građana, prepoznavao kockare.

Za jednim stolom zamijetio je trojicu s revolverima koji su, kako je to običavao reći, bili obilježeni znakom ubojice. Tvrda lica, tajanstveni pogledi. Što li oni rade u Gila Bendu? Da to nisu revolveraši s Fowlerova ranča, što mu ih je spomenuo Todd?

— Ah, gospodine Mallory, izgledate odmoreni! — začuo je Kid i osjetio ruku na ramenu.

Bio je to liječnik Wilburn, u čijem se glasu osjetila nekakva primjesa izrugivanja, možda i izazova.

— Vidim da pijete pivo — nastavio je. — To je dobro. Ne bih vam savjetovao ništa jače, barem još nekoliko dana.

— Pa, dobro sam se odmorio, pojeo dobar biftek, a poslije piva opet ću dobro odspavati.

— Samo vi sjedite, mladiću. Popit ćemo još po jedno piće! — rekao je liječnik i domahnuo barmenu.

— Vaša specijalna rakija, doktore! — stručno ga je izvijestio brzi barmen, stavljajući na stol bocu i čašu.

Kid je promatrao liječnika. Bio je nekako čudan, vladao se neuobičajeno. Kid je shvatio da je pripiit, ali da još vlada sobom. U glasu mu je neprestano bio podrugljiv, pomalo izazivački prizvuk.

— Gospodine Mallory, pa vi bujljite u mene! — odjednom ga je iz razmišljanja prenuo liječnik.

— Proučavam vas, doktore. Zna te, dosta dobro prosuđujem karaktere — osmijehnuo se Kid.

— No da čujem što je sa mnom, mladi prijatelju? — podrugljivo je upitao liječnik.

— Pa — počeo je Kid mirno — rekao bih da ste završili jednu od najboljih medicinskih škola i bili dobar liječnik — osmijehnuo se, a

zatim nastavio hladno i oštro. — Spleli ste se, međutim, s drogom ili ženama, izgubili svoj posao i sada se u Gila Bendu skrivate pred nečim ili nekim. Rekao bih da vodite dvostruki život. Nagriza vas neki crv i kladim se da se morate opijati kako biste noću mogli spavati. Nešto mi govori da ćete uskoro umrijeti, i to nasilnom smrću. Kako vam se sviđa ovo rasuđivanje, doktore?

Za sve vrijeme njegova »rasuđivanja«¹ liječnik je preneraženo bujljio u Kida. U očima mu je bio okrutan ubilački izraz, no Kid ga je, uzvrativši mu čvrstim pogledom, prisilio da ponikne pogledom, da spusti oči. Liječnik je napustio piće i stol, dapače, izašao je iz saluna.

Željezo je sada u vatri, razmišljao je Kid. Izazvao je liječnika, te će ovaj morati otvoreno djelovati, razotkriti sebe, a možda i druge. Neće se moći pomiriti s mišlju da netko zna za njegovu neslavnu prošlost. Kid je, naime, bio uvjeren da je dosta dobro pogodio istinu svojom izmišljenom pričom.

Uto su se od svojega stola digla ona trojica revolveraša, s očitom namjerom da pridru Kidovom stolu. Kid ih je promatrao i ocjenjivao dok su se, hinjeno lijeno, približavali. Onaj desni, ocijenio je, nervozan je, taj će prasnuti. Onaj slijeva, visoki, pravi je hladan, profesionalni ubojica. Onaj u sredini vodit će razgovor, taj je najpromišljeniji, ali također vješt oružju. Šalju, dakle, protiv njega najbolju grupu, zaključio je, odmičući malo svoj stolac od ruba stola, kako bi imao više prostora, bude li se morao laćati revolvera.

U salunu je odjednom zavládala tišina. U toj tišini još su se ljuljala krilna vrata na koja je trenutak prije toga ušao krupan muškarac sa zvijezdom na prsima. Šerif La-

wler ostao je međutim kraj vrata.

Što su bili bliže stolu, revolveraši su bili sve manje samopouzđani. Bili su svjesni toga da su trojica protiv toga mladića, ali su znali i to da je on opasan. Nisu na njemu zamjećivali nikakav strah. Dapače, očekivao ih je mirno, zloslutno mirno.

Izgledaš osamljen, stranče – oslovio ga je onaj srednji, kako je Kid bio i predvidio. – Popij s nama piće!

Poziv je, naravno, bio podrugljiv, izazovan.

– Izbirljiv sam u pogledu društva, a nisam ni osamljen – mirno je odgovorio Kid, zgrabivši šakom liječnikovu bocu koju je revolveraš htio podići sa stola.

Desni revolveraš, koga je Kid ocijenio kao najnervoznijeg, osvrnuo se po salunu prije nego što je progovorio, kako bi se uvjerio da je u središtu pozornosti.

– Znači li to da se smatraš previše otmjenim za naše društvo? – zloslutno je upitao.

– Zapravo – mirno je odgovorio Kid – kad malo razmislim, čini mi se neprikladnim da pijem sa žoharom poput tebe. A sada se – oštro je dodao – sva trojica gubite odavde!

Nervozni je odmah uzvratio. Brzo. No još dok je njegova šaka izvlačila revolver iz korica, Kidov ga je metak pogodio u grkljan. Drugi Kidov metak prasnuo je istodobno s pucnjem lijevog revolveraša. Kidov metak pogodio je revolveraša usred prsa, a revolverašev je metak rastrgao naslon stolca na kojem je Kid koju sekundu prije toga sjedio. Kid se, naime, zapucavši, spretno bacio pod stol. A odatle je sasuo još dva metka u trećeg napadača – malo više iznad kopče na pojasu, koju je ugledao.

Uspravivši se, Kid se oslonio o

stol, sav dršćući. Posljednji pogodeni revolveraš, onaj što je Kida prvi bio izazvao, sjedio je na podu, podupirući se o stolac.

– Nismo... nismo to smjeli pokušati... – protisnuo je prije nego što je izdahnuo.

Kidu, koji je jedva dolazio k sebi, kroz maglu pred očima i dim baruta u salunu prilazio je šerif Lawler.

Cijeli taj dan bio je šerifu težak. Pronašao je leš nedaleko od grada, leš jahača onoga konja što je sâm došao u Toddovu konjušnicu, a sada je vidio kako je mladi stranac postrijeljavao tri najbolja revolveraša s ranča »Circle 8«. I to u poštenoj borbi, na način koji bi mogao ugroziti ugled najboljeg, što je dosada pripadao njemu, šerifu.

Šerif je položio na rame mladom strancu svoju masivnu ruku. Kida je, zbog rane, presjekla oštra bol. Instinktivno je drugu ruku upro u šerifova prsa, i to tako čvrsto da se šerif trgnuo.

– Nikada to više ne pokušaj učiniti, šerife! – prijeteci je protisnuo Kid.

– Uhapšen si, stranče! Ideš sa mnom!

– Pod kojom optužbom, šerife? – hladno je upitao Kid.

– Pod kojom? – gnjevno će šerif. – Pa upravo si ubio tri čovjeka!

– A zašto nisi spriječio borbu, šerife? Mogao si spasiti živote ove trojice. Smiješno je kako si dopustio da poginu!

– Sada ideš u zatvor, stranče, a sutra ćemo raspraviti o toj borbi.

– Idi k vragu, šerife! – prosiktao je Kid.

Šerifova ruka pošla je k revolveru. No Kid je svoju držao ispred košulje, hladno mu gledajući u lice. Čudan osjećaj obuzeo je šerifa kad je, razmićući već zgrčene prste, odustao od potezanja oružja.

– Budalo! – siktao je na njega Kid. – Zar ćeš me prisiliti da i tebe ubijem? Dodirneš li tu pucaljku, mrtav si!

Serif je spustio ruku niz tijelo. U salunu se začuo uzdah, a pogom žagor zabezeknutih promatrača.

Kid je mirno pošao prema vratima. Nitko ga nije zadržavao.

IX

Sarah Neely prevrtala se po krevetu u svojoj hotelskoj sobi, očajnički razmišljajući o vijesti što ju je prije jedan sat čula o pucnjavi u salunu »Longhorn«. Znala je da će sada i sama umrijeti, jer je propao njezin posljednji pokušaj da uništi Kida Mallorya, tako opasnog za šefa i cijelu organizaciju.

Kad samo Deacon ne bi bio mrtav! Da je sada tu, možda bi našao načina da je spasi. Bojala se liječnika. Bila je neko vrijeme uvjerena da je on glavni šef. Sve dok ga jednom nije vidjela pijanog i bijesnog. Tada je shvatila da taj čovjek ne bi mogao vladati organizacijom, da on nije tajanstveni šef.

Sjetila se revolveraša s ranča »Circle 8«, jednoga od trojice poginulih u salunu »Longhorn«. Onoga što je prvi oslovio Kida. Znala je da je taj čovjek nekada bio gospodin. Znala je i to da je potajno voli. Suglasio se s njezinim planom da izazove Kida. Da to ne učini sâm, nego s još dvojicom, kako bi sigurno likvidirali mladića, bila je zamisao liječnika Wilburna.

I dok je vjetar sve snažnije lupao krilima otvorenog prozora hotelske sobe, Sarah je odjednom odlučila što joj valja činiti. Ne paleći svjetiljku odjenula se, zatvorila prozor, uzela torbu te prišla vratima, osluškujući. Tiho je izašla iz hotela u noć. Ušla je u konjušnicu, da potraži dolutalog dorata. Znala je gdje Todd Lincoln drži sedla. Mogla ih je pronaći u mraku.

Dok je rukom tražila po zidu klin sa sedlima, dotakla je nečije rame. A nečija ju je šaka čvrsto zgrabila za zglob.

Očajnički se otimala. Nepoznata osoba jednom joj je rukom stiskala zglob, a drugom ju je gušila, uhvativši je za vrat. Spoznaja da se bori za život ulila joj je snagu. Dokopala se iz džepa košulje bodeža što joj ga je nekada poklonio Deacon, te nasumce udarila njime preda se. Začula je kletvu. Htjela je ponovno udariti, ali nije mogla izvući nož iz ljudskog tijela. Počela je udarati šakama i grepsti prstima po strančevu licu. Osjetivši u šaci bradu, shvatila je da se bori s liječnikom Wilburnom.

Ti, vražja vještico! – kriknuo je liječnik, prosuvši još bujicu kletvi.

Osjećala je da se guši. Obavijala ju je magla. U njoj je vidjela lice male Hillove djevojčice. Posljednjim snagama protisnula je molbu djevojčici da joj oprost.

X

Todd Lincoln kasnio je tog jutra na posao. Polazeći u konjušnicu da nahrani i napoji konje, prolazio je kraj saluna »Longhorn«. Barman je upravo meo pločnik ispred saluna. Pozvao je Todda da ga počasti pićem i ispriča mu sve o sinoćnoj borbi.

Ušavši nešto kasnije u konjušnicu, Todd se prenerazio: na podu su ležala dva leša. Jedan je bio leš nepoznate žene, a drugi leš liječnika Wilburna.

Konjušar je uzalud bubnjao po vratima šerifova ureda. Potrčao je zatim u hotel, da obavijesti Kida.

– Je li s mojom kobilom sve u redu? – mirno je upitao mladić prije polaska.

Todd ga je začudeno promatrao cijelim putom do konjušnice, ne shvaćajući mladićevu hladnokrvnost, ne shvaćajući što je sve Kid

saznao i doživio od posljednjeg njihovog susreta.

I u konjušnici se Kid najprije po-
brinuo o svojem vjernom konju.
Tek zatim je ravnodušno i letimice
pogledao i leševe.

— Za sve ovo kriv je jedan jedi-
ni čovjek, Todde! — rekao je ko-
njušaru. — Kriv je za mnogo više
bijede i ubojstava. Ne znam još tko
je on, no čini se da sam mu se pri-
bližio, te uzvraća na moje udarce.
Rekavši ti to, prijatelju, povjerio
sam ti i svoj život! — završio je,
pogledavši Todda pravo u oči.

Konjušar se, gledajući u Kidove
prodorne oči, zakleo da od njega
tu tajnu neće saznati nitko, čak ni
njegova žena Mary.

Kid ga je zatim uputio da obavi-
jesti pogrebnika te da još jednom
pokuša obavijestiti i šerifa.

Šerifa, međutim, Todd Lincoln
nikako nije mogao obavijestiti. Po-
slije sinoćnje bruke u salunu šerif
Lawler napustio je zauvijek Gila
Bend.

XI

Kida su Lincolnovi gotovo po-
svojili. Zadržali su ga kod sebe, ka-
ko bi se oporavio od rane. Mary
Lincoln hranila ga je isto tako do-
bro kao i svoga Todda, možda čak
bolje.

— Mogla bih zaplakati, kad vi-
dim taj pogled u njegovim očima
— povjerila se Toddu.

— Znam. Mary — odgovorio joj
je muž. — I ja sam zavolio tog
mladića, tako reći čim sam ga
ugledao. Kad samo pomislim koli-
ki teret nosi na plećima u toj svo-
joj borbi! Nego, Mary, znaš, nisam
ti stigao reći — okolišajući je na-
stavio — gradsko me je vijeće ime-
novalo šerifom. Čini se da se La-
wler neće vratiti, pa su... Znam da
ti se to neće svidjeti, ali to je samo
privremeno... Mislio sam da ću vi-
še moći pomoći tom mladiću kao

šerif — završio je, očekujući burne
ženine prosvjede.

— Oh, Todde, tako se ponosim
tobom! — odgovorila je, međutim,
Mary i čak ga zagrlila.

Kid je, oporavljajući se, išao u
šetnju gradom, a često bi, u rano
jutro ili u sumrak, pošao i izvan
grada promatrati smiraj sunca ili
pak rađanje novog dana. Gradani
su ga isprva, poslije okršaja u sa-
lunu, izbjegavali, smatrajući ga ne-
kakvim okorjelim revolverašem,
ali ih je Kid sve uporno ljubazno
pozdravljao. Kad su shvatili da je
poštenjačina koji ne traži nevolju,
ali niti ne uzmiče pred njom, stali
su se odnositi prema njemu s na-
klonošću i poštovanjem.

Kidu je bilo jasno da su Sarah i
liječnik djelovali protiv njega po
nalogima tajanstvenog šefa. Očeki-
vao je daljnje opasnosti, ali se čini-
lo da su konci koji su vodili do še-
fa bande bili pokidani. Čudilo ga
je što ljudi s ranča »Circle 8« ništa
ne poduzimaju protiv njega, iako
je ubio tri njihova člana.

Vrativši se jednom s jutarnje
šetnje, zatekao je u kuhinji s Mary
Lincoln čudnu gošću — Alice Fo-
wler. Djevojka se dan prije toga
vratila sa školovanja na Istoku, pa
odmah pohitala posjetiti svoju
»dragu tetu Mary«. Pričala je kako
je »sasvim završila« školovanje,
kako je sretna što se neće više
morati vraćati na prenapučeni
Istok, što će ostati kod kuće, na
slobodnim prostranstvima Zapada.

Kid je, dok su zajedno doručko-
vali, s oduševljenjem promatrao
djevojku, njeno srololiko lice, duge
trepavice iza kojih su joj oči izgle-
dale gotovo ljubičaste, njen prćast
nosić, divne usne i gotovo energič-
nu malu bradu. Divno mu je zvu-
čao njezin iskreni djevojački, po-
malo grleni smijeh. Osjećao se ne-
kako zbunjenim pred tom djevoj-
kom, iako ga žene, inače, nisu

uopće zbunjivale. Oduvijek je ljepši spol smatrao zabavnim i pomalo tajanstvenim, ne shvaćajući ga nikada suviše ozbiljno. Uhvatio se pri pomisli kako mu se ta djevojka neobično sviđa.

To što je Kid samo pomišljao, »tетки Mary« bilo je sasvim jasno. Uživala je, smješkajući se, dok je gledala kako se rađa međusobna naklonost dvoje mladih ljudi.

Kad je Alice rekla kako je zapravo u grad bila došla po poštu, te kako mora požuriti natrag na ranč, da ujak Lance ne bi bio zabrinut, Mary Todd je predložila Kidu da djevojku otprati.

– Bit ću počašćen, gospodice Fowler – uslužno je odgovorio Kid.

– Suglasna sam, ali pod uvjetom da me zovete Alice – osmjehnula se djevojka.

Idući prema konjušnici na rubu grada, na ulici su sreli Todda. Djevojka mu je pritrčala i srdačno ga zagrlila.

– Kakav prizor za moje oči! – oduševljavao se Todd. – Ta tvoja škola učinila je čuda. Pa ti si tamo i porasla i proljepšala se!

– Sasvim sam završila školu, ujače Todde! – ponovila je i njemu Alice Fowler. – Više se ne vraćam na Istok. A što je ovo? – začudila se, spazivši na Toddovim prsima šerifsku značku. – Što će tebi ta zvijezda, ujače Todd?

– Sada sam šerif, curice. Privremeni, dok ne nađu stalnoga. Bilo je, znaš, gužve u gradu. Zar ti Lance nije rekao?

– Nadam se da ćeš to uskoro skinuti, ujače. Ne volim da si šerif. A sada moram trčati! – oprostila se djevojka.

– Ta curica usrećit će momka kome postane ženom! – primijetio je Todd za njom.

– Uvjeren sam da hoće – ozbiljno se suglasio Kid. – Nego, razmišljam ovih dana: morao bih

imati nekakav razlog svojega duljeg boravka u Gila Bendu. Na svojem ranču rekao sam da idem kupovati stoku, pa neka tako i ostane. Znaš li na kojem bi se ranču u okolici mogla kupiti goveda?

– Većinom su ih već prodali što je bilo za prodaju – odgovorio je Todd, počevši se u nedoumici po glavi. – Prodali su prilično rano, zbog suše. Koliko znam, jedino ranč »Circle 8« još nije prodao svoja goveda.

– Izvrsno! – oduševio se Kid. – Ionako mi treba neki razlog da posjetim taj ranč. No morat ću najprije srediti račun ovdje u banci. Učinit ću to danas, a na ranč ću odjahati sutra.

– Poći ću s tobom, Kide, da te predstavim Ebu – ponudio se Todd. – On, znaš – objašnjavao je, dok su išli prema banci – vodi banku za Fowlera. Obično je – nacerio se – čangrizav ujutro, pa će biti bolje da te ja dovedem k njemu.

U banci su, na blagajni, zatekli oniska mršava čovjeka.

– Dobro jutro, Ebe, kako jutros tvoj želudac? – veselo ga je pozdravio Todd.

Iako mršav, Eb je bio poznat kao velika izjelica.

– Kako ste, gospodine Mallory – pozdravio se Eb s Kidom, koga mu je Todd predstavio. – Bojim se – dodao je, odgovarajući istom mjerom na Toddovo zadirkivanje – da ste jutros u vrlo lošem društvu.

– Dobro, Ebe, sada smo jedan prema jedan – nasmijao se Todd. – Nego, ne bi li ručao danas s nama. Mary je rekla da sprema piletinu s valjušcima i pitu od jagoda.

– Reci Mary da ću doći! – doviknuo je za njim Eb. – A što mogu učiniti za vas, gospodine Mallory? – obratio se bankar Kidu.

– Htio bih se dogovoriti o ulogu

koji ću položiti kod vas, ako kupim goveda – objasnio je Kid.

XII

Dok je slijedećeg jutra Kid sedlao Susie, Todd mu je objašnjavao put do »Circolea 8«. Do ranča je, kako je rekao, bilo nepunih dvadesetak kilometara.

– Budi oprezan, sinko! – savjetovao mu je Todd. – Među ljudima na tom ranču ima svakakvog ološa.

– Pazit ću na sebe – odgovorio je Kid, obećavši, da će se vratiti do večeri.

Pojahao je uz rijeku Gilu – ovdje, začudo, dosta bogatu vodom – prešao na drugu obalu, te kroz vrbike stigao na područje ranča. Susretao je sve više goveda, zamijetivši kako su i dobro uhranjena i dobre pasmine. Spazivši kako se na sjeveru uzdižu planine, prirodna prepreka, granica velikog posjeda, znao je da su tamo zgrade ranča. Ubrzo je ugledao i krila vjetrenjače koja je crpla vodu.

Ostavivši kobilu privezanu u sjeni vrba, pošao je prema glavnom ulazu u zgradu.

– Htio bih razgovarati s gospodinom Fowlerom – rekao je meksikanskoj djevojci koja mu je otvorila vrata.

– Najavit ću vas, senjore – rekla je, odlazeći.

Kad se vratila, obavijestila ga je da će ga rančer odmah primiti, te ga uvela u Fowlerovu radnu sobu, da ga tamo prička.

Kid je najprije spazio sef u kutu sobe. Razgledao je zatim radni stol, kožnate fotelje, police s knjigama i raznim omotnicama. Jedan zid ove bogato i ukusno namještene sobe krasio je indijanski sag. Tipična muška, radna soba, ocijenio je Kid.

– Gospodin Mallory, zar ne? – pozdravio ga je rančer, ušavši u sobu.

Kid ga je u trenutku promotrio i ocijenio. Bio je to visok, dobro građen muškarac srednjih godina. Crnu kosu već su mu prošarale sjebine. Na zdravom, crvenom licu, oči su bile široko razmaknute. Imao je njegovane brkove i energičnu bradu. Rođeni vođa, ocijenio je Kid, koji je znao biti i čvrst i strog, ali i pravedan. Odjeven je bio u sivo poslovno odijelo, dakle na zapadnjački način.

– Zao mi je što se upoznajemo pod ovakvim okolnostima – ozbiljno je, rukujući se s rančerom, primijetio Kid.

– Zalostan sukob – prihvatio je razgovor Fowler – ali, kako ću vam, niste imali izbora. Bilo je: ubiti ili biti ubijen. Ne zamjeram vam, jer je očito došlo do tragične greške.

– Kažete »greške«, gospodine Fowleru? Bojim se da vas ne razumijem...

– Očito su moji ljudi mislili da ste netko drugi, neki neprijatelj iz prijašnjih dana. No nemojmo više o tome, gospodine Mallory. Moja nećakinja i ja upravo smo htjeli ručati. Nadam se da ćete nam se pridružiti.

Kid je poziv objeručke prihvatio, uvjeren da će mu susret s Alice osvježiti dan. No djevojka se držala vrlo ukočeno, suzdržano. Rančer se, činilo se, nije na to osvrtao.

– Ne, još nisam ove godine prodavao goveda – izvijestio ga je Fowler, kad je Kid naćeo taj razgovor. – Obično ih izravno prodajem kupcima s Istoka. Ali šerif Lawler mi je rekao da je njihova predstavnika našao mrtvoga u okolici grada. Ne znam što se to događa. Sva ta ubojstva... Nego, gospodine Mallory, moram vam reći: šerif Lawler mislio je da biste vi donekle mogli objasniti sve te događaje. Bio je kod Lafea Henrya te od njega ćuo da ste i vi bili u nekakvoj nevolji.

– Jesam. Dovukao me je neka-ko konj do Lafea kad sam bio ranjen. No bojim se da ja tu ništa više ne razumijem, niti išta mogu objasniti – odgovorio je Kid.

Uto je Alice zamolila Kida i Fowlera da je ispričaju, jer bi htjela poći vidjeti kako Pedro kroti konje.

– Morat ćete oprostiti mojoj nećakinji, gospodine – rekao je Fowler, kad je Alice izašla. – Bila je dugo na Istoku, pa je zaboravila kako se ovdje čovjek mora ponekad boriti za vlastiti život. Čini se da vam ona zamjera zbog one borbe u salunu »Longhorn«.

– Žao mi je i što se to dogodilo i što mi to ona zamjera – iskreno je odgovorio mladić.

– Nisam Zapadnjak, gospodine Mallory, ali ipak znam da ljudi ovdje ne vole osobna, izravna pitanja. Pa ipak ću vas upitati: što tražite u Gila Bendu? – upitao je Fowler iznenada, nagnuvši se prema Kidu.

– Rančer sam, gospodine Fowleru. Moj ranč »K-Bar« je na sjeveru odavde. Želio bih kupiti oko dvjesto krava ili junica. Zbog toga sam u Gila Bendu. Todd Lincoln mi je rekao da biste mi ih vi mogli prodati.

– Razumijem... – promrmlijao je rančer. – Kao poslovan čovjek, moram vas, naravno, upitati imate li dovoljno novaca, ako se dogovorimo o cijeni i sklopimo posao.

– Bit će uređeno preko vaše banke u Gila Bendu, bio sam jučer tamo. A možete telegrafski stupiti u vezu i s bankom u Santa Feu, preko koje inače poslujem – službeno je odgovorio Kid, pridižući se od stola. – No ne bude li vam to dovoljno jamstvo, morat ću potražiti stoku negdje drugdje, možda bliže svojega ranča.

– Oprostite mi, gospodine Mallory – osmjehnuo se Fowler. – Vladate se upravo kako sam i oče-

kivao. Volio bih – dodao je, pružajući Kidu ruku – da se malo bolje upoznamo. Ostanite kao gost na ranču, dok ne prikupimo stoku.

Izašavši iz kuće, Kid i Fowler začuli su graju oko korala.

– Pripremaju konje – s osmijehom je objasnio Fowler. – Sutra ujutro krećemo na prikupljanje goveda. Dodite da vam pokažem naše konje.

Svi ljudi sa »Circlea 8« bili su okupljeni oko korala u kojem je Meksikanac Pedro upravo dovršava kroćenje jednog ridana. Bila je tamo i Alice. Vidjevši kako Kid gleda prema njoj, okrenula mu je leđa.

Nekoliko kauboja neprijateljski je promatralo Kida.

– Sto mu gromova, jesi li to zaista ti, Kide? – uzviknuo je, međutim, prijateljski jedan kauboj, potrčavši k njemu.

– Blinky Miller! – veselo je uzviknuo i Kid. Stari probisvijete! Mislio sam da se krvnik davno obračunao s tobom!

– Ah, naučio sam pouku, Kide – nacerio se kauboj. – Nema više posla s bogatim udovicama. Pametniji sam otkako si mi spasio kožu, u Vacavilleu, tamo u Meksiku.

– Blinky, pomози Pedru odvesti onoga konja! – hladno je kauboju naredio Fowler.

Blinky je bez riječi pošao da izvrši naređenje. A Fowler se ustobočio pred svim okupljenim ljudima.

– Gospodin Mallory je moj gost ovdje – obavijestio ih je. – Želio bi od nas kupiti goveda. Ako tko od vas izazove sukob s njim, čak ako to bude samo namjeravao, osobno ću se pobrinuti da ga spriječim.

Nastao je žagor među momcima, a onda se jedan od njih izdvojio.

– Cal je bio moj ortak, Fowlere – rekao je. – Mislim da ga je ovo

kopile lukavo izazvalo i iz potaje ubilo. Sada ćemo vidjeti koliko si brz! – gnjevno se obratio Kidu.

– Slušaj kauboju, niti sam tvoga Cala izazvao, niti sam ga ubio iz potaje – gnjevno je, ali opasno mirno, odgovorio Kid. – Nemoj me primoravati da ubijem i tebe.

– Ne budi budala, Delle! – opomenuo je kauboja i Fowler. – Borbu nije započeo Mallory. Osim toga, najprije je ubio Whiteya i Slima, a tek naposljetku Cala. Nije, znači, ništa bilo potajno.

– Poteži! – povikao je međutim kauboj i posegao za oružjem.

Dell još nije ni dospio izvući revolver iz korica, a Kid je već ih svojega ispalio metak kauboju pred noge.

Ljudi sa »Circlea 8« zaprepašteno su zagrajali. Dell je bio najbrži među njima, a Kid ga je toliko nadmašio da ga je, samo da je htio, mogao bez pola muke ubiti.

– Odbaci revolver, Delle! – gnjevno je kauboju naredio Fowler. – Uzmi konja i opremu i odjaši! Imaš sat vremena da se pokupiš s ovog ranča.

Kid se okrenuo, osjetivši Fowlerovu ruku na ramenu. Stresao ju je sa sebe. Vidio je blijedo Alicino lice, gledao samo u nju, te jedva čuo što mu govori rančer.

– Dobro ste postupili, gospodine Mallory – odgovorio mu je Fowler. – Svi su svjesni toga da ste mogli ubiti Della.

– Mogao sam – uzdahnuo je Kid. – A to bi bio četvrti kauboj manje na vašem ranču.

– Dvojica od vas – okrenuo se Fowler prema svojim kaubojima – pomozite Pedru i Blinkyu oko konja. A ti, Hank, povedi ostale momke da natovarite sve što treba u kola. Sutra polazimo čim sunce svane.

Kid se okrenuo prema koralu, gdje su Pedru upravo dovodili na kroćenje slijedećeg konja. Dugo su

ga s naporom morali smirivati, kako bi ga Pedro mogao uhjati. Bila je to jaka, živa, divlja životinja, koja se otimala, ritajući se, propinjući, bacajući se i lijevo i desno, vrteći se u krug.

– Nadam se da će Pedro moći pojahati ovoga ljepotana – obratio se Kid Fowleru, koji je također prišao k ogradi koralu.

– Hoće. Pedro je najbolji krotitelj konja u državi osmjehnuo se rančer.

– Da li biste se kladili, gospodine Fowleru? – nemarno je predložio Kid.

– U što? – zainteresirao se Fowler.

– Pa eto, dolazeći ovamo, vidio sam vašu goveda. Koju biste cijenu tražili za dvjesto dobrih krava i junica?

– Četrdeset dolara po grlu – poslovno je odgovorio rančer.

– Dobra vam je stoka, ali je cijena ipak visoka – promrmljao je Kid. – Predlažem vam okladu: ostane li Pedro do kraja u sedlu, plaćam vašu cijenu. Zbaci li ga konj, vi pristajete na cijenu od dvadeset i pet dolara po grlu.

– Obično se ne kladim – odgovorio je rančer. No ova je oklada tako primamljiva da je prihvaćam! – rekao je i pružio Kidu ruku.

Čim se Pedro bacio u sedlo, konj se počeo ritati i propinjati, juriti od jedne do druge ograde koralu. Meksikanac se držao u sedlu. Konj je, međutim, iznenada okrenuo glavu i ugrizao jahača za čizmu. Pedro je jedva dospio opsovati svoje meksičko »Caramba!«, a konj ga je već pokušao zdrobiti o ogradu. Pedro je to izbjegao, izvukavši nogu iz stremena i prebacivši je konju preko vrata. No borba je bila završena. Jahač je izbačen iz sedla, a Kid je, utrčavši u koral, hrabro izvukao Pedra ispod konjskih kopita. Blinky i još jedan kauboj,

Joe, hvatali su konja svaki svojim lasom.

Pedro je krvario iz usta i iz nosa i bio sav ošamućen. I on i njegova sestra Conchita – djevojka koje je Kida, kad je došao, uvela u kuću – prišli su k mladiću, zahvaljujući mu što je Pedru spasio život.

– Blinky, odvedi toga konja i ustrijeli ga! – gnjevno je naredio Fowler.

– Molim te, ujače Lance, nemoj ga ubiti! – zamolila je, pritrčavši, Alice. – Zar ga ne možemo jednostavno pustiti na slobodu?

– Taj je konj ubojica, moramo ga uništiti! – bio je energičan Fowler.

– Taj je konj divan i bit će sasvim dobar kad se ukroti! – umiješao se Kid.

– I vi ste taj koji će ga ukrotiti?

– Ijutito je upitao rančer.

– Da! Ja ga mogu ukrotiti! – mirno je uzvratio Kid.

– Vrlo dobro, u tom je slučaju vaš! – požurio se suglasiti Fowler.

– Hrabri ste, gospodine Mallory! – prišla je Kidu Alice. – Spasili ste Pedru život.

No Kid je već ponovno hitao u koral. Kad se bacio u sedlo, ponovio se prvi dio onoga što su već svi vidjeli: konj se stao propinjati. No svaki put kad se propeo, dobio je među uši snažan udarac šakom, ali je istodobno začuo i miran glas jahača koji mu je nešto prijateljski govorio. U nedoumici, konj je osjećao i snažan pritisak jahačevih nogu o svoja bedra, a osjećao je i umirujući prizvuk glasa, koji nije djelovao neprijateljski. Malo-pomalo životinja je popuštala, te je na kraju mirno prokasala nekoliko krugova po koralu – s jahačem kojem se pokorila.

Svi oko koralu zadivljeno su promatrali prizor u posvemašnjoj tišini. Fowler se kiselo smješкао.

Kad je Kid mirno sjahao, prvi mu je čestitao ozlijeđeni Pedro.

– Bilo je to divno jahanje, gospodine Mallory! – prišla je Kidu i Alice.

– Oprostite na izrazu – izjasnio se na kraju i Fowler – ali vi ste vraški mladić, gospodine Mallory, kakvoga još nisam sreo. Laskam sebi da mogu ocijeniti ljude, ali ocjenu o vama moram neprestano ispravljati. Otkad ste ujahali u ovaj kraj, stalno je oko vas nekakva gužva.

– Ne mojom krivnjom! – osmjehnuo se Kid. – Ne tražim opasnosti, ali ni ne uzmičem pred njima. Inače sam, uvjeravam vas, miran kao janje.

– Netočne li usporedbe! – nije se suglasio Fowler. – Gdje li ste samo, i kada, naučili tako jahati i tako brzo potezati revolver?

– Čini se da sam počeo učiti dovoljno rano, odmalena, a još uvijek učim – ozbiljno je odgovorio Kid. – Još uvijek sam, reklo bi se, promatrač.

– Promatrač čega? – oštro je upitao rančer.

– Ljudskih naravi – odgovorio je mirno mladić. – Ponekad mi se zato smuči nad ljudskim rodom.

– Oh! – uzviknuo je Fowler dok su se polako udaljavali od koralu. – Pa vi ste i svojevrstan mudrac! Čini se da nemate visoko mišljenje o ljudima?

– Baš tako! – odgovorio je Kid.

– Premladi ste za to – dobrohotno je primijetio rančer. – Sigurno ste imali loših iskustava.

– Moglo bi se i tako reći – suglasio se Kid, hvatajući za vodice svoju Susie.

– Ostavite konja, gospodine Mallory, Blinky će se pobrinuti za njega. A mi podimo sjesti u vrt! – predložio je rančer. – Htio bih vas – nastavio je, kad su sjeli u hladovinu – smatrati prijateljem,

pa je ovo »gospodine« nekako odviše službeno. Kako da vas zovem?

– John ili Kid.

– Dobro, neka onda bude John. Znaš, John, nas dvojica mogli bismo izvršno surađivati ovdje na Zapadu. Kako bi bilo da se uortačimo.

– Na što mislite?

– Pa na rančeve i rudnike, na razvoj uopće! Imam ja desetak planova, a ti bi bio pogodan čovjek da mi pomogneš, dapače, da budeš glavni u njihovu ostvarivanju. Mogli bismo steći novaca, slave i moći, o kojoj tucet drugih ljudi ne bi mogao ni sanjati.

– I kako bih se ja uklopio u te planove? – zanimalo je Kida.

– Kao ravnopravan ortak, mladiću!

– Zar vam bogatstvo i moć toliko znače?

– Oni su jedino što vrijedi u životu! – završio je razgovor u vrtu rančer, jer ih je Alice prekinula pozivom na večeru.

Kid se trgnuo, shvativši da je već gotovo sumrak. Sunce je, zalazeći, bilo već iznad planinskog sedla. Iznenadna pješčana oluja u daljini kao da je probijala njegove zrake, pojačavši nijanse crvenog i narančastog odsjaja koje su krasi-
le smiraj ovog inače burnog dana. Kid je pogledao u kuću koja se kupala u toj smirenoj svjetlosti, a zatim i svojega domaćina. Pod dojmom netom izrečenih Fowlerovih riječi o bogatstvu i moći, energičan mu se rančer, u čudesnom svjetlu smiraja dana, učinio sličnim gotovo nekom čudovištu. Kida je čak prošla jeza pri toj usporedbi.

Za večerom mladić je primijetio kako je Alice promijenila vladanje prema njemu. Prijateljski se smješkala, htjela razgovarati, no Kid joj još nije sasvim opraštao hladno vladanje za ručkom. Fowler je pak

sa smiješkom pratio nesporazum dvoje mladih.

– Gdje si upoznao Blinky, John? – upitao je rančer iznenada, da premosti neugodnu šutnju u razgovoru za stolom. – Čini se da si mu učinio neku veliku uslugu.

– I Blinkyu se tako čini! – osmijehnuo se Kid. – Ispričat ću vam, ali mu to ne smijete reći. Blinky je, znate, svojedobno, radeći na nekom ranču, svraćao preko rijeke u gradić Vacaville u Meksiku. Spleo se tamo s nekom bogatom udovicom. Muž joj umro godinu dana prije toga, ostavivši joj bogat ranč. A žena je htjela upecati muža koji bi bio i dobar predradnik na ranču. Blinky je čak pristao na vjenčanje i utančio datum. Dan uoči vjenčanja, međutim, rekao je ženi kako bi radije produljio momački život. Odgovorila mu je da će biti mrtav ne pojavi li se slijedećeg dana na vjenčanju. Otišavši od nje, Blinky je svratio u salun. Tako je počinio dvije greške: prvu, što odmah nije nestao iz grada, a drugu, što je svratio u salun udovičina brata, dakle nesuđenog šurjaka. Ovaj ga je, kad se Blinky naljoskao, svezao i držao zarobljenoga do trenutka vjenčanja. Premda svezan, Blinky je imao hrabrosti odbiti da kaže ono sudbonosno »da«!

Rančer se tu i tamo osmijehnuo neobičnoj priči, a Alice se jedva suzdržavala da ne prasne u smijeh.

– Blinkyev nesuđeni šurjak, vlasnik saluna – nastavio je Kid – pobrinuo se da većina građana u njegovom salunu dobije toga dana besplatno piće. Kad sam je ujahao u Vacaville, građani su se upravo svađali oko toga kojom smrću da umore očajnog, svezanog Blinkyja. Većina ga je htjela objesiti, a neki su ustrajali na tome da ga strijeljaju. Predstavivši se kao američki savezni šerif, uvjerio sam građane

da sam u Vacaville dojahao baš u potrazi za Blinkyem, za kojim je, kako sam slagao, postojala potjernica zbog ubojstva. Prepustili su ga meni, da ga povedem sa sobom i pobrinem se da bude obješen u Sjedinjenim Američkim Državama.

Alice se priči grohotom smijala, a rančer je pohvalio Kidovu snalažljivost, a onda se povukao, ispričavši se kako mora pregledati još neke poslovne papire.

— Moram vam se ispričati, gospodine Mallory — počela je Alice, kad su ona i Kid ostali sami — što sam vas krivo ocijenila. Mrzim ubijanje i nasilje, ali sada shvaćam da ste se u salunu morali braniti. Pa i taj strašni Dell htio vas je ubiti, a vi ste mu poštediti život! Hoćete li mi oprostiti?

Bila je to divna pjesma za mladićeve uši i srce. Ništa mu nije bilo u taj čas draže od toga lijepog lica. Najradije bi djevojku odmah zagrlio. No suzdržao se, iako s velikim naporom.

— Oprostit ću vam, gospodice Fowler, ali pod jednim uvjetom.

— Oh, a pod kojim?

— Pod uvjetom da me zovete Jack! — rekao je s neobičnim sjajem u očima.

— Vrlo dobro, Jack — zadovoljno se suglasila. — Tako mi je drago što smo opet prijatelji! Moram sada — rekla je zažarenih obraza — poći kod Conchite i Pedra. Vidjet ćemo se sutra.

Izašavši u vrt, Kid je dugo šetao. Shvatio je da je zaljubljen.

XIII

Matt Henderson se mrštio, vraćajući se iz donjeg, meksiškanskog, u gornji dio Wagontirea, na uzvisinu, prema kući staroga Stephena Cranea. Mrštio se zbog vijesti koje je saznao.

— Gdje je gospodin Crane, Maria? — upitao je Meksikanku, koja

je starom Craneu, poslije bijega Sarah Deacon, bila i domaćica i kuharica.

— Na terasi, gospodine Matte — odgovorila je.

I zaista, starac je uživao u kasno poslijepodne na velikom stolcu za ljuljanje, promatrajući obrise ne-dalekih planina.

— Ne bi vjerovao, Matte, koliku je promjenu tvoj prijatelj Kid izazvao u meni. Dao mi je nade, te se svakodnevno osjećam sve jači i tjelesno i duševno.

— Kid ima takav utjecaj, ali se valja sjetiti i Sarah. Ona vas je dovela u bolešljivo stanje. Stari Julio, koji sve zna o otrovima i drogama, kaže da je vjerojatno rastapala u vodi glavice žigica te vam sav taj sumpor i fosfor stavljala u hranu. Dan za danom. A to vas je, polako ali sigurno, moglo ubiti.

— Možda sam ponekad i posumnjao u nešto, no bio bih dao ruku u vatru da ništa nije kriva Sarah.

— Više ne morate, gospodine Crane — rekao je Matt. — Sarah je mrtva.

— Jesi li siguran? — trgnuo se Crane. — Zar imaš vijesti od Kida?

— Ne od njega, nego o njemu. U Gila Bendu su Sarah i tamošnji liječnik nađeni mrtvi. A u salunu je neki mladi stranac, opis kojega sasvim odgovara Kidu, ubio trojicu revolveraša. To je bio Kid, uvjeravam vas. Nema mu ravna na svijetu! Najbolji ortak što ga čovjek može imati! — oduševljavao se Matt.

— Vjerujem ti. Mislim da sam izabrao jedinog čovjeka koji može obaviti taj posao za mene. No žao mi je kad pomislim u kakvu sam vatru poslao toga mladića.

— Poznajem Kida bolje od vas, gospodine Crane. Nemate razloga da sebi išta predbacujete. Slutim

da Kid goni tu bandu i iz nekih svojih razloga.

Meksikanka Maria pozvala ih je na večeru. Stari bogataš odbio je Mattovu pomoć, ustajući sa stolca i polazeći u blagovaonicu. Osjećao se, rekao je, sve bolje.

Matt Henderson pošao je polako za Craneom. Za trenutak je krajičkom oka uhvatio kako se nešto miče dolje u vrtu, iza grma. Začudjućom brzinom za tako krupna čovjeka, skočio je s verande, potrčao u vrt i bacio se u grm. Zgrabio je nečiji gležanj. Uhvatio je malog dječaka, Meksikanca. Bilo mu je jedva nešto više od deset godina. Bio je vrlo uplašen.

— Što tu radiš? — mirno ga je upitao. — Tko si ti? Poći ćeš sa mnom — nastavio je Matt, kad dječak nije odgovarao. — Duguješ nam neka objašnjenja!

— Koga nam to dovodiš? — iznenađeno je upitao stari Crane, kad se Matt pojavio s dječakom u blagovaonici.

— Ovaj se momčić — objasnio je Matt — skrivao iza grma u vrtu. Ne želi objasniti što je tamo radio.

U prostoriju je uto ušla Maria, noseći na pladnju pečenu patku. Ugledavši dječaka, zapanjila se i gotovo ispustila pladanj.

— Što ćeš ti ovdje, Antonio? Morao bi biti kod kuće. Tvoja će se mati brinuti.

— Zar poznajete ovoga dječaka, Maria? — iznenadio se Matt.

— Da, gospodine. To je moj nećak, sestrin sin. Jučer mi je od sestre donio ovu patku. Što je sada učinio?

Začudila se, kad joj je Matt objasnio što se zbilo.

— Ne razumijem to — rekla je. — Antonio je dobar dječak. Kaži gospodi, Antonio — obratila se dječaku — što si radio u vrtu. Oni su dobri i neće te kazniti. Tko te je poslao ovamo i zašto?

— Gospodin što me je poslao — počeo je napokon objašnjavati dječak — rekao mi je da nikome ne kažem i dao mi je... dao mi je ovo! — izvukao je iz džepa kovanicu od pola dolara.

— Tko je to bio? — upitala je Meksikanka.

— Ne znam, tetka Maria! — zacvilio je dječak. — A dao mi je pola dolara i jučer, da donesem ovu patku. Taj sam novac — požurio je objasniti tetki — već dao mami.

— Čekaj, Matte — prekinuo ga je Crane, vidjevši da i Henderson želi ispitivati dječaka. — Maria, pođi s Antoniom u kuhinju i tamo porazgovaraj s njim. Bojim se da ćemo ga samo zbuniti, budemo li svi navaljivali s pitanjima. Možemo sada večerati, zar ne? — obratio se Mattu, kad je Meksikanka otišla sa svojim nećakom.

Matt je šutke počeo komadati patku. Razmišljao je o čudnoj dječakovoj priči. Stavio je nekoliko komada mesa na Craneov, a potom komad i na svoj tanjur. Iznenada je, međutim, spustio svoj nož i viljušku na stol. Crane je, kao po dogovoru, učinio to isto.

— Da, Matte — rekao je bogataš, problijedjevši, pogađajući misli svojega predradnika. — Mislim također da je bolje da pričekamo s večerom dok Maria ne sazna od dječaka cijelu istinu.

— Gospodine Crane, nešto nije u redu, ali ne znam što — izvijestila je Maria, vrativši se u blagovaonicu. — Antonio priča i priča, ali shvatite da je on samo mali dječak.

— Samo nam kaži što ti je ispričao, Maria! — nestrpljivo ju je požurivao Matt.

— Jučer je — počela je Meksikanka — taj nepoznat čovjek kupio ovu patku od moje sestre. Tražio je i da mu je pripremi za pečenje. Platilo je dobro. A onda je još platilo i dječaku da je donese meni

i kaže da je to od moje sestre. Ponekad, znate, kupujem za vas hranu od svoje sestre, gospodine Crane, kako bih joj pomogla – objasnila je. – Ali, zašto bi tako nešto učinio taj neznanać?

– A kako dječak objašnjava to što se skrivao u vrtu? – upitao je starac.

– Pa isti taj neznanać naložio mu je danas da izvidi koliko nas ima u ovoj kući. Dječak je vrlo uplašen. Neznanać mu je zaprijetio da će gadno proći ako ikome bilo što kaže za patku ili za današnje izviđanje.

– Može li Antonio opisati toga neznanca? – upitao je Matt.

– Činilo mu se kao da je svećenik. Odjeven je u crno. Antonio je samo mali dječak! – ponovno je nećaka opravdavala Maria.

– Ništa ne brinite, Maria – smirivao ju je Crane. – Antonio je dobar dječak. Ništa ga mi ne okrivljujemo. Pozovite ga ovamo! Imam nešto za njega.

Na Marijin poziv dječak je došao iz kuhinje.

– Pogledaj što ću ti dati, Antonio! – pokazao mu je stari Crane srebrni dolar. – Samo da nam još opišeš toga neznanca i dolar je tvoj!

Dječaku su zasjale oči.

– Dakle, Antonio, je li taj čovjek bio visok ili nizak? – započeo je ispitivati Crane.

– Nizak.

– Debeo ili mršav?

– Gotovo debeo, gospodine – odgovorio je dječak.

– Koje su mu boje kosa i oči, Antonio?

– Pa – dječak se nastojao prisjetiti – bio je smeđokos, a oči su mu svijetle, hladne, uplašio sam se od njih.

– Izvrsno si nam to rekao, dječče! – pohvalio ga je stari bogaćas, dajući mu dolar. – Možeš sada poći kući!

– Nećeš ovo ispričati mami, zar ne, tetka Maria? – uplašeno je, s vrata, upitao dječak.

– Ne, Antonio, neću. Ali drugi put kad ti kakav stranac kaže da nešto učiniš, podi najprije k mami i pitaj je da li je to dobro.

Uto je Matt skočio na noge.

– Maria, zaključaj vrata, kad izađem za dječakom! – naredio je.

– Navuci zavjese i pazi da ste i ti i gospodin Crane što dalje od prozora! Ne puštaj nikoga u kuću! – doviknuo je, izlazeći. – I još nešto: nipošto ne jedite tu patku!

Matt je neopazice slijedio dječaka. Bio je uvjeren kako će ga neznanać presresti dječaka prije nego što iz gornjeg stigne u donji dio grada. Tako se i dogodilo.

– Oh, gospodine, uplašili ste me! – začuo je Matt u tami dječakov glas.

– Sve je u redu, Tony, to sam ja – čuo je odmah zatim Matt nepoznat dubok muški glas metalna prizvuka.

Matt se sve opreznije prikrađao dječaku i neznanu.

– Dosta si kasno vani? Što te je zadržalo? – ispitivao je dječaka neznanać.

Bilo je u tom glasu i prijetnje, zato je dječakov glas podrhtavao.

– Ali, gospodine, promatrao sam iza grma, a oni su bili na verandi. Morao sam pričekati da uđu u kuću, kako me ne bi zamijetili.

– Da, dobro si to učinio. A koliko ih je?

– Troje, gospodine. Gospodin Crane, gospodin Matt i tetka Maria... – zacvilio je Antonio.

Dječak je pokušao pobjeći. No neznanać je zgrabio dječaka za ruku i zavrnuo je. Dječak je kriknuo od boli.

– Nešto ti je ispalo, Tony. Ah, pa to je srebrni dolar! – čuo se neznančev podrugljiv, prijeteći

glas. — To su ti, dakle, dali u kući? Što imaš na to reći?

No Antonio nije morao na to odgovoriti. Matt je već zgrabio neznanca s leđa i čvrsto ga obujmio. Začula se kletva, a Matt je osjetio snažan udarac nogom u svoje koljeno. Stisnuo je neznanca još jače.

— Polako, čovječe, zdrobit ćeš me! — prokleo je stranac.

— Budi miran, inače ću ti istrgnuti ruke! — zaprijetio je Matt, vadeći iz džepa neznanceva kaputa revolver. — Jesi li dobro, Antonio? — obratio se dječaku.

— Nadam se, gospodine Matte... No, moja ruka... užasnome boli... ne mogu je pokrenuti.

— Odbaci pojas, stranče! — naredio je Matt neznancu. — Poći ćeš sa mnom u kuću, da te dobro pogledamo.

— Neće ti biti lako vući me tamo po ovom mraku! — odgovorio je neznancu, a u glasu mu se osjećala prijetnja.

— Baš to i želim da se opireš, stranče! A znaš li zašto? Zato što ću te cijelim putem do kuće moći udarati nogom.

I da bi pokazao kako će to izgledati, Matt je koljenom udario neznanca u križa. Kad je ovaj pao, Matt je brzo kleknuo uz njega te mu energično strgnuo pojas, a zatim mu zavrnuo ruke na leđa. Uslijedila je bujica najgorih kletvi iz neznancevih usta.

— Pa, stranče, čini se da tvoj rječnik nije za dječje uši — ocijenio je Matt. — Je li ti sada bolje? — upitao je dječaka. — Potrči kući, Antonio! A mami ne moraš pričati o svemu ovome, jer bi se zabrinula.

Istovremeno je Crane u kući smirivao svoju domaćicu.

— Ne brini, Maria. Matt će se brzo vratiti. Podi u moju radnu sobu. Tamo je u stolu moj revolver. Donesi ga!

Maria je, donijevši Craneu revolver, poslala i u kuhinju po svoje

oružje: vratila se sa žaračem. Craneu je izgledala vrlo odlučna.

— Mislim da smo — našalio se — nas dvoje pravi hrabri branitelji, koji bismo mogli isprašiti bilo koga tko bi prodro ovamo.

— Gospodine, zašto je gospodin Matt rekao da nipošto ne jedemo patku?

— Matt očito smatra da je stranac i sm malo »začinio« patku, prije nego što ju je po dječaku poslao ovamo. Znat ćemo više kad se Matt vrati.

— Zaboga, pa tko bi učinio takvo što! — snebivala se Maria.

Kriknula je kad se začulo kućanje na stražnjim vratima kuhinje.

— Budi mirna, Maria, to je Matt. Čekaj, poći ću s tobom!

Zaustavio ju je kad je pošla k vratima. S revolverom u šaci pošao je za njom.

— Tko je to? — oštro je upitao.

— Ja sam, Matt. Dovodim vam nekoga!

— Dobro je, Maria. Otvori! — kimnuo je Crane.

Meksikanka je, i dalje nepovjerljiva, otključavala vrata jednom rukom, a u drugoj je držala visoko uzdignut žarač.

Matt je ušao šepajući, umoran i oznojen, ali zadovoljan.

— Pa, evo našeg tajanstvenog znatiželjnika! — ugurao je u blagovaonicu stranca. — Nije mi dosad htio ništa ispričati, ali će možda biti razgovorljiviji nakon večere, kad pojede ovu patku.

Stranac je zurio u Cranea, trljajući zglobove.

— Mali ga je Antonio dosta dobro opisao — zaključio je Matt.

I Crane i Maria sa zanimanjem su promatrali neznanca. Ima takozvanih prosječnih ljudi, koje čovjek ne bi zamijetio u gomili, jer se svojom vanjštinom ničim ne ističu. Neznancu je bio jedan od takvih. No Matt ih je upozorio na pogled,

na oči toga čovjeka.

– Majko božja! – kriknula je, Meksikanka, pošto je pažljivije pogledala stranca, te se stala, križati.

– Što je, Maria? – iznenadio se Crane.

– Pogledajte mu oči, senjore! Pa taj čovjek nema duše! – zaprepašteno je prošaptala.

I zaista, hladne strančeve oči bile su potpuno jasne, prazne, bez boje. Nije u njima bilo nikakvog ljudskog izraza, nisu bile, kako se to kaže, zrcalo duše. Priroda ga je, podarivši ga takvim očima, sama obilježila kao ubojicu.

XIV

Kad je, došavši iz vrta u svoju sobu, namjeravao odmah poći na počinak. Kad je počeo izuvati čizme, predomislio se. Odlučio je pogledati kako je smještena njegova Susie.

Tiho je napustio sobu i krenuo predvorjem kuće prema glavnim vratima. Zamijetivši da u Fowlerovoj radnoj sobi još gori svjetlo, ponovno je počeo sređivati svoje dojmove o bogatom rančeru. Nema sumnje, bila je to složena, jaka ličnost.

Došavši na ranč, zamijetio je zgradu od nepečene ilovače, kaubojsku spavaonicu. Sada se na vratima te zgrade, pod svjetlom svjetiljke, vidjela spodoba njegova prijatelja Blinkyja.

– Blinky, želim razgovarati s tobom! – tiho mu je šapnuo Kid, prikravši se k njemu.

– Jesi li to ti, Kide? Baš si me uplašio!

– Ja sam. Podimo nekamo, da porazgovaramo. Hajdemo do koralja!

– I ja sam jedva čekao da razgovaram s tobom – ozbiljno je rekao Blinky.

– Što radiš ovdje, Blinky? I ka-

kvi su to, zapravo, ljudi na ovome ranču?

– I ja se to odavno pitam – polako je, razmišljajući, odgovorio kauboj. – Događa se tu previše toga što nikako ne mogu razumjeti.

– Na što to misliš?

– Pa, radio sam tu još kad je Willoughby ubijen. I s njim je sve bilo čudno. Kradljivci stoke sasvim su ga opljačkali. Ubijen je, a taj čovjek nije imao nikakvih neprijatelja. Fowler je kupio ranč po cijeni koju je sm odredio. Drugih kupaca nije bilo. Shvaćam što je unajmio revolveraše, kako bi spriječio krađe stoke. No stoku nam nitko ne krađe već dvije godine, a revolveraši su još uvijek tu. Pa i taj njegov navodni kupac, zvao se Amond, što je ubijen u okolici, bio je neki čudni tip.

– Kako to misliš?

– Pojavljivao se ovdje svakog mjeseca. Zaista je i kupovao nešto stoke, no bio je, zapravo, profesionalni ubojica. Jednom sam ga sreo na zapadnom dijelu ranča. Žestoko se svađao s Leftyem, Lefty je bio sav preplašen, a taj je kauboj bio jedan od najbržih u potezanju revolvera. Nekoliko dana kasnije Lefty je nestao. I ostali su se bojali toga Amonda. Izgledao je kao bankar, bogat poslovan čovjek, ali je bio hladnokrvni ubojica.

– A što je s Fowlerom? – upitao je Kid.

– Dobar rančer – iskreno je odgovorio Blinky. – Strog je, do duše, očekuje da zaradimo svoju plaću, ali je i pravedan. A što se tiče njegove nećakinje, Alice, takvih se nađe samo jedna među milijun žena – oduševljeno je dodao.

– Čini se da Fowler dobro obuzdava svoje ljude? – promrmljao je Kid.

– Bez greške – suglasio se Blinky. – Mora se znati tko je glavni. No Fowlera često nema na

ranču, a predradnik Hank pravi je gad. Davno bih otišao odavde da nema Fowlera, gospođice Alice, Pedra i Conchite. Oni su dobri ljudi i jedino u njih imam povjerenja na ovom ranču.

– Jedno je sigurno – razmišljao je Kid. – Fowler je previše poslovan čovjek, a da bi tu držao zabadava tako opasne ljude. Baš takvi mu za nešto i trebaju, pa ih i koristi. Kako bi bilo, Blinky, da dođeš raditi k meni, na »K-Bar«? Uvijek mi treba dobar kauboj i poštenjačina poput tebe, a osim toga, slutim da će tu, na »Circleu 8«, nastupiti neke promjene, i to uskoro.

– Pa, prihvatio bih to, Kide. Bojim se da će me sreća napustiti, ostanem li još dugo ovdje.

– Ostani dok ne sakupe stoku, a onda ćeš poći s mojim momcima, kad dođu po goveda koja budem kupio – Odlučio je Kid. – Vidimo se ujutro, Blinky! I pazi na sebe!

Rastavši se s Blinkyem i uvjerivši se potom kako mu je i konj dobro zbrinut, Kid se vratio prema kući. Iz vrta je do njega najprije dopro miris dobre cigare, a odmah zatim i žamor glasova. U sjeni vrba Kid se prikrao do vrtnog zida.

– Baš me briga što je on nezadovoljan – govorio je toga trenutka nekome Fowler. – Imamo posla s izuzetnom osobom. Toga mladića već sam gotovo nagovorio da se uortači sa mnom. Bio bi nam najbolja prinova u organizaciji u posljednjih nekoliko godina. Treba mi za to, međutim, dosta vremena i strpljenja.

– Sve je to lijepo, Fowleru – odgovarao je nepoznat glas – ali ja moram izvijestiti o nekakvom napretku. Ili će ti uzeti taj posao iz ruku. Poznaješ pravila isto tako dobro kao i ja – dodao je nepoznati oštro i hladno.

– Znat ću što je odlučio već sutra ili prekosutra – opravdavao se Fowler. – A ti dotle glumi kupca stoke, sve dok ne sakupimo goveda.

– Jasno ti je, valjda – zaključio je nepoznati – da ćemo ga, ne pridruži li nam se, morati likvidirati.

– Pričam ti sve vrijeme – nasmijsao se Fowler – da imamo posla s tvrdim oranom! Ta bi »likvidacija« mogla biti teža nego što misliš. Znaš li trenutačni rezultat? Izgubio si u borbi protiv toga Mallorya već sedam članova naše organizacije, računajući i Amonda.

– Čini se da i ti uzmičeš, Fowleru – govorio je sugovornik s čudnim prizvukom u glasu. – Dobro da me je šef poslao da se zauzmem u toj stvari.

– Ako nam se Mallory dobrovoljno ne pridruži – opet se nasmijsao rančer – drage ću ti volje prepustiti da se ti pozabaviš njime. Nego, ja bih sada rado pošao na počinak. Zar nećeš i ti?

– Ne, htio bih još porazgovarati s Hankom – odgovorio je nepoznati.

Stojeći u tamnoj sjeni uza zid, Kid je, iznenađen, slušao cijeli razgovor. Osjetio je kako u njemu raste gnjev. Dok je gledao kako taman i visok lik znanca odmiče prema kaubojskoj spavaonici, razmišljao je o posljedicama svega što je čuo. Fowler je, znači, zaista u vezi s bandom! Kako će to pogoditi Alice?

XV

U kaubojskoj spavaonici Blinkya je mučio loš san. Ponovno je proživljavao neugodne trenutke u Vacavilleu. Gomila Meksikanaca upravo ga je odlučila objesiti, da osveti obešćašćenu udovicu. Oda-hnuo je kad se uspio probuditi. No

omča kao da mu je i dalje stiskala vrat.

– Dovraga, pa ovo je otišlo pre-daleko! – glasno je opsovao. – Bolje da nestanem dok me zaista nisu ozbiljno stegnuli!

Shvatio je, međutim, da ga je netko doista gušio tu, u njegovom krevetu, u kaubojskoj spavaonici na ranču »Circle 8«.

Blinky se instinktivno ritnuo nogama. Zaista je pogodio nekoga. Začula se psovka. Stisak oko njegova vrata na trenutak je oslabio, ali se odmah opet pojačao.

– Lezi mirno, kopile! – prosiktao mu je netko u uho. – Ne diži buku, pa ćeš možda preživjeti!

Blinky se smirio, a pritisak oko njegova vrata opet je popustio. Stalo mu je jedino do toga da može udahnuti što više zraka. Nikad mu ništa u životu nije tako godilo kao tada taj dragocjeni, iako topao i ustajao, zrak kaubojske spavaonice. Počeli su se uto komešati i drugi kaubojski u spavaonici.

– Što se to, dovraga, događa? – svadalački je upitao netko. – Zar čovjek ne može barem malo na miru odspavati?

– Naravno, vucibatino! – prosiktao je glas kraj Blinkyja. – Razmisliš li što je dobro za tebe, požurit ćeš ponovno zaspiti.

Blinky je odjednom prepoznao taj glas, a prepoznao ga je i onaj probuđeni kauboj. U spavaonici je opet zavladała tišina.

Bila su zapravo dva napadača.

– Tiho ustani i obuci se – naredio mu je jedan od njih.

Blinky se šutke obukao i obuio čizme. Napadači su mu svezali ruke iza leđa te mu ugurali krpu u usta. Povuli su ga prema vratima. Opet se začulo komešanje u krevetima, no nitko od kaubojski nije ništa poduzeo. Kakvi su to ljudi? Jahali su, pili, zabavljali se zajedno s njim, a sada su znali da ga ova

dvojica vode, možda i zato da ga ubiju, no nijedan se nije ni pomaknuo.

Napadači su odveli Blinkyja u konjsku staju i zatvorili vrata za sobom.

– Pričekaj, tu je negdje svjetiljka – šapnuo je jedan, upalivši žigicu.

Konačno je Blinky vidio obojicu napadača. Hanka je već bio prepoznao po glasu. Predradnik je zurio u njega kao mačka u miša. Blinkyju je bilo jasno da ga čekaju batine, možda i smrt! Predradniku je krvario nos. Očito je njega pogodio onaj njegov udarac nogama u spavaonici. Drugi čovjek bio je onaj novi na ranču, koji se predstavljao kao nakupac stoke. Blinky se, na trenutak, ponadao kako će taj drugi spriječiti Hanka da ne ode predaleko. No izgubio je nadu čim je i u očima toga tipa vidio ubilački sjaj. Taj bi, shvatio je, mogao biti još gori. A i on je nosio na sebi njegovu uspomenu iz spavaonice – vidljivo mu je već otekla vilica.

– Dakle, ti si taj Malloryev prijatelj! – zarežao je Hank, dok su mu se primicali.

Iako s krpom u ustima, Blinky je našao načina da to hrabro potvrdi. Kimnuo je glavom. Odlučio je prodati život što skuplje, boriti se, iako je bio svezan.

Hank je kišom udaraca po Blinkyju počeo prvi. Blinky je trpio, uvukavši glavu u ramena.

– Drukčije ćemo mi s tobom! – procijedio je Hank.

Zgrabivši Blinkyja za kosu, podigao mu je glavu. Držao ga je tako, a navodni nakupac stoke vješto je šakama u rukavicama zadavao Blinkyju udarce po licu i cijeloj glavi. Blinky se, hineći klonulost, sagnuo, a kad se visoki stranac sagnuo prema njemu, zadao mu je snažan udarac koljenom u slabine.

Hanku je dospio zadati iznenadan udarac glavom, opet po nosu. Dok su ta dvojica psovala, zaokupljeni sobom, Blinky se pokušao dočepati stajskih vrata. Nije, međutim, stigao do njih. Strašan udarac čizmom po glavi bacio ga je u nesvijest.

Bujica udaraca pljuštala je po onesviještenom kauboju, sve dok je visoki stranac nije prekinuo.

– Dosta je, Hank! – prosiktao je. – Vidiš da je mrtav. Odveži mu ruke. Staviti ćemo ga u jedan pregradak, kod konja, tako da izgleda da ga je konj izgazio.

XVI

– Što to radiš, Jack? – zaprepastila se slijedećeg jutra Alice, gledajući kako Kid u koralu drži nozdrve još nedovoljno ukroćenog konja, kao da traži nije li nešto upalo u njih.

– Ne bi ovo trebalo da vidiš, Alice – osmjevnuo se mladić – jer je to tajna. No kad si već tu, dođi da nešto naučiš.

– Bojim se toga konja – rekla je, oklijevajući.

– No ne bojiš se valjda i mene? Dođi, imaj povjerenja u mene.

– Hoću, Jack! – rekla je konačno, kad su im se oči srele.

Konj je, kad im je prišla, zarzao, naćulivši uši, strižući njima. Kid ga je blago pogladio po vratu.

– Dobro je, stari druže – nježno mu je rekao. – Neće nam ona učiniti ništa. Znaš, Alice, ono što ću ti pokazati naučio me jedan stari Indijanac. Uspješno je, uz dva uvjeta: onaj tko ga izvodi ne smije se bojati životinje i mora je voljeti. A to se ne može hiniti, jer životinja neiskrenost osjeti. Dođi, pogladi ga po vratu.

Alice je poslušala i prišla konju. Životinja se, sva napeta, najprije uznemirila, ali se napokon prepustila da je gladi.

– Pričaj mu, bilo što, samo da ti čuje glas – upućivao je djevojku. – No, vidiš – obradovao se kad ga je ona poslušala – znao sam ja da ti voliš konje. A sada gledaj ovo!

Kid je puhnuo konju u nozdrve, a životinja je tiho zarzala. Ponovio je to još nekoliko puta.

– Vidiš, Alice – rekao je – to je ta tajna. A čini se da je i uspješna, iako ne znam zašto. Indijanac mi je rekao da se, pušeš li konju u nozdrve, tako spajaju tvoja i njegova duša! Hajde, pokušaj i ti!

– Vjerujem da je Indijanac imao pravo – rekla je zadovoljno djevojka, ponovivši Kidov postupak. – I meni se čini da gotovo znam što ta životinja misli. Uvjeren sam da se želi sprijateljiti sa mnom.

– Uzjahat ću ga poslije doručka. Vidjet ćemo kako će se vladati – najavio je mladić.

– Što ćeš s njim, Kide? – upitala je.

– Imam s njim vrlo važne planove – osmjevnuo se tajanstveno.

– Šališ se sa mnom – nasmijala se. – No životinja je zaista divna. Gotovo bih poželjela da je moja, naravno, kad bih bila bolja jahčica.

– Nekad si češće jahala. Vještina će ti se brzo vratiti, ne brini – bodrio ju je. – Voliš konje, a oni će to osjetiti. Samo jaši kad god možeš.

– Odjahat ću u grad poslije doručka, Jack. Hoćeš li poći sa mnom?

– Naravno da hoću – obradovao se. – I mojoj Susie treba malo vježbe, a morao bih poslati i jedan telegram. Pa dobro, hajdmo onda što prije doručkovati!

Odlazeći s djevojkom od koralu, Kid je slušao njezino čavrljanje, ali je bio odsutan mislima. Razmišljao je kako će se te djevojke dojmiti istina da joj je ujak važan član

razbojničke organizacije, bande. Bio je uvjeren da to djevojka i ne sluti. Oteo mu se težak uzdah.

– Što ti je, Jack? – oprezno je upitala.

– Ništa – osmjehnuo se. – Samo sam se sjetio da ću za koji dan morati otići odavde. Pitam se – dodao je ozbiljno – kad ću te opet moći vidjeti.

– Nadam se uskoro – ozbiljno je odvratila, a pogledi su im se opet susreli.

Kraj vrata u vrtnom zidu čekao ih je Pedro. Vidjevši mu blijedo lice, Kid je naslutio da se dogodilo nešto ozbiljno.

– Senjore, moram s vama hitno razgovarati – rekao je uzbuđeno Meksikanac.

– Naravno, Pedro. Što se dogodilo?

– Blinky. Mislim da je mrtav.

– Gdje je, Pedro? – gotovo uzvikne Kid.

– U staji. Upravo sam ga tamo našao.

– Dodji, pokaži nam!

Kid je potrčao prema staji.

– Mislim da vi ne biste smjeli poći, gospodice Alice! – savjetovao je Pedro djevojci.

No i ona je već potrčala za Kidom.

– Pomozi mi, Pedro, da ga izvučemo odavde, prije nego što ga taj konj još jače ozlijedi – govorio je Kid, nagnuvši se nad Blinkyevim tijelom.

Alice se, sva blijeda, također nagnula nad kaubojem.

– Pričekaj da vidimo – rekla je Kidu. – Možda je živ.

Mladić je, prislonivši uho na Blinkyeva prsa, začuo tihe nepravilne otkucaje srca.

– Živ je još – rekao je uzbuđen.

– Pozovi pomoć! – obratio se Pedru. – I donesi neka vrata na kojima bismo ga mogli prenijeti. Kako ćemo s njim? – upitao je Alice.

– Kod Conchite i Pedra – odlučila je djevojka. – Tamo će biti miran, a Conchita i ja ćemo ga njegovati.

– Dobra si ti djevojka – pohvalio ju je Kid. – Prekriži mu ruke na prsima. Moramo ga prenijeti što opreznije.

– Oh, Jack! – uplašila se djevojka. – Ruka mu je slomljena, a lice... – zajecala je.

Blinkyovo lice doista je bilo okrutno izudarano, nos slomljen, oba oka natečena.

– Podi ti naprijed, Alice, da sve pripremiš – savjetovao je Kid zaprepaštenoj djevojci.

Pomislio je da su Blinkyu vjerojatno polomljena i rebra. Čudno, sve ozljede bile su na gornjem dijelu kaubojevog tijela. Primivši Blinkya za ruke, Kid je odjednom shvatio: na zglobovima su se vidjeli tragovi vezivanja! Blinkya, dakle, nije izgazio konj, nego su ga vezali i pretukli ljudi, vjerojatno s ranča.

Dvije su stvari bile Kidu jasne: prvo, napad je izvršen zbog njegove prisutnosti na ranču; drugo, Blinky je napadnut zato što mu je prijatelj. Kauboja je zacijelo izudarao netko od tajanstvenih, opasnih ljudi s »Circlea 8«. Još prije Pedrova povratka Kid je odlučio: pretvarat će se, igrati kartama koje su mu dodijeljene.

XVII

Život na ranču nikako nije toga jutra tekao po planu. Kasnilo se, što je dobro razljutilo Lancea Fowlera. Pošavši u kaubojsku blagovaonicu, zatekao je ljude za doručkom. Mjesto na čelu stola bilo je prazno: predradnik Hank još se nije pojavio.

Priču o tome kako je Blinky nastradao rančar je čuo od kauboja koji su ga prenosili do Pedra i Conchite. Još dok su pričali, u bla-

govaonicu je ušao Hank. Svi su utihnuli kad su mu ugledali lice s užasno natečenim nosom.

U Fowleru su se pojavile sumnje dok je gledao u predradnika. A sa sumnjom ga je obuzeo i bijes. Kad mu je Hank na trenutak uzvratio pogled, rančer je shvatio da je njegov predratnik u ubilačkom raspoloženju. Fowler je osjetio želju da toga trenutka puca na svojega predradnika, no odustao je, prisjetivši se kako je Hank brz u povlačenju revolvera. No Hank je sada izgubio obraz pred svim ljudima. Podsjetit će se na to svaki put kad se pogleda u zrcalo, dok ne ubije nekoga, neće se smiriti. A to je značilo da su u smrtnoj opasnosti svi oko njega.

To što je osjetio rančer osjetili su i svi ljudi za stolom. Zato su svi šutjeli. No u svakoj se kaubojskoj grupi nađe neki nespretnjaković koji zaboravi ili zatvoriti vrata koralu ili pritegnuti kolan na konju prije nego što uzjaše. Ili pak, kako se sad dogodilo zlosretniku na ranču „Circle 8“, da progovori kad svi šute.

Benny Wilder bio je mršav, plāvokos, ne osobito bistar kauboj. No bio je uvijek dobre volje, a zbog njegovih gluposti i nespretnosti mnogi su ga čak voljeli vidjeti u gruboj sredini, jer su, uz njega, sami izgledali i sretniji i pametniji. Benny je, osim svega, bio i odan drug. A takvom su se odanom, pa još i naivnom drugu uvijek mogle pripisati vlastite greške.

Dakle, taj i takav Benny bio je među onima koji su prenosili Blinky na vratima iz staje u Pedrovu i Conchitinu sobu. Imao je nesreću da je zamijetio tragove vezivanja na Blinkyevim zglobovima. A još je veća nesreća bila što je, čim je spazio Hankovo lice, odgurnuo stolac i ustao od stola.

– Želim svoju plaću, Fowleru –

obratio se rančeru. – Ja odlazim odavde!

Takav Bennyev potez doveo je do vrhunca napetosti u blagovaonici. Djelovao je kao kad se nožem probode napuhan balon, no praska nije bilo. Svi su kauboji i dalje šutjeli, iako s neugodnim grčem u želucu, očekujući da se dogodi ono što je bilo neizbježno.

– Oni koji dopuštaju da se događa ovo što se ovdje događa nisu za poštena čovjeka! – zagrmio je Benny. – Svi ste vi obična gomila štakora! Nadam se da vas više nikada neću vidjeti! – I nećeš, momčiću! – zarežao je na njega Hank.

Fowler je bio svjestan toga da će predradnik ubiti Bennyja, ali istodobno i to da je on, vlasnik ranča, nedovoljno hrabar da to spriječi.

Uto su se, međutim, vrata blagovaonice otvorila, a Kid je laganim koracima ušao i stao kraj Bennyja.

– Nekako ste jutros vrlo tihi – podrugljivo se Kid obratio svima u prostoriji. – A ti, Hank, čini se da si imao burnu noć zapravo, gadno izgledaš jutros.

– Pa... ako se to tebe uopće išta tiče, naletio sam sinoć na drvo – odgovorio je predradnik. – Bolje ti je da gledaš svoja posla, prije nego što započneš nešto što nećeš moći dovršiti.

– Nešto me osobito zanima ta dvoja nesreća. Znaš, i moj je prijatelj sinoć nastradao – opasno je mirno nastavio Kid.

– Da, čuo sam o Blinkyu. Kada takav bezvrijedan štakorčić švrlja noću po staji, zaslužuje da ga konj zgazi!

Predradnikovo strpljenje bilo je pri kraju. Prsti su ga svrbjeli, a sumanutoj se pameti učinilo da je sve dobro postavljeno, izvršna prigoda da se Kid izazove i ubije. Bio je, naravno, siguran da će u dvojboju pobijediti on. A šefova nagra-

da za to ne bi bila mala.

– Tko ti je rekao da je Blinkya zgazio konj? – upitao je Kid istim opasnim tonom.

– Otkud da znam? Pa svi momci pričaju o tome! – odbrusio je Hank.

– Možda ja znam – nastavio je Kid. – A vidim i to da sinoć nisi udario o drvo samo glavom. Ozlijeđena ti je i ruka! – dodao je Kid koji je zamijetio oštećene zglavke na predradnikovoj desnici.

Predradnik se, ako to nije bilo jasno prije, odao sada: spustio je pogled na svoju desnu šaku. Ustao je sa stolca, shvativši da je razgovor stigao do krajnje točke.

– I što misliš da možeš učiniti u vezi s tim? – izazivački je odbacio Kidu.

Probadajući ga pogledom, čime mu je prikovao pažnju, Kid je prišao revolverašu i svom ga snagom odalamio po već oteklom licu.

Hank je udarac primio bez riječi, ali mu je ruka posegla za revolverom. No kad je prstima dotakao hladan držak oružja, shvatio je da je već kasno. Kidov ga je metak pogodio u glavu, u otečeno lice. Predradnik je pao na pod.

– Želi li se još netko igrati revolverom? – prijeteći je zapitao Kid, okrenuvši se odmah tako da mu pred očima budu svi s ranča »Circle 8«. – Ako je itko od vas pomagao hanku da učini ono što je učinio, znajte da ću i njega ubiti! – zarežao je: – A što je s tobom, Fowleru? – obratio se rančeru. – Da nisi možda ti naredio da premlate Blinkya?

– Ništa nisam znao o tome, Johnne! – uzvratio mu je rančer. – Ako je to Hank uradio, dobio je što je zaslužio. A ako je u tome sudjelovao još netko, ubit ću ga, naravno, ako me u tome ne pretekneš.

Kid je shvatio da Fowler govori

isreno. Začudo, to mu je donijelo nekakvo olakšanje.

U rančerovoj blagovaonici doručak je protekao u neugodnoj tišini. Alice se uopće nije pojavila, Conchita je poslužila obrok bez riječi. Fowler i Kid šutke su ispijali posljednje šalice kave, kadli je u blagovaonicu ušao stranac.

– Johnne, upoznam se s Rayom. Hookerom – predstavio ga je Fowler. – On, znaš, ove godine kupuje od nas bikove.

Dok se rukovao s njim, Kid je shvatio da je taj Hooker važan član bande. Njegov je glas čuo sinoć u vrtu, kad je lažni nakupac stoke razgovarao s Fowlerom. Pažljivo ga promatrajući, zaključio je da je to opasan, bezobziran čovjek. Opasan zbog svoje mudrosti, hinjenog prijateljskog osmijeha, hladnoće kojom je promatrao Kida.

– Što ti se to dogodilo s vilicom, Raye? – neoprezno je upitao Fowler.

– Razgovarao sam sinoć u spavaonici s tvojim predradnikom. Neki kauboji nestašno su se, prije spavanja, nabacivali čizmama, pa je jedna pogodila i mene.

Odgovor je bio neuvjerljiv, a u Hookerovu glasu osjetila se i namjerna podrugljivost. Fowler je nešto progundao, a Kid se jedva obuzdavao. Vidjevši oteklinu na revolveraševoj vilici, sjetio se Blinkyeva izobličenog lica. Ako je i Hooker sudjelovao u tom premlaćivanju njegova prijatelja, skupo će to platiti. No sada za to nije bilo vrijeme. Morao je misliti na Alice i Blinkya. Dok se Blinky ne može pomaknuti, bolje je da ne bude većih sukoba.

Ispričavši se, pošao je prema Pedrovoj i Conchitinoj kolibici. Alicu je zatekao uz Blinkijev krevet. Zatrešla je glavom, razabravši mu u očima nijemo pitanje o tome popravlja li se Blinkyovo stanje. A

onda ga je pogledom pozvala da izađu iz sobe.

– Kako mu je? – upitao je Kid.

– Srce mu je ojačalo – odgovorila je djevojka. – Mislim da ima izgleda, samo ako mu slomljena rebra nisu ozlijedila pluća. Pedro mu je namjestio prelomljenu ruku. Spava mirno – govorila je sve to još uvijek blijeda, ali je u njoj bilo samopouzdanja, mnogo više nego kad je jecala u staji, kad je ugledala onako užasno unakaženog kauboja. – Mislim – nastavila je – da bi morao znati da Blinkya nije onako unakazio konj. Pedro tvrdi da je Blinky bio najprije svezan, a onda premlaćen. Tko je to mogao učiniti, Jack?! – upitala je, zgražajući se. – Čak ni životinja ne bi čovjeka namjerno tako ozlijedila.

Uzdahnuo je. Djevojka mora saznati neke stvari. Bolje da joj ih kaže on nego da sazna od drugih.

– Moram... moram ti reći, Alice... – zamucio je, vidjevši sjaj u njenim očima, dok je svojom rukom prihvaćala njegovu. – Blinkyja je premlatio Hank, zato što je Blinky moj prijatelj. A ja sam – morao je to izustiti – maloprije ubio Hanka!

Okrenuo se i iznenada je napustio.

Djevojka je ostala kao skamenjena. Što se to događa s njom? Još jučer, kad joj je ujak Lance ispričao o borbi u salunu »Longhorn«, prezirala je i osuđivala Kida. Bila je uvjerena da je bezobziran ubojica. A kako je pogriješila! Spasio je Pedra ispod konja, izloživši opasnosti vlastiti život. Mogao je ubiti opasnog Della, a poštediti ga je. A tako nježno voli konja što ga je ukrotio! Sve njene prijašnje ocjene i mjerila, sve je to padalo u vodu. Zar joj nije i ujak Lance ne jednom rekao kako istočnjačka mjerila ne vrijede uvijek na Zapadu? Učila je. Morala je učiti, i to vrlo

brzo. I naučila je da ovaj mladić nije ubojica kakvim ga je smatrala. Da ubija u samoobrani, kad ga na to prisile. Pogled u njegovim očima, kad joj je saopćavao da je ubio Hanka, dirnuo ju je u dno duše.

Vratila se u sobu, da još jednom pogleda Blinkya, a zatim krenula u glavnu rančersku zgradu. Iz blagovaonice je začula odlomke gnjevne rasprave.

– Ne zaboravi da rančom »Circle 8« upravljam ja! – grmio je nekoga Lance Fowler.

No odmah je ušutio čim je ušla Alice. Ujakovi obrazi bili su zažareni, a na licu stranca, koga je zatekla s njim, Alice je zamijetila nekakav podrugljiv izraz. U sobi je vladala napetost. Djevojka je shvatila da je stranac jaka ličnost, barem koliko i njezin ujak. Njezino žensko čulo govorilo joj je da je Hooker – tako ga je ujak predstavio – opasna osoba.

– Ujače Lance – upitala je – je li točno da je Hank svezao i izudarao Blinkya? I je li točno da je Hank mrtav?

Fowlerovo lice izražavalo je zaprepastenost. No odgovorio je polako i iskreno.

– Ima nečega čudnog u toj Blinkyjevoj nesreći – rekao je. – A to za Hanka je istina: mrtav je. Izazvao je gospodina Mallorya. Mallory nije imao izbora. Morao ga je ubiti. Da se okrenuo i otišao, Hank bi mu pucao u leđa.

Pocrvenjevši, Alice je istrčala iz sobe. Potvrdilo se, dakle, da Jack nije bezobziran ubojica! Sjednuvši ponovno kraj Blinkyeva kreveta, pokrila je zažareno obraze šakama.

Pažnju joj je privukla Blinkyeva kretnja. Bolesnik se budio.

– Kako se osjećaš, Blinky?

– Jeste li to vi, gospodice Alice?

– promrmljao je kauboj.

– Ja sam, Blinky. I ne brini, s tobom će biti sve dobro!

– Recite Kidu da potraži Hanka i...

– Gotovo je, Blinky. Hank je mrtav – šapnula je.

U tišini su iz otečenih kaubojevih očiju kliznule dvije suze. Uzdahnuo je.

Istodobno se u blagovaonici nastavljao razgovor između Fowlera i Hookera.

– Dakle, taj Mallory je ubio Hanka? – govorio je Hooker. – A Hanka su smatrali nepobjedivim!

– I bio je dok nije naletio na ovoga – odgovorio je Fowler. – Protiv Mallorya nije imao nikakvih izgleda. Kažem ti, Hookeru, ako si i ti umiješan u to s Blinkyem, bolje da što prije nestaneš.

– To bi tebi odgovaralo, je li? – prezrivo se osmijehnuo revolveraš.

– Mallory je čovjek kakvoga Zapad još nije vidio. Brz, ali i mudar. Ne poznajem nikoga tko bi mu se mogao suprotstaviti. Nije on kao ti ili ja. Ima savjest, moral, poštenje! Oporavi li se Blinky i kaže mu da si ga i ti premlaćivao, nećeš dugo živjeti, Hookeru!

– Čudno mi to pričaš – primijetio je revolveraš. – Kao da si toga momka zavolio?

– I jesam! A ako me imaš namjeru odati šefu, znaj da sam na sigurno mjesto spremio popis svih članova organizacije, kao i svih onih koji su imali ili imaju bilo kakve veze s njom. Trebalo mi je dugo da nađem načina kako da se zaštitim, ali sam ga našao. Učinit ćeš dobro i njemu i sebi uvjeriš li ga da mi ne smijete skinuti ni dлаku s glave.

– Dakle, izdao bi nas? – opasno je mirno upitao revolveraš.

– Za to je prekasno. Uvučen sam previše u vaše akcije da bih se mogao izvući. Pustite me da ovo riješim na jedini moguć način.

Bit će to najbolje za sve nas.

– Možda si u pravu – suglasio se revolveraš nekako nesigurno. – Jedno je sigurno – nastavio je Fowler. – Nikome neće biti bolje ako mene likvidirate!

– Dobro, Fowleru – odlučio je revolveraš. – Ja sada idem. A ti gledaj da se otarasiš Mallorya!

XVIII

Sa sakupljanjem stoke kasnili su jedan dan. No kola su se konačno zakotrljala, jahači stali gutati prašinu uz njih, svi su polazili na jedan od najznačajnijih poslova na svakom ranču. S ljudima je, prvi put, pošao i Lance Fowler. Meksikanac Pedro ostao je na ranču, uz Blinkya, koji se već vidno oporavljao.

– Jedini način da se ubije Blinky – povjerio se Pedro Kidu – bio bi taj da mu se odrubi glava i dobro je sakrije. Taj je momak inače neuništiv.

– Taj kauboj nema običnu nego jelensku kožu – našalio se i Kid. – A osim toga, sav se pretvorio u srce. On želi živjeti, a to je za oporavak vrlo važno.

– Baš tako, gospodine Mallory – suglasio se poštenu Meksikanac. – Ne da se naš Blinky tek tako!

Danas ćemo ga čuvati Conchita i ja, dok vi i Alice budete u gradu.

Sat kasnije Kid i Alice su jahali u grad. Bio je lijep dan, oblaka na nebu bilo je tek toliko da vrućina ne bude nepodnošljiva. Jahali su tiho, dobacujući jedno drugome ispitivačke poglede.

Kid nije vidio Alice otkako joj je saopćio da je ubio Hanka. S nestrpljenjem je očekivao taj zajednički odlazak u grad, ali je i strepio što će djevojka reći. Hoće li ga okriviti da je započeo taj sukob, mrštiti se na njega kao i prošli put, kad je čula za obračun u salunu? To ne bi mogao ponovno podnijeti.

No kad su im se pogledi sreli, Alice se osmjehnula.

— Tako sam sretna što jašeš sa mnom! — rekla je. — Htjela sam ti reći da sam o tvom sukobu s Hankom razgovarala s ujakom Lanceom. Rekao mi je da nisi mogao izbjeći tu borbu, jer bi ti inače Hank pucao u leđa.

Djevojci su navirale suze na oči, ali se nije na njih osvrnula. Nastavila je glasom koji je povremeno prelazio u šapat:

— A kada sam... kada sam vidjela Blinkyu... Znaš, zapravo sam sretna što si osvetio Blinkyu, što si ubio onoga predradnika. Ne znam što se to sa mnom događa da tako razmišljam, ali znam da ne bi uradio ništa nepošteno, ništa nepravedno.

Ostatak puta do Gila Benda protekao je Kidu kao u snu. Smijali su se i čavrljali. Do Mary Lincoln stigli su, kako je naredne noći ispričala svojem Toddu, kao dvije umiljate mačke. Jednim pogledom na mladi par Mary se uvjerila kako se ostvaruje ono što je u duši smatrala svojim planom, zapravo je njezina želja bila da se Kid i Alice, oboje prirasli njezinom srcu, posve zbliže.

Ostavivši Alice kod Mary, u kući Lincolnovih, Kid je odjahao u grad. Morao je porazgovarati s Toddom, srediti ulog u banci, te poslati telegram svojim ljudima da dođu po stoku koju će od Fowlera kupiti za svoj ranč »K-Bar«.

Todda Lincolna zatekao je zamišljenoga u šerifskom uredu. Kraj njega je, na rubu stolca, u prašnjavao odjeći sjedio umoran mali dječak, Meksikanac, jedva stariji od deset godina.

— Drago mi je da te vidim, Kide. Bio sam zabrinut za tebe! — obrađovao se Todd njegovu dolasku, — A evo, očekuje te i ovaj dječak. Dojahao je na magarcu iz Wagonti-

rea. Kaže da ima poruku za Johna Mallorya. Mali je sasvim premoren... — promrmljao je Todd na kraju.

— Ja sam Mallory — obratio se Kid dječaku. — Hoćeš li mi dati tu poruku.

— Kako zovete svojega konja, gospodine, i koga poznajete u Wagontireu? — provjeravao ga je dječak, ne predajući još poruku.

— Svoju kobilu zovem Susie, a u Wagontireu su mi prijatelji Stephen Crane i Matt Henderson — odgovorio je Kid na pitanja i preuzeo poruku.

— Poruku vam šalje gospodin Matt — izvijestio ga je mali glasnik. — A ja sam Antonio — predstavio se.

— Todde — obratio se Kid Lincolnu — povedi dječaka na doručak, dok ja ovdje ne vidim što mi Matt poručuje.

Poruka je glasila:

»Dragi Kide, ovdje smo svi dobro. Pokušali su otrovati Cranea, ali smo to na vrijeme otkrili. Uhvatio sam zmiju koja je to pokušala, no tip mi je iste noći pobjegao. Nije u Wagontireu. Pouzdano to znam, jer sam temeljito pretražio grad. Dobro je ugojen, sklon debljanju i ima čudne, sasvim svijetle oči. Vrlo je opasan. Gospodin Crane tako se oporavio da ga ne bi prepoznao, ali je ovdje u smrtnoj opasnosti. Mislim da bismo se morali maknuti odavde. Ostajemo, međutim, sve dok nam se ti ne javiš«.

Kid se, pročitavši poruku namrštitio. Situacija se izmijenila mnogo više no što su to i Matt i Crane slutili. Gdje bi Crane uopće mogao biti siguran? I Crane i on, Kid, bili su prijetnja bandi, sve dok su živi — Crane zbog dokaza protiv bande, što ih je godinama prikupljao, a Kid zbog svih nedavnih sukoba. A banda je bila neuništiva — na

mjestima poginulih nicali su novi članovi.

U restoranu, odmah kraj zgrade šerifova ureda, Kid je zatekao malog Antonia zaspalog za stolom.

– Jadni mali, nije ni dokraja pojeo doručak – izvijestio je Todd Kida.

– Bi li ga Mary mogla negdje smjestiti da se naspava? – upitao je mladić. – Želio bih, kada se odmori, da ponese moju poruku u Wagontire.

– Naravno da bi mogla – suglasio se Todd, dok je Kid pisao poruku.

– Predaj ovo Antoniju kad se odmori – zamolio je Kid, pružajući Toddu poruku. – Želim da mali krene rano poslijepodne, kako bi do sumraka stigao do Lafea Henryja. Tamo neka prenoći, te rano ujutro krene dalje, kako bi do noći stigao kući, u Wagontire.

– Što se događa, Kide? – zanimalo je Todda. – Mogu li ti neka-ko pomoći?

– Zasad ne, starino. No kasnije ćeš mi itekako morati pomoći. Sjećaj li se što sam ti rekao onoga jutra u staji kad si tamo našao leševe Sarah Neely i liječnika Wilburna? E vidiš, događaji se ubrzano razvijaju i uskoro će biti velike gužve. Sada mi možeš pomoći samo u jednome: pazi na Alice, čuvaj je kad god je ovdje u gradu, ali tako da ona to ne opazi.

– Zar smatraš da je u opasnosti? – zaprepastio se Todd.

– Ne mogu ti više ništa reći – zatresao je glavom Kid. – No bolje da ne riskiramo.

– Mnogo ti je stalo do te djevojke, zar ne? – bio je znatiželjan Todd.

Više nego do bilo čega na svijetu! – priznao je Kid.

Mladić je zatim pošao u banku na kratak dogovor s Ebom. Bankar je opet bio mrzovoljan, no Kid

se na to nije osvrtao.

U poštanskom uredu Kid je odaslao podulji telegram, a onda je uzjahao Susie i pošao k Lincolnovima.

– Ručak je gotov, Jack – dočekala ga je Mary.

– Mislim, Mary, da ne bismo ostajali na ručku, naravno, ako je i Alice suglasna – odgovorio je. – Morali bismo požuriti natrag na ranč.

– Naravno, Jack! – suglasila se Alice. – Najbolje je da se što prije vratimo na ranč.

– Je li se Antonio odmorio? – upitao je Kid Mary.

– Pojeo je malo kolača i popio mlijeko – osmjehnula se Mary. – A onda je zaspao već za stolom. Tako je, jadnik, bio umoran.

– Dakle, polazimo! – požurivao je Kid.

– Budi oprezan, Jack! – opominjala ga je Mary. – Alice mi je pričala o događajima na »Circleu 8«. Ne znam što se tamo kuha, ali brinem zbog tebe.

– Čuvat ću se, Mary! – obećao je Kid, dirnut takvom ljubavlju. – Ne znam još sve odgovore, ali ću ih, obećavam, uskoro saznati.

Kid i Alice pojahali su na ranč zabrinuti. Nestalo je veselosti što ih je zaokupila toga jutra. Jahali su kasom, usporavajući konje samo na usponima. Pred rančom su zastali.

– Što je, Jack? – zabrinula se djevojka. – Zar nešto ne valja?

– Ne, Alice – osmjehnuo joj se. – Vjerojatno previše brinem. Volio bih da sam više uz Blinkyja. Predbacujem sebi za ono što mu se dogodilo – oporo je dodao.

– Nemoj kriviti sebe, Jack – pokušala ga je utješiti. – Imam, međutim, i ja predosjećaj da će se nešto dogoditi, i to nešto strašno, a ne znam zbog čega.

– Ne mogu ti lagati, Alice –

mirno je odgovorio. — Isti takav osjećaj imam i ja.

Na ranču ih je dočekaio nasmi-
jan Pedro.

— Ah, taj Blinky! — rekao je. —
Zadaje mi brige. Još ću ga morati
svezati za krevet. Zamislite, već bi
htio ustati!

— Presvući ću se i poći k njemu,
Pedro, da vas zamijenim — rekla
je Alice. — A ti i Conchita malo se
odmorite.

— Izgledam vjerojatno užasno!
— zakriještao je Blinky kad su Kid
i Pedro ušli k njemu.

Kauboј se, zamijetio je Kid, vid-
no oporavio.

— Pa... — odgovorio mu je u ša-
li Kid — ne izgledaš baš užasno,
ali ne izgledaš ni tako da bi se ne-
ka udovica zagrijala za tebe.

— Mislim, zaista ne bi — poku-
šao se osmjehnuti Blinky. — Nego,
gospodica Alice mi je rekla da si
presudio Hanku, Kide!

Kid je kimnuo.

— Doživotni sam ti dužnik za to
— nastavio je Blinky. — Ali, da
znaš, bila su dvojica. S Hankom je
bio i onaj odurni tip, navodni na-
kupac stoke.

— Slutio sam da je i Hooker su-
djelovao. Zaključio sam to po tra-
govima na njegovoj vilici — dodao
je Kid.

— Ah, ostavio sam i ja njima po-
neku uspomenu! — zadovoljno je
promrmljao kauboј.

— Hooker je jutros napustio
ranč — obavijestio ga je Kid — a
nije otišao na prikupljanje stoke.
Fowler je — dodao je zamišljeno
— rekao da se Hooker neće vratiti.
Nego, reci mi, Blinky, možeš li već
dobro gledati?

— Pa... prilično — zatreptao je
kauboј kapcima.

— Želim da odsada držiš revol-
ver pod jastukom. A ti, Pedro —
obratio se Meksikancu — pazi ko-
ga puštaš u ovu sobu. Budi s Blin-

kyem noću, a žene neka ga njegu-
ju danju.

— Čini se da Kid očekuje vatro-
met — obratio se Blinky Meksi-
kancu kad je Kid izašao.

Slijedećih nekoliko dana prošlo
je brzo. Kid se zabavljao daljnjim
kroćenjem konja, prekidajući taj
posao samo za vrijeme obroka i
kratkih posjeta Blinkyu. I Alice je
dosta vremena provodila kod ko-
rala, s Kidom i konjem. Životinja
joj je, čim bi je nanjušila i ugleda-
la, mirno prilazila, da je djevojka
pogladi.

— To je najpametniji konj koje-
ga sam ikad vidjela — oduševlja-
vala se Alice.

— Sada ću s njim pojahati malo
dalje po ranču — odlučio je Kid.

— Možeš li nam otvoriti vrata na
koralu? — zamolio je djevojku.

Pojahao je putem prema gradu.
Blago podbovši konja, natjerao ga
je u kas, a zatim i u galop.

— Nije ni tako loše imati dobro-
ga gospodara ili gospodaricu, zar
ne, stari družе — pričao je konju.
— Malo ćeš se sada istrčati.

— Mislila sam da će pobjeći s
tobom! — dočekala ih je Alice kad
se Kid sa životinjom vratio. — Ni-
kada još nisam vidjela takvu brzinu.

— Taj konj je zaista prava na-
grada! — oduševljavao se i mladić.
No sjećaš li se kako sam ti rekao
da imam važnih namjera s njim?
Čekao sam da vidim kako će se
dati izvježbati. Sada vidim da i te-
be voli, da ti vjeruje, pa ti ga mo-
gu pokloniti. Pojaši ga malo po ko-
ralu.

— Oh, Jack, zar mi ga zaista po-
klanjaš? — oduševila se djevojka.
— Jesi li siguran da ga želiš dati
meni?

— Jesam — promrmljao je Kid.
— Imam svoju Susie s kojom se
nikada ne bih mogao rastati.

— Dobro, ako to doista želiš —
suglasila se s poklonom Alice. —

No znaj da tebe i Susie izazivam na utrku. Naime, izazvat ću vas čim se još malo priviknem na ovoga ljepotana – ispravila se.

– Kakvo ćeš mu ime nadjenuti?

– Morat ću još razmisliti o tome. Moralo bi biti neko osobito lijepo ime.

Pred svojom kolibom dočekao ih je Pedro.

– Gospodin Fowler je upravo dojahao – obavijestio ih je. – Sada je u sobi s Blinkyem.

Stojeći kraj kaubojevog kreveta, Fowler je istovremeno ozbiljno govorio:

– Ne zamjeram ti, Blinky, ako mi ne vjeruješ, ali je istina da nisam znao da će ti to Hank učiniti. Da sam znao, bio bih ga spriječio. Volio bih da mi to vjeruješ!

Rančer je bio sav prašnjav, umoran od puta.

– Možda je i tako – promrm-ljao je Blinky – no možete li to isto reći i za onoga navodnog nakupca stoke, Hookera?

– I mogu i tvrdim! – pomalo je gnjevno zaključio Fowler. – Hank je svoje platio, a Hooker je otišao s ranča, ne znamo kamo.

Rančer je prekinuo razgovor kad je Kid ušao. Mladić je, na prvi pogled, otkrio promjene na rančeru. Onako umoran i prašnjav, Fowler je izgledao kao čovjek koji je upravo primio težak udarac, ali je, opravdavajući se, nastavio borbu.

– Sakupili smo veliko stado – izvijestio je rančer Kida. – Sutra možeš odabrati goveda za sebe.

– Fino, sutra ću, dakle, odjahati s tobom do stada – suglasio se mladić.

– Dogovoreno. Vidimo se za večerom, Kide – zaključio je rančer, pa mahnuvši na pozdrav Blinkyu, izašao.

U sobu je uto ušla Conchita, donijevši Blinkyevu večeru.

– Čini se da ti i nije tako loše

– našalio se Kid, vidjevši s kakvim tekom kauboj jede.

– Pa ne boli me želudac, bole me rebra! – odgovorio je na isti način kauboj.

– Kada ćeš moći jahati, Blinky?

– ozbiljno je upitao Kid.

– Ne šališ se, zar ne? – začudio se kauboj.

– Ne. Da li bi mogao pojahati, kad bi morao?

– Mogao bih, ali polako – odgovorio je Blinky. Bockaju me ta rebra.

– Dobro. Pedro i ja čvrsto ćemo ti ih omotati, tako da ne moraš strahovati od iznenadnih kretnji. Budi spreman da pojašeš, čim se vratim s odabira stoke. To bi – osmjehnuo se Kid – moglo biti sutra uvečer ili prekosutra ujutro.

XIX

Fowler je za večerom bio vrlo tih.

– Izgledaš vrlo umorno, ujače Lance – primijetila je Alice.

– Žao mi je, draga – osmjehnuo se. – Imam tako mnogo posla. Bojim se da sam previše radio posljednjih nekoliko dana. No kada sve završimo, poći ćemo na odmor. Bi li voljela poći sa mnom u San Francisco?

– Voljela bih! – uzbudila se djevojka. – No ne bi li to mogao malo odgoditi? Znaš, Jack mi je poklonio onoga konja, te moram s njim vježbati. Tako je brz, ali i blag. I mnogo me voli.

– Zar mi želiš ubiti nećakinju?

– ozbiljno se rančer obratio Kidu.

– Taj konj za nju nikada neće biti dovoljno siguran.

– Ne bih joj ga dao da nije siguran – mirno je odgovorio mladić.

– Dodji, ujače Lance, da ti pokažem! – pozvala je djevojka. – Ne poznaješ ti moga konja!

Uhvativši rančera ispod ruke, povel ga je prema koralu.

– Ti i Jack ostanite tu kraj ograde! – rasporedila ih je. – A ti, mladiću, dođi ovamo! – doviknula je konju, ulazeći u koral.

Konj joj je poslušno prišao.

– Mallory, ako je ta životinja ozlijedi, ubit ću te! – hladno je Kidu zaprijetio Fowler.

Zabrinuto je promatrao kako djevojka u koralu osedlava konja. Htio je čak sâm ući u koral, ali ga je Kid zadržao.

– Pusti je, zna ona što radi! A sada, gledaj!

– Dobro, mladiću – tepala je Alice konju, uzjahavši ga – pokazimo im kako si ti blag! Konj je polako, mirno kaskao koralom.

– Ne bih to povjerovao! – s olakšanjem je uzdahnuo Fowler. – Kako si samo uspio pripitomiti toga ubojicu?

– Razgovarao sa s njim, pokazao mu da ga i Alice i ja volimo – mirno je objašnjavao mladić. – Možeš li brže! – doviknula je Alici.

– Osjećam se kao u ljuljački! – oduševljavala se djevojka, blago podbovši konja. – Stvarno je najbolji konj na svijetu.

– Bio si u pravu, Johnie! – priznao je Fowler. – Opet si me iznenadio – dodao je ozbiljno. – A sada, nažalost, imam još posla. Vidjet ćemo se ujutro. Računaj s tim da krenemo što ranije.

Djevojka je jahala još cijeli sat, a Kid je nijemo promatrao i nju i konja. Srce je u njemu pjevalo, dok ju je gledao. Radost mu je zagorčavala samo pomisao na nesretne opasnosti. Što će se dogoditi prije nego što završe posao sa stokom? Može li išta učiniti da tragedija ne pogodi tu djevojku koju toliko voli? Duboko je uzdahnuo pomažući joj rasedlati konja.

– Poći ću s vama ujutro – rekla je djevojka. – Misliš li da ću moći?

– Nećeš, valjda – našalio se –

jahati konja koji još nema ni ime-na? Mislim – dodao je ozbiljno – da bi se još više morala naviknuti na njega, prije nego što podeš s njim na duži put.

– Vjerojatno si u pravu – suglasila se. – Vidimo se ujutro. Laku noć, Jack! Bio je ovo divan dan.

Žalosno je gledati kako nestaje u kući. Obuzimale su ga jake, ali neugodne slutnje. Što će im donijeti slijedećih nekoliko dana?

Pošao je u Meksikančevu kolibu. Uz Pedrovu pomoć čvrsto je Blinky omotao rebra.

– Uh, ovo je divno! – oduševio se Blinky. – Prestat će ono užasno bockanje.

– Dobro se naspavaj, Blinky, a i ti, Pedro – savjetovao im je Kid. – A vrata ne otvarajte prije nego što se dobro uvjerite tko je pred njima.

Prolazeći predvorjem kuće, Kid je ispred vrata zamijetio svjetlost u rančerovoj radnoj sobi. Čuo se i žamor glasova, ali nije mogao razabrati o čemu se vodio razgovor. Došavši u svoju sobu, Kid je iskočio kroz prozor i prikrao se do prozora Fowlerove radne sobe.

– Zatvori taj prozor, budalo! – upravo je Fowler zagrmio na svojeg kasnog posjetioca.

– Šuti, Fowleru – odgovorio je stranac. Učinilo mi se da se čulo nešto pod prozorom. Osim toga, nemoj razgovarati sa mnom na taj način. Nisam ja jedan od tvojih prašnjavih jahača.

Kid je odmah prepoznao taj metalni glas. Gorko se osmijehnuo u mraku. Glas je pripadao Whiteyu Venetiu. Bio je iz Bay Streeta i brutalno je od sitnih trgovaca utjerivao novac za zaštitu od požara i provala, što im je, kao svoj prihod, nametnula banda. Jednom, zatekavši ga na tom poslu u nekoj draguljarnici, Kid ga je tako žestoko premlatio da su i policajci vr-

tjeli glavama kad im je izručio kriminalca. Kad je Veneti dospio iza rešetaka, tužilac je pronašao na desetke svjedoka. Gangster je bio osuđen na dugu robiju, a banda se raspala.

Taj je čovjek, dakle, sada i u ovoj bandi! Kid se sjećao njegovih čudnih, svijetlih, bezbojnih ubilačkih očiju. Znao je da bi Veneti, više od svega, želio njega ubiti, osvetiti mu se. Sjetio se tog trenutka i Mattove poruke. Čovjek koji je htio otrovati Cranea bio je Whitey Veneti!

— Učinit ćemo to na moj način!
— prenuo je Kida iz razmišljanja energičan Fowlerov glas. — Ne želim ni tvoje zamisli ni tvoju pomoć. A šefu možeš reći da sam se dobro zaštitio. Ako se išta dogodi meni, gotov je i on. A sad se gubi iz ove kuće i s ovoga ranča ili ću te ubiti!

U Fowlerovu glasu bilo je takvog prezira i takve odlučnosti da se Kid začudio. Bio mu je to novi dokaz da je i rančer važan član u organizaciji, ali istodobno i to da joj nije šef. Kakav li je bio šef? Čovjek koji je mogao vladati nad takvom ličnošću kakav je bio Fowler?

Iz sobe se začula bujica Venetievih kletvi. Gangster je, očito, izgubio živce. Kid je izabrao taj trenutak da se povuče od prozora. Dobro je učinio, jer se iz sobe začulo komešanje, a odmah zatim — Kid je to shvatio po plesu sjenki — rančer je gangstera srušio na pod. Uskoro je gangsterovo tijelo izletjelo kroz prozor.

— Kupi se, mrcino! — doviknuo je za gangsterom Fowler. — Ubit ću te, čim te opet ugledam!

— Misliš, dakle, da si se zaštitio?
— doviknuo je, pridigavši se, gangster. — A da li si zaštitio i svoju lijepu nećakinju?

Rančer se pojavio na prozoru s

puškom. Gangster više nije imao što čekati. Zaronio je u mrak, a uskoro je Kid začuo i topot kopita njegova konja.

U Folwerovoj radnoj sobi i dalje je gorjelo svjetlo.

XX

Za doručkom je Alice svoju veselost, zbog predstojećeg jahanja do stoke, uspjela djelomično prenijeti i na Fowlera i Kida. Rančer se čak smijao. Kid je zamijetio da mu se oči sjaje, da izgleda kao da je nešto raščistio sa samim sobom, kao da je odlučio suprotstaviti se bandi i prekinuti s njom.

— Što ćeš danas raditi, Alice? — upitao je rančer.

— Pedro mi upravo sedla Pinta, da pojašem s vama do stoke. A za kojih tjedan dana jahat ću i svojega novog konja. Tada ćete svi za mnom gutati prašinu — našalila se djevojka.

— Varaš se, Alice — rekao je Kid. — Nisi još vidjela kako može galopirati moja Susie, a tvoj konj, koji još nema ni imena, ne može biti osobito brz. Mislim da bismo — obratio se Fowleru — konačno morali dati ime tom konju. Izvrsno skače. Kako bi bilo da se zove Comet?

— To mi se sviđa! — pristala je djevojka.

— Pa — suho je odjednom primijetio rančer — kad smo već obavili taj važan posao, dali konju ime, podimo i na onaj drugi. Stado je — objašnjavao je Kidu — u kanjonu oko petnaest kilometara odavde. Na jednom mjestu kanjon se vrlo pogodno suzuje. Tamo ćeš ti, Johnne, odvojiti svojih dvjesto goveda od ostalih koji ćemo potjerati u drugi, širi dio. Kako ćeš otjerati svoju stoku, Johnne?

Uskoro su, zajedno s Alice, jahali prema kanjonu.

— Moji ljudi sutra stižu u Gila

Bend. Potjerat će stoku na sjever prema planinama te na istočni prilaz.

– A kako ćeš povesti hranu za ljude?

– Na tovarnim konjima – odgovorio je mladić. – Ne treba nam mnogo. Računam da ćemo za deset dana stići na ranč »K-Bar«.

– Mislim da će tako ići – kimnuo je Fowler. – Sve bih to inače ja organizirao, otjerao ti goveda, ali mi sada nedostaje kaubojja. A ove godine namjeravam sakupiti sva goveda, čak ona kojima je, kako kažemo, rogove obrasla mahovina, to jest koja nitko nije vidio već više od tri godine.

– Koliko je do tvojega ranča, Jack? –animalo je djevojku.

– Pa... za Susie i mene jedno dva dana jahanja. Ti i tvoj Comet mogli biste, ako požurite, stići za četiri dana! – našalio se Kid.

– U kojem je to smjeru odavde?

– Vidiš li one planine? Od njihovih istočnih obronaka do ranča je još dan jahanja.

– Pa mi smo gotovo susjedi, zar ne?

– Je li tvoj žig »K-Bar«, Johne?

– umiješao se rančer. – Kako dugo posjeduješ taj ranč?

– Četiri godine.

– Aha, dakle John Mallory sa »K-Bara«. Stvari su, dakle, jasne...

– govorio je Fowler kao da je nešto samom sebi potvrđivao.

Kidu je bilo jasno o čemu je Fowler razmišljao.

Prije nego što su stigli u kanjon začuli su mukanje goveda. Dva kaubojja čuvala su izlaz iz klanca. Dolina u koju se klanac proširivao bila je puna goveda.

– Pogledaj onoga tamo bika, Alice! – upozorio je Kid djevojku.

– Za takve, vidiš, kažu da su im rogovi obrasli mahovinom. Taj nije vidio ljude otkako je prije nekoliko godina žigosan kao tele. Vrlo je

opasan. Pogledaj mu opasne, dugačke rogove. Ti nemoj prilaziti stoci – upozorio ju je. – Najbolje bi bilo da podeš onamo u hladovinu te se popneš na onu stijenu. Bit ćeš zaštićena, a sve ćeš vidjeti. Obećaj mi – ozbiljno je zahtijevao – da se nećeš maknuti sa stijene.

Kad mu je djevojka to obećala, Kid je, sa još dva Fowlerova kaubojja, počeo iz stada izdvajati za sebe mlade krave i junice. Alice je, vezavši svoga Pinta u hladovinu, sa stijene promatrala kako Kid i kauboji hrabro i vješto obavljaju posao.

– Otjerajte onoga opasnog bika, da nam ne smeta! – doviknuo je Kid kaubojima.

Životinju su, međutim, uspjeli samo otjerati dalje od stada, ali ne i sasvim iz doline.

Kad je prošlo podne i posao odvajanja goveda za Kida bio već gotovo završen, Alicin konj se odvezao i krenuo za svježom travom. Djevojka je pošla za njim, da ga vrati. Stari, opasni bik, spazivši iz daljine njezine kretnje, pojurio je prema njoj. Djevojka se nije preplašila, nego je potrčala natrag prema stijeni. Zamijetila je kako joj je Kid, na svojoj Susie, pohitao u pomoć.

Svi su zastali, uzbuđeno promatrajući hoće li djevojka izbjeći opasnosti. Kad su već svi povjerovali da će na vrijeme stići do stijene, djevojka se spotaknula i pala. A bik je, spuštajući dugih rogova, jurio prema njoj.

Jurila je i Susie. Kao nikada u životu. Mladić se, sustigavši bika, opasno nagnuo iz sedla i u trku zavrnuo životinji rep. Bik je pao, a Alice je bila spašena.

– Jesi li dobro?

Začuvši taj glas, Alice je otvorila oči. U plavim očima mladića, sagnutog nad njom, zamijetila je sjaj

koji žensko srce itekako može razumjeti.

– Divno sam – odgovorila je drhtavim glasom čije bi značenje razumjela samo druga zaljubljena žena. – Sigurno sam udarila glavom o kamen kada sam se spotaknula.

– Oh, draga – brižno joj se obratio Fowler, stigavši sa svima do nje. – Uplašio sam se da te John neće stići spasiti.

– Što je sa svima vama? – iznenadila se Alice, vidjevši okupljene sve jahače.

– Oh, gospođice Alice, pogledajte onamo, gospodin Mallory spasio vas je u posljednji čas. Rogovi bi vas zakačili da je bik dospio načiniti još samo dva-tri skoka! – javio se kauboj Benny, onaj što ga je Kid spasio u sukobu s Hankom.

Probljeditvši, djevojka je još jednom značajno pogledala Kida. Riječi su među njima toga trenutka bile suvišne.

Kidova goveda bila su izdvojena. Fowler je dao ljudima upute za daljnji rad, a Kidu i djevojci savjetovao da odmah odjašu na ranč. On će, rekao je, doći tek uvečer.

Djevojka i mladić jahali su u tišini. Kid ju je kradomice promatrao. Pitao se kakvi su njeni osjećaji prema njemu. Što se njegovih ticalo, sada su mu bili sasvim jasni. Shvatio je da je voli više od bilo koga na svijetu. Više od vlastitog života! A voli li ona njega? Više mu se puta učinilo da mu to priznaje, nijemo, očima, pogledom. Ali što ako ga ne voli kao on nju? Na kraju krajeva, kako će se vladati ako on, u borbi s bandom, uništi i njezinog ujaka? Kako će joj saopćiti ako je Fowler umiješan i u onaj drugi bandin posao oko otmice i ubojstva Hillove djevojčice? Na tu pomisao mladić je duboko uzdahnuo.

– Što te muči, Jack?! – iznena-

dila se Alice, posegnuvši za njegovom rukom. – Oh, dragi, zar mi nećeš dopustiti da ti pomognem? Sumnje više nije bilo: time mu je izrazila ljubav! Kid se prenuo iz razmišljanja.

– Vjeruješ li mi i pouzdaješ li se u mene? – upitao je djevojku.

– Vjerujem ti, Jack – bez oklijevanja je odgovorila.

– Volim te više od života! – nastavio je. – Ali, sada sam na krvavoj stazi, na opasnim tragovima. Više ti o tome ne mogu reći, ali mi se čini da se moja opasna borba primiče kraju. Sve će se odlučiti u idućih nekoliko dana.

– Je li i ujak Lance u to umiješan? – shvatila je djevojka.

– Ne znam... – odgovorio je polako. – Mislim da jest. I slutim da za to ima nekakav važan razlog. Zapravo, Alice, sada si me navela na pravu pomisao! Ako je ovo u što sada vjerujem točno, to baca novu značajnu svjetlost na sve tajanstvene događaje. Trebalo je da to – predbacio je samome sebi – shvatim znatno prije!

Djevojka nije bila svjesna što je Kid toga trenutka shvatio. A on je shvatio kako je Fowler, vjerojatno, surađivao s bandom zato što ga je banda ucjenjivala životom njegove nećakinje. Nešto je slično, uostalom, prošle noći Fowleru ispod prozora dobacio gangster Veneti.

– Sâm ću se pobrinuti za konje – rekao je mladić kad su stigli na ranč. – A ti pođi k ostalima. Volio bih da večeras svi zajedno večeramo. Trebalo bi da se o nečemu dogovorimo.

– Naravno, pozvat ću Conchitu, Pedra i Blinkyu – rekla je i požurila prema kući.

Izašavši iz staje, nekoliko minuta kasnije, Kid je zastao, razmišljajući. Ranč je bio tako pust bez svih ljudi. Vidjelo se svjetlo u Pedrovoj kolibi, bili su osvijetljeni neki pro-

zori na rančеровој кући, али је, иначе, све обавијала злосlutna tama. Zamijetio je kako Pedro i Blinky odlaze prema glavnoj zgradi. Kad je ušao u blagovaonicu, svi su ga već čekali.

— Conchita — rekao je tiho, zadržavši na vratima — polako ustani, priđi k prozoru i navuci zavjese. Čini se — objasnio je, dok je Meksikanka navlačila zavjese — da imamo nekog znatiželjnika pod prozorom. Pedro, provjeri sva vrata. A ti, Blinky, kako se osjećaš? Jesi li večeras spreman za malu akciju?

— Spreman sam za bilo što — uvjeravao ga je kauboj.

— Važno je da sve radimo tako da ne bude sumnjivo — objasnio je Kid poslije večere. — Pedro, ti i Blinky pođite u tvoju sobu, pričekajte pet minuta i ugasite svjetlo. Zatim ćete izaći. Ti ćeš se, Pedro, vratiti ovamo u kuću, a ti ćeš, Blinky, doći k meni. Čekat ću te kod vrata u vrtном zidu. Kreći se u sjeni, uza zid. Alice i Conchita, vas dvije ostajete ovdje, pazite da zavjese budu navučene, a prozor i vrata zatvoreni. Pazite da ne bude svjetla kad se Pedro bude vraćao ovamo. Ne činite ništa makar se bilo što događalo vani.

Rasporedivši tako ostale, Kid je izašao u mrklu noć koju nisu mogle osvijetliti ni zvijezde na nebu. Pošavši prema glavnim vratima ranča, osjetio je fini miris cigarete. Napregnuvši oči, otkrio je uskoro i zažareni vrh cigarete u tami, na uglu kaubojske spavaonice. Zadovoljno se osmjehnuo. On i Blinky mogli bi uhvatiti tajanstvenog noćnog posjetioca. Bio je uvjeren da rančем вршља samo jedan došljak, onaj čiju je kretnju pod prozorom blagovaonice više naslutio nego vidio. Sudeći po visini siluete, slutio je s kim ima posla. A ta slutnja poklapala se s onom što mu se

nametnula u razgovoru s Alice prigodom predvečernjeg povratka na ranč.

— Kide? — dotaknuo mu je ruku Blinky. — Uh, kako je mračno! — dodao je kauboj.

— Ugledao sam ga, Blinky. Tamo je, na uglu kaubojske spavaonice. Možeš mu vidjeti žar cigarete. Malo ćemo izmijeniti naš plan. Prikradi mu se, te me obavijesti ako išta pokuša. Šuljaj se, puži ako treba, samo mu priđi što bliže. A ja ću poći iza zida, da obavijestim Fowlera kad dojaše. Nemoj ga ubiti, ako ne moraš. Sretno! — odgurnuo je prijatelja u tamu.

Pričekavši nekoliko časaka, Blinky se počeo šuljati ispod vrba prema spavaonici čiji mu je ugao služio kao pravac kretanja. Zastajao je, osluškivao. No žara cigarete više nije bilo, a nije bilo ni siluete na uglu spavaonice.

Dovraga, zbrisao je! Ali je Blinky odlučio pričekati. Možda će neznamac pripaliti novu cigaretu. A što ako je otišao? Čut će topot kopita Fowlerova konja, a onda će biti u smrtnoj opasnosti i Kid i rančер. No ako se i sâm pokrene, mogao bi naletjeti na neznanca u mraku. Što da radi?

Nedoumicu je razriješio stranac, kresnuvši žigicu, samo desetak metara udaljen od Blinkyа. Po navadi, prikrivio je plamen šakama, ali je Blinky uspio vidjeti lice navodnog nakupca stoke, Hookera.

XXI

Zaobišavši kaubojsku spavaonicu i korale, Kid se spustio u malu dolinu kojom je tekao potočić. Tu je bio siguran da će, ne začuje li topot kopita Fowlerova konja, spaziti barem rančеровu siluetu u noći, iznad sebe, na putu povrх obale potoka.

Ispruživši se u travi kraj potoka, mladić je promatrao beskrajnost

noćnog nebeskog svoda, posutog zvijezdama. Kako je sve tiho i mirno! Te bi zvijezde sjale i da njega nema. Ništa se neće promijeniti bude li u ovoj borbi poražen.

Začuvši podrhtavanje tla, shvatio je da to dolazi Fowler. Ustao je. Pojavili su se, ističući se na noćnom obzoru, konj i jahač.

– Stani, Fowleru – blago je doviknuo.

Konj je stao. Kid je začuo škljocanje okidača na revolveru.

– To sam ja, Mallory – javio se opet. – Budi miran i tih, imamo nezvanog gosta na ranču.

– Koga? – upitao je Fowler, već sjahavši.

– Nisam siguran, ali mislim da je Hooker.

– Gdje je? – upitao je Fowler tako mirno da je Kid osjetio novo poštovanje prema tom čovjeku.

– Bio je kraj kaubojske spavaonice. Ostavio sam Blinky, da motri na njega. Odvedimo tvojega konja u staju, pa onda pokušajmo naći Hookera.

Odveli su konja, te se prišuljali do kaubojske zgrade. Hookera nije bilo.

– Vjerojatno motri na kuću – šapnuo je Kid Fowleru. – Pođimo u kuću, na stražnji ulaz. Sagni se – upozorio je rančera – dok ja ne dozovem Pedra.

Mladić je zagrebao po vratima.

– Tko je? – začuo se Pedrov glas.

– Mallory i Fowler – odgovorio je Kid. – Fowler će ući k vama, a ja ću poći po Blinky. On i ja ući ćemo na prednja vrata.

Teška su se vrata otvorila. Svjetla nije bilo, ali se Fowlerov lik nazreo na vratima kad se uspravio da uđe u kuću.

– Pazi, pucat će! – doviknuo je odnekuda Blinky.

Po vratima su zapljuštali meci. Kid je shvatio da je jedan pogodio

Fowlera. Rančer je posrnuo.

– Jesi li ozbiljno ranjen? – zabrinuto je upitao mladić.

– Samo mi je okrznuto rame – zacvilio je rančer.

– Pogodio sam ga! – doviknuo im je Blinky. – Trebalo je da pucam brže. Nisam, međutim, znao da ste na vratima, sve dok se gospodin Fowler nije uspravio. I Hooker ga je ugledao tek tada.

– Je li mrtav? – upitao je Kid.

– Jest – kratko je odgovorio Blinky.

– Poslat ću Pedra da ti pomogne – odlučio je mladić. – A ja idem vidjeti koliko je ozbiljno ranjen Fowler.

– Ujače Lance, je li ti rana teška? – upitala je Alice, došavši s Conchitom koja je donijela svjetiljku.

– Nije! Samo rame. No ne diraj ništa. Moram još nešto učiniti prije nego što bude kasno. Pođimo u radnu sobu, John! – pozvao je Kid.

Pošli su u radnu sobu, a Alice za njima.

– Pripremi mi zavoje, Alice, ali i dobru večeru. Užasno sam gladan! – tješio je rančer nećakinju.

– Ne razgovarajte predugo, Jack! – upozorila je djevojka Kid, izlazeći iz sobe. – Bojim se da je rana opasnija nego što misli.

– Zatvori vrata, John! – zahtijevao je rančer. – I slušaj me pažljivo, jer neću moći ponoviti.

– Sjedni i budi miran – smirivao ga je mladić. – Rana je ozbiljna. Nije to samo rame.

Fowlerovo lice bilo je sivo, obliveno hladnim znojem.

– Umirem – rekao je kad mu je Kid pomogao sjesti. Viski je tamo u pretincu... Gotovo prekasno!

– smogao je rančer snage da se osmijehne kad je otpio viskija. – Slušaj – nastavio je kratko – dao sam neke papire Mary Lincoln. Objašnjavaju sve, ako umrem. Ubi-

li bi Alice... morali bi... Eb je... on je...

Rančeru se glas počeo gubiti. Duboko je uzdahnuo.

— Popij još viskija! — dodao mu je Kid čašu i potrčao po Alice. Uskoro su se oboje vratili.

— Oprosti mi, draga — obratio se rančer djevojci, a oči su mu se sklopile. — Vjeruj Johnu. A Eb je... on je...

Rančer je zahroptao i mrtav klonuo na stolcu.

Svi ostali promatrali su prizor s vrata.

— Conchita, pomози djevojci — razložno je naredio Kid. — A vi, Pedro i Blinky, podite sa nama.

U blagavaonici su pokušali razraditi plan daljnje djelatnosti. Kid je obojici ukratko iznio važnije dijelove cijele priče — kako ga je angažirao Stephen Crane i koji je smisao svih događaja u posljednje vrijeme na ranču.

— Ne mogu vjerovati da je Fowler bio šef te bande! — zaprepastio se Blinky.

— U pravu si, Blinky. On to nije ni bio — osmjehnuo se Kid.

— Onda još nisi završio posao — shvatio je kauboj. — Šef bande je netko u gradu. Znaš li tko?

— Ne znam, ali slutim. Vjerojatno ćemo to saznati sutra. A sada trebam vašu ozbiljnu pomoć. Ti ćeš, Pedro, ostati ovdje s djevojkama, ne ispuštajući ih iz vida ni na trenutak. Whitey Veneti još je živ i slobodan, a to je opasan zločinac. A ti ćeš, Blinky, ujutro poći sa mnom u Gila Bend.

Kid se vratio u Fowlerovu radnu sobu gdje je Conchita tješila Alice.

— Mogu li razgovarati s tobom, Alice? — stavio je Kid djevojci ruku na rame.

— Možeš — prošaptala je.

— Sjećaš li se — upitao je — da sam, kad smo danas jahali ovamo, rekao kako si me navela na pravu

pomisao? Sada se sve poklapa. Znam da sam u pravu.

— Je li moj ujak bio u vezi s bandom? — uplašeno je upitala.

— Na neki način jest, Alice. Uskoro ćemo saznati pravu istinu. No treba da znaš da je bio najhrabriji čovjek koga sam ikada sreo. Ne znam kako je došao u vezu s njima. Možda ćeš čuti ponešto što će te povrijediti, ali znaj da se pokušavao osloboditi, otrgnuti od njih. Ponudio mi je da se uortačimo i bavimo stočarstvom i rudnicima. Znam čime su ga držali u šaci. Bojao se da ne izgubi tebe. Vidiš, tebe je volio iznad svega.

— Kako to misliš: »da ne izgubi mene«? Voljela sam ga, znao je to... Ili smatraš... — zastala je.

— Da, baš to: ubili bi te da je Fowler odbio izvršavati njihova naređenja.

— Oh! — zajecala je djevojka. — Znači ja sam kriva za njegovu smrt? To neću moći podnijeti.

— Slušaj — ozbiljno ju je tješio.

— Nisi ti kriva. Dogodilo bi se to i da tebe nije bilo. Tvoj je ujak bio previše dobar da bi odobravao sve što su činili! Bio je osuđen na smrt od početka, čim su ga se dokopali. Znali su da ne pripada njihovoj soj. Budi hrabra djevojka, da ne iznevjeriš ujaka. Uništiti ćemo tu bandu i sve oko nje.

— Njegove su posljednje riječi bile da vjerujem tebi — još je jednom, posljednji put, zajecala djevojka. — Reci mi što da radim, Jack? — odlučno je upitala.

— Tako treba! — pohvalio ju je. Slušaj me! Ti i Conchita ostat ćete sutra s Pedrom ovdje. Ne napuštajte kuću! Blinky i ja odjahat ćemo u grad. Tamo ću sve riješiti uz pomoć svojih ljudi. Kad se vratim, sve će ove strahote biti za nama.

— Molim te, čuvaj se! — rekla je sa suzama u očima. — Ne bih mo-

gla podnijeti da se još i tebi nešto dogodi!

– Čuvat ću se! – obećao je.

Kid i Blinky krenuli su u Gila Bend znatno prije izlaska sunca.

– Kakav je plan, šefe? – upitao je kauboj dok su jahali blagim kasom, jer galop Blinky ne bi podnio.

– Nadam se da su stigli moji ljudi. Moram poći k Mary Lincoln, pa i u banku, platiti za Fowlerovu stoku. U svemu ostalom igrat ćemo prema tome kakve karte bude-mo dobili.

U Gila Bend su stigli vrlo rano. Vidjevši da su prečke za vezivanje konja pred salunom kraj šerifova ureda sasvim zauzete, te prepoznajući konje sa žigom svojega ranča, Kid se osmjehnuo: njegovi su ljudi stigli.

– Zdravo šefe! – pozdravio ga je dugonja s brcima, predradnik Al.

– Podi u salun i odmori se, Blinky – predložio je Kid kauboj, upoznajući ga s Alom.

– Što se dogodilo tom mladiću?

– upitao je Al kad je Blinky otišao.

Čuvši Kidovu priču o tome, predradnik se namrštio, a u očima mu se pojavio hladan sjaj.

Kid je šerifa Todda zatekao zabrinuta, za stolom u uredu.

– Drago mi je da te vidim, Kide! – obradovao se Todd. – Dobra, možeš li mi reći što se zapravo događa?

– Mnogo toga, Todde, a ništa dobro. Mislim da bi najprije morao pročitati ovo pismo.

Kid je predao šerifu neko pismo – bile su to zapravo pismene Kidove ovlasti od guvernera.

– Hoćeš li, na osnovi ovoga pisma, uzeti sve moje ljude za svoje pomoćnike, šerife? – upitao je Kid.

– Naravno da hoću, gospodine Mallory! – reče Todd Lincoln službeno.

– Mislio sam da smo i dalje pri-

jatelji, Todde! – blago ga je zbog toga Kid prekorio. – A moji me prijatelji zovu Kid ili Jack, sjećaš li se? Pozovi momke, Ale! – obratio se svom predradniku. – I Blinky! – dodao je. – Je li onaj dječak Antonio odnio moju poruku? – ponovno se obratio Toddu.

– Jest. Gospodin Crane i Matt od sinoć su ovdje – odgovorio je šerif.

– A gdje su?

– U hotelu. S njima su neki tvoji momci, da ih zaštite. Ali što se to događa, Kide? Sinoć su stigla i ne-kakva čudna trojica. Ubojice su, ali ne revolveraši. I još nešto: bio je tu šef stanice. Kaže da jutros ovamo stiže nekakav poseban vlak, samo jedan vagon. Ne zna tko to stiže njime...

– Znam ja, Todde. Slutim, zapravo. A ako me slutnja ne vara, morat ćemo požuriti! Todde, Lance Fowler je ostavio tvojoj Mary ne-kakve papire. Znaš li išta o tome?

– Da, sjećam se. Prije skoro pola godine. Čudilo me je što ih nije ostavio u sefu u banci.

– Mislim da znam zašto to nije učinio – odvratio je Kid. – Nego, znaš, Todde, Fowler je sinoć ubijen.

Todd Lincoln se ukočio, a onda gnjevno zbacio šešir s glave i zgazio ga. Zatim je još nogom šutnuo stolac.

– Smiri se, Todde! – zamolio je Kid šerifa.

– A djevojka? Što je s Alice?! – zabrinuto je upitao Todd.

– Ne brini o tome ništa.

– Uzmi ovu zvijezdu, Kide. To prelazi moje mogućnosti! ponudio je očajan Todd šerifsku značku Kidu.

– Samo ti nju zadrži, pravi si čovjek za to. Ne znaš o svemu koliko ja znam – ozbiljno je dodao Kid. – I zadrži za sebe ono što sam ti rekao. Idem sada k Mary, a ti počni proglašavati šerifove po-

moćnike. Zakuni na tu dužnost i Matta Hendersona. Reci mi još, Todde, jesi li vidio u gradu oniskog, nabijenog stranca, smeđokosog, s izrazito sjajnim očima?

– Jesam. On je jedan od trojice što su stigli sinoć. Jutros su sva trojica već bili na stanici.

– Da, to je to... – promrmlijao je Kid samome sebi, a Toddu je kimnuo. – Pošalji nekoga da mi javi kad se bude približavao taj poseban vlak.

Kid je odjahao smiren i samopouzdan. Kraj se mogao sagledati. Bit će još, znao je, teških trenutaka, no izgledi su dobri, to više što sada nije sâm.

– Što je, Jack, zar nešto ne valja? – upitala ga je Mary Lincoln kad je, zabrinut i namršten, ušao u njenu kuhinju.

– Sve će biti dobro, Mary! – bezuspješno joj se pokušao osmjehnuti.

– Što je, sinko? – blago je upitala žena, primivši ga za ruke.

– Mary, hoćeš li mi donijeti papire što ti ih je povjerio Fowler?

– Žao mi je, Jack. Znaš da bih sve učinila za tebe, ali to su Fowlerovi osobni papiri. Ne mogu ih dati nikome bez Lanceova odobrenja.

– Mary, Fowler je sinoć ubijen. A ti, molim te, pročitaj ovo pismo.

Pružio joj je isti dokument koji je, nepun sat prije toga, čitao i njezin muž.

– A je li Alice dobro? – upitala je, pročitavši pismo.

– Teško joj je, ali sve to dobro podnosi.

Mary mu je donijela Fowlerove dokumente. Promatrala je Kida dok ih je čitao. Voljela je tog mladića od prvog trenutka otkako je ušao u njen i Toddov život. A sada je djelovao zabrinuto, ali i gotovo zastrašujuće odlučno.

– Hoćeš li moći poći do Alice?

– upitao ju je, stavljajući papire u džep.

– Naravno, bit ću spreman kad se vratiš ovamo. Čuvaj se, sinko!

Poljubila ga je u obraz i s uzdahom gledala za njim dok je odlazio.

Cranea i Matta zatekao je u predvorju hotela. Kad su se rukovali, osjetio je snagu u rukama starog bogataša. Crane se oporavio, obrazi su mu se crvenjeli, a oči sjale više no ikada.

– Doživotni sam ti dužnik, mladiću! – rekao je starac. – Dao si mi nadu i volju da živim, bez obzira na sve što će se još dogoditi ovdje! – ozbiljno je dodao.

– Sve će se uskoro završiti. Mogu samo reći da imate više razloga za život nego što pomišljate.

Uto je u hotel banuo jedan od mladih Kidovih kauboja.

– Dolazi onaj posebni vlak, šefe! – izvijestio je.

– Odmah ću se vratiti, Matte! – obratio se Kid Hendersonu. – Ostanite svi ovdje.

Na stanici je zatekao šerifa s pomoćnicima.

– Raspodijelite se s obiju strana tračnica, Todde – počeo je Kid pripremati doček. – Ne poduzimaj ništa, samo ne dopusti da bilo tko izade.

Kid je odavno shvatio da posebnim vlakom stiže pojačanje bandi. Imali su znatnih gubitaka, pa su morali popuniti snage.

Lokomotiva je već kočila kada se Kid sjetio da iz džepa izvadi i prikači zvijezdu, značku šerifova pomoćnika.

– U ime guvernera Arizone, vi ste pod mojom zapoviješću! – dočekao je Kid strojovođu, koji je i inače bio zaprepašten dočekom toliko naoružanih ljudi. – Ne pokrećite ovaj vlak nikamo dok vam ja ne kažem! Jeste li razumjeli?

Strojovođa je zbunjeno kimnuo, promatrajući kako naoružani šeri-

fovi pomoćnici ulaze s obiju strana u jedini vagon što ga je dovukao.

– Što se to događa? – začuđeno je šerifa Todda upitao u vagonu kondukter.

– Naredba s najvišega mjesta! – ozbiljno je odgovorio Todd Lincoln. – Ni u što se ne miješaj.

– Dobro, gospodine, neka to bude vaša stvar – pokorio se kondukter.

Kid je, stojeći na vratima vagona, promatrao čudne putnike. Sigurno je to posljednje smeće, sakupljeno sa svih strana, najgori ološ, soj ljudi koga se odrekao ljudski rod. U kakvom li je očajničkom položaju morala biti banda kad je pozvala u pomoć i takve ljude!

Svi su šutjeli, zaprepašteno gledajući u Kida. On je osjećao na sebi te poglede pune mržnje i prijetnji. Ni za što na svijetu ne bi zakoračio među njih, toliko ih se gnušao.

– Momci – obratio se svojim pomoćnicima. – Dobro pogledajte ovu bagru. Ne reskirajte ništa! Pucajte u njih, ako treba, ali tako da vam ne treba i drugi metak. A sada počnite skupljati oružje. Oduzmite svaki revolver, svaki nož, sve!

Za desetak minuta nesuđeno pojačanje bilo je razoružano. Oružja je bilo toliko da su ga iz vagona morali iznositi u nekoliko navrata.

– Pogledaj ovo, Todde! – pokazao je Kid šerifu gomilu oružja. – Znaš li što bi se dogodilo da ih nismo dočekali i razoružali? Tvog Gila Benda više ne bi bilo. Vidiš li što su htjeli nahuškati na nas?

– Vidim, vidim!... – zaprepašteno je mrmljao Todd.

– Dat ću vam savjet, bagro! – okrenuo se Kid prema došljacima.

– Ovo je kraj vašega puta. Vratit ćete se onamo odakle ste došli. I da više nikada niste, ni jedan od vas, došli ovamo! Tu vam ima mjesta samo na gradskom groblju. Za-

ključajte sva vrata izvana! – obratio se kondukteru. – A vama bih savjetovao da se vozite natrag sa strojovodom u lokomotivi.

Za nekoliko minuta poseban se vlak izgubio sa stanice.

– Imali smo sreću – ocijeno je Kid. – Da je ta rulja sišla s vlaka i počela pucati, mnogi od nas više ne bi stajali ovdje!

– Pogledao je u svoje zaprepaštene momke. Znali su da govori istinu, jer su vidjeli putnike toga vlaka, a dobro su poznavali svojega šefa!

– Todde – obratio se Kid šerifu – ti i moj Al sada podijelite momke i podite u potjeru za Whiteyem Venetijem i njegovim ortacima. Pretražite, bude li trebalo, cijeli grad, kuću po kuću!

Pozvavši sa sobom Blinkya, Kid se vratio u hotel, do Stephena Cranea i Matta Hendersona.

– Biste li mogli poći sa mnom do banke, gospodine Crane? – upitao je vlasnika rudnika.

– Je li se to bliži kraj, Kide? – upitao je Crane.

– Mislim da se bliži – kimnuo je Kid. – Hoćete li moći pješice?

– Moći ću. Nisam više invalid, Kide!

– Hajdemo! Matte, pođi i ti s nama!

XXII

U banci su zatekli Eba u pisanju i računanju.

– Ah, dobar vam dan, gospodine Mallory! – pozdravio ga je bankar. – Što mogu učiniti za vas?

– Kupio sam dvjesto goveda na ranču »Circle 8«. Sada bih ih platio – odgovorio je Kid. – Da vidimo: dvjesto grla po dvadeset i pet dolara, to bi bilo pet tisuća.

– Kada ih preuzimate, gospodine Mallory? –animalo je Eba.

– Sutra. Dajte mi, dakle, da potpišem i platim.

– Ne tako brzo, gospodine Mallory! Dvadeset i pet dolara po grlu vrlo je malo za goveda sa »Circlea 8«.

Ebov je glas zvučao čudno nape-to. A istodobno mu je vidno kucala žilica na sljepoočici.

– Mnogo ili malo, svejedno, tako sam se pogodio.

Dajte mi papire! – oštro je za-tražio Kid.

U bankarevu pogledu zapazio je mržnju. Trebalo ga je još samo malo izazivati.

– Promatrajte stvari na ovaj na-čin, gospodine Mallory: pošto je Lance mrtav, ja ću biti...

– A kako vi to, Ebe, znate da je Lance Fowler mrtav? – dočekao ga je Kid. – To smo znali samo Blinky i ja. Pazi na njega, Blinky! – dobacio je kauboju.

Blinky se naslonio na pult, ne skidajući pogleda s bankarevih ša-ka. Tresle su se, ali je bankar raz-mišljao kako da posegne za revol-verom u pretincu.

– Nadam se, Ebe, da ćeš poseg-nuti za tim revolverom – podru-gljivo mu je rekao kauboju. – Uspi-ješ li to, barem ću te ubiti i prište-djeti posao šerifu i sudu.

Eb je grčevito pritisnuo prste na pult, tako da su mu, zbog neprotje-canja krvi, pobijeljeli.

– Gospodine Crane – obratio se Kid starom bogatašu – pred-stavljam vam Eba Ronsona, naše-ga gospodina »X«!

Na te sudbonosne riječi, koje su u tišini odjeknule kao udarac gro-ma, stari je Crane problijedio. Na-slonio se na pult kako ne bi pao. Noge ga nisu držale. Godine čeka-nja, bezbrojne nesane noći, želja za osvetom, koja se postupno ipak ohladila – sve ga je to ostavilo praznim. Nije osjećao nikakvo za-dovoljstvo gledajući dugo i prodor-no u lice čovjeka za pultom.

A crte Ebova lica počele su se

vidljivo mijenjati. Na blijedom licu, ionako uske usne stisle su se u zlobnu crtu, mišići oko nosa opu-stili su se, nos se istakao. No najo-dvratnije su bile Ebove oči: ukoče-ne, besramne, zlobne, ubilačke.

Godinama je Eb uspješno igrao svoju ulogu, vodeći dvostruki život. Prividno ugledan, pošten građanin bio je zapravo najveći otpadnik i neprijatelj društva. Opsjednut že-ljom za moći i osvetom, ni sada se nije namjeravao olako predati. Već je bio naveo Blinkya na pomisao da za revolverom mora posegnuti u pretinac. A imao je napunjen re-volver i ispod samog pulta.

– Prepoznajete li toga čovjeka, gospodine Crane? – upitao je Kid.

– Ne znam – polako je odgo-vorio starac. – Ne mogu biti sigu-ran, a morali bismo biti sasvim si-gurni.

– Nemate ni zrnca dokaza koji bi me povezali s tim vašim Ronso-nom, a to vam neće proći ni na jednom sudu! – procijedio je Eb Ronson.

– Griješiš, Ebe – dobacio mu je Kid. – Imam papire što ih je Lan-ce Fowler ostavio Mary Lincoln, bojeći se da ćete ga uništiti. Nisam ih još sve pročitao, ali je samo ono što sam stigao pročitati dovoljno da te se objesi barem deset puta. Prvu veliku grešku počinio si kada si Deaconu i onoj Sarah naredio da ubiju Hillovu djevojčicu. Bio je to zločin kakav se na zapadu ne oprašta. To ti je zapečatilo sudbinu.

Ebove ruke zgrčile su se na pul-tu poput kandži, a žilica na sljepo-očici opasno je zakucala. Dok da je Kid mirno optuživao, u očima mu se pojavio strah, beznadan strah.

– Ubio sam Deacona, Ebe – nastavljao je Kid. – A ubio sam i Amonda što si ga poslao da me dočeka u zasjedi. Likvidirao sam i onu trojicu revolveraša u salunu i

Hanka na ranču. Blinky je sinoć dokrajčio Hookera, čim je on ubio Fowlera. Izgubio si mnoge ljude, a uskoro ćeš se sa svim svojim zločinima suočiti potpuno sâm.

— Budalo! — zakriješćio je Eb Ronson. — Nikada neću biti sâm! Za nekoliko minuta stići će ovamo pedesetak ljudi. A onda ćete biti izgubljeni i ti i ova gospoda i svi tvoji ljudi.

— Na tvom mjestu, Ebe, ne bih očekivao to pojačanje. Mi smo, znaš — mirno je objašnjavao Kid — presreli vlak i sve u njemu razoružali. A moji ljudi upravo ovoga trenutka hvataju i Whiteya Venetija i još dvojicu tvojih ubojica.

Lukavost je kod Eba ustupila pred bijesom. Izvukao je revolver ispod pulta.

Zakupljen onim što je slušao, Blinky je gotovo zakasnio. Ipak je, više zahvaljujući refleksima nego pozornosti, pravodobno pucao. Eb Ronson je pao na pod.

— Dobar posao, Blinky! — pohvalio je Kid kauboja. — Nadamo se samo da ga nisi ubio.

Nagnuvši se nad tijelo zajedno s Blinkyem, Matt Henderson je izvijestio da je bankar samo ranjen.

— Živjet će toliko da bude obješen — rekao je. — Samo je ranjen u rame.

— Valja pričekati Todda i pregledati Ebovo ovdašnje poslovanje — primijetio je Kid. — Matte, ti i Blinky previjte Eba, a zatim ga zatvorite. Hoću da ga neprestano čuvaju dva stražara. Je li vam zlo? — okrenuo se mladić problijedjelim Craneu.

Starac je kimnuo, pokušavajući se osmijehnuti.

— Godinama sam čekao ovaj trenutak — rekao je. — A sada ne osjećam ništa osim gađenja.

— Imam još neke važne vijesti za vas — osmijehnuo se Kid. — Nisu loše, nego dobre. Pitam se,

međutim, biste li ih sada mogli podnijeti.

— Mogu — odvratio je starac s nevjericom u crnim očima. — Mislim da bih poslije ovoga sve mogao podnijeti. Kaži mi ih, mladiću!

Prekinuo ih je šerif Todd koji je ušao u banku.

— Onih ubojica nema nigdje, Kide — uzbuđeno je izvijestio. — Pročešljali smo cijeli grad. Što da činimo?

Pitanje je lebdjelo i u očima svih Kidovih kauboja koji su za šerifom ušli u banku.

Kid je uzdahnuo. Poznavajući svoje kauboje, znao je da su potragu obavili temeljito. Pošao je k ranjenom Ebu Ronsonu.

— Ebe, gdje su Whitey Veneti i ona dvojica? — upitao je.

No Eb Ronson počeo se podrugljivo cerekati. U razrogačenim očima sjalo je zadovoljstvo, nada u spas. Boreći se da dode do daha, zaboravio je i na maloprijašnji raspad svoje organizacije. Nadao se još samo da će se osvetiti tom mladiću što se nagnuo nad njim.

Toga trenutka-zločinac se sjetio kako je jednoga dana za ovaj isti pult u banci došao krupan muškarac. Bio je to Mark Hill. Htio je za svoj ranč kod Santa Fea kupiti stoku na „Circleu 8“. Došao je sa kćerkicom Carol. Eb ju je obasipao pažnjom, dok su kauboji okupljali stoku na ranču. Kako je Hill izjavio da se osobito ne razumije u stoku, jer je dotada stjecao kapital na Istoku, Eb je naredio da mu se podmetnu lošija goveda. No Hill je sa sobom imao ljude koji su se razumjeli u stoku. Odbio je kupiti loša goveda, a od Eba zatražio da mu vrati tisuću dolara što ih je položio na ime kapare. Kad je Eb odbio, visoki ga je muškarac uhvatio za vrat i snažno prodrmao.

Taj događaj zapečatio je i Hillovu i Ebovu sudbinu. Eb je dolare

vratio, ali su deset dana poslije toga u Santa Feu Sarah i Deacon oteli malu Carol i Hill je morao platiti ucjenu.

Ebu se otkupnina nije činila dovoljnom osvetom, pa je od zločinačkog para zatražio da malu Carol ubiju. Kad je to Sarah odbijala, Eb je pošao sâm u Santa Fe te osobno počinio i taj zločin.

Sve je to sada prolazilo kroz glavu ovoga zločinca.

No sjećao se i burne pobune na otmicu i ubojstvo. Cijelo područje Arizone zahtijevalo je da se što brže pronade i kazni zločinac. Guverner je imenovao posebnoga istražitelja. A to je bio baš taj mlađić što se sada naginje nad njim. Eb je, preko svojih veza, saznao i tko je istražitelj i kakve u mu ovlasti: »Ne štedeći nikakvih napora, ni troška, dovesti zločince pred lice pravde!«

Očajnički se zločinac odjednom dosjetio da ima važan dokaz protiv toga istražitelja.

— Dakle, misliš li da si me uhvatio? — zlobno je upitao, otvorišći oči. — Ne znaš jedno: dok ti imaš mene, mi imamo djevojku! Čini mi se da ćeš morati malo trgovati. Zamjena zarobljenika, reklo bi se. A bolje bi bilo — nastavio je — da malo požuriš. Whitey, naime, voli djevojke. Pitanje je kako će tvoja Alice izgledati pošto se on zabavi njome! Možda je tada nećeš ni htjeti!

Gušeći se, Kid je vrisnuo.

XXIII

Pedro se dobrano zabrinuo, ostavši na ranču sâm s djevojkama. Mallory mu je povjerio sigurnost senjorite Alice. »Ne reskiraj ništa«, rekao mu je, »neka ti je revolver stalno pri ruci«. A njegov ga je otac, zaposlen na ranču još kad ga je stari senjor Willoughby gradio, bio naučio kako su najgore

stvari u životu izigrati povjerenje prijatelja i ne uzvratiti udarac neprijatelju.

Meksikancu se sve na ranču činilo odviše tiho i mirno. Ostane li u kući s djevojkama, vani na ranču neprijatelj može pripremiti bilo kakav napad, a on o tome neće imati ni pojma. Kuću je stari Willoughby gradio tako da odoli napadu, ali je pretpostavljao da će imati i branitelje. Vrata su sva bila teška, hrastova. Nekada su i na prozorima bili teški hrastovi kapci, ali ih je, kupivši ranč, Fowler uklonio. Prozori su, dakle, slaba obrana. Kad je već tako, neka ih bude za obranu što manje.

— Senjorita — rekao je djevojci, ušavši u njezinu sobu, gdje se bila sklonila s Conchitom — mislim da biste morali poći u radnu sobu gospodina Lancea. Tamo je samo jedan prozor na koji treba paziti, a tamo su i puške.

— Zar očekuješ nevolje, Pedro?

— mirno je upitala djevojka.

— Slutim da će ih biti, senjorita!

Preselivši ih u radnu sobu, Pedro je gurnuo do prozora težak radni stol, a onda je sa sobnih zidova poskidao i napunio sve puške.

— Dobro zatvorite vrata za mnom, kad izađem — upućivao ih je. — Ne brinite — ohrabrujući se osmjehnuo — neću ostati dugo.

— Budi oprezan, Pedro — savjetovala mu je Alice.

— Bit ću. Conchita, dobro zaborikadiraj vrata!

Pedro je kliznuo u sjenu vrtnog zida i osluhnuo. Opet mu se sve činilo sumnjivo mirno. Čulo se samo zujanje pčela i toptanje kopita iz staje. Htio je poći do mjesta s kojega će dobro vidjeti prilaz ranču iz smjera grada. Znao je da će tamo i sam biti izložen pogledu neprijatelja, ali je smatrao da mora raskirati.

Metak ga je pogodio čim se po-

javio iz zaklona i bacio ga na tlo. Pedro se čudio što ne osjeća nikakve boli. Začuvši kako mu pritrčavaju trojica, duboko je udahnuo i pretvarao se da je mrtav.

— Ovo je samo Meksikanac — prezirno ga je jedan od napadača gurnuo nogom. — Ne vrijeme na njega utrošiti još jedan metak.

Napadači su otrčali dalje i Pedro uskoro više nije čuo nikakve korake. Ali je začuo kad je prasnulo staklo, prvi, pa drugi put. To su napadači provaljivali u kuću. Zastenjao je. Mučila ga je pomisao da je djevojkama morao reći još nešto važno. Htio se pridići, ustati, potrčati do kuće. Učinilo mu se čudnim što nije mogao ustati. Zapravo, nije osjećao da to ne može, nego mu se činilo da je zaboravio, da ne zna kako se ustaje. A morao se dovući do onog grmlja među vrbama! Nikako nije znao zbog čega, ali je znao da je to neobično važno. Puzao je, ali je imao dojam da nimalo ne napreduje.

Morao je ustati!

Kad mu je konačno uspjelo da se pridigne, zateturao je. Pao bi, ali ga je odjednom prihvatila i zadržala nečija snažna ruka.

— Djevojke, Pedro? Gdje su djevojke? — uzbuđeno je pitao Kid.

Djevojke, naravno! Pedro se sjetio da su Alice i Conchita same u zgradi u koju su provalili napadači. Sjetio se odjednom svega, pa i toga zašto je bilo važno dospjeti do onoga grmlja.

— Brzo, senjore, pomozite mi do onoga grmlja! Tamo ima prolaz, može se u kuću! Otac mi je rekao — objašnjavao je Pedro, dok ga je Kid vukao prema grmlju — da je senjor Willoughby načinio tunel kad je gradio kuću. Podzemni prolaz počinje ispod radne sobe, a izlazi u grmlju.

Stigli su do bujnog trnovitog grmlja.

— Evo, tu je ulaz, senjore. Morate puzati ispod donjih grana. Pazite, trnovite su! Čekat ću vas ovdje, jer morate požuriti — dodao je Pedro kad su začuli pucanj iz kuće.

Tunel je bio iskopan uz temelje kuće. Kid je najprije puzao, no ubrzo se mogao uspraviti. Hitao je u tami, s rukom ispruženom pred se. Na jednom mjestu tunel je oštro skrenuo ulijevo. Kid se ubrzo našao na njegovom kraju, ispod rančerove radne sobe. Iznad sebe začuo je kletve, grube muške glasove. Shvatio je da su napadači još u hodniku, a djevojke same u sobi.

Na stropu tunela, ispod same radne sobe, zacijelo su postojala vrata, nekakav skriveni poklopac. Uzbuđeno ih je tražio. Gore su muški glasovi odavali sve veći gnjev i nestrpljenje napadača; očito još nisu provalili kroz zabarikadirana vrata.

Podigavši obje ruke, Kid je upro o strop tunela. Strop je počeo popuštati. Našao je vrata.

— Samo mirno, to sam ja! — došapnuo je djevojkama, izvukavši se ispod poda sobe i ugledavši njihova prestrašena lica. — Požurite! — rekao je, uskočivši u sobu. — Morat ćete u podzemni prolaz. Malo dalje je zavoj, a iza njega požurite ravno. Na kraju ćete ispuzati kroz trnovito grmlje. Tamo vas čeka Pedro. Ranjen je.

Kid je već zgrabio Conchitu i spustio je u tunel.

— Zar nećeš i ti s nama? — upitala je Alice. — Nemam vremena — zatresao je glavom. — Pomoć nam stiže, ali ću dotad morati zadržavati ove da ne probiju vrata.

— Ostajem s tobom! — odlučno je zahtijevala djevojka.

Upravo tada začuo se ponovno jak udarac u vrata. Napadači su ih nečim pokušali razvaliti.

— Shvati, Alice, da se oni žele dočepati tebe! — objašnjavao joj je

mladić. — Ako ti ne umakneš, mogla bi sve pokvariti.

— Dobro, Jack — suglasila se djevojka.

Zatvorivši vrata u podu za djevojkama, Kid je usredotočio pažnju na ulazna vrata radne sobe. Shvatio je da će ih napadači uskoro razvaliti. Zgrabivši jednu od pušaka sa stola, ispalio je, u visini ljudskih prsa, nekoliko metaka u vrata. Napadači su ustuknuli, ali samo na trenutak.

— Nastavite! — ohrabrivao je svoje ortake metalni Venetiev glas.

— Još samo nekoliko naleta i vrata moraju popustiti. A vi, djevojke, tamo unutra, odbacite oružje na pod!

Kid je ispraznio pušku pucajući ponovno u vrata. A onda ju je odložio i stao čekati. Nikada se nije osjećao tako hladnokrvno. Veneti će započeti svoju kob za nekoliko minuta. Kad provale vrata, u zaletu će uletjeti u sobu i naći se pred njegovim revolverom.

Udaranje u vrata se nastavilo. Kid je odlučio pospješiti upad u sobu. Tiho se približio k vratima i uklonio rezu. Bilo je očito da napadači udaraju nekim jačim predmetom.

Dogodilo se kako je Kid očekivao. Pri slijedećem naletu vrata su se rasprsla, a napadači, uletjevši u sobu, popadali po podu.

— Ah, gospodine Mallory — odmah se, međutim, snašao Veneti — napokon smo se i nas dvojica sreli!

— Da, Veneti, na tvoju zlu kob — hladno je odvratio Kid.

— Ako je i tako, Mallory, uzet ću sve što mi ta zla kob pruža. Imamo tebe, a dočepat ćemo se i djevojaka. Šef će nam za sve to osobito izdašno platiti!

— Neće, Veneti, neće. Ja ću ti sada platiti. Šef to više ne može. U gradu su moji ljudi, a Eb Ronson

je zatvoren u ćeliju.

— Laže nam, momci! — zarežao je Veneti. — Ubijte ga i dobit ćete više novca nego što ste ikada mogli sanjati!

No njegovi momci nisu bili osobito spremni da ispune njegovu zapovijed. Očekivali su da će u sobi zateći bespomoćne djevojke, a našli su ovog opasnog mladića.

— Odbacite revolvere — rekao je Kid — te ćete još poživjeti. Nema potrebe da poginete zbog Venetija, jer će on ionako biti obješen.

Obeshrabrujući tako ostalu dvojicu, Kid je pažljivo motrio Venetia. Bezbojne ubilačke oči toga zločinca bile su potpuno prazne, no Kid je u njima očekivao onu poznatu iskru koja obično bljesne kad se revolveraš odluči da potegne oružje. Imao je pred sobom zvijer koja, čak i kad osjeti kraj, želi nanijeti što više zla prije nego što pogine. Zvijer spremnu na skok. Napetost u sobi bila je nepodnošljiva.

Venetieve šake odjednom su se spustile k oružju. Zapucao je istodobno s Kidom. Dva metka na Venetia, a zatim pucati i u ostale! — kao da je Kidu rekao nekakav unutrašnji glas. No mladić je osjetio udarac metka, zateturao je pogođen. Veneti je jednom šakom pritiskao pogođeni trbuh, ali je drugom još pucao. Još je bio na nogama. Ostala dvojica već su se grčila na podu, umirući. Kad je pao, Kida je pritisnula smrtna tišina. Ugledao je kako se Veneti ljulja, ali još uvijek drži oružje u čaci.

Nije, znači dokrajčio Venetia!

To je bila posljednja Kidova misao prije nego što ga je obavila tama. Nije više čuo korake u predsoblju, niti je vidio Matta kad je nahrupio u sobu s revolverom u šaci, te zapucao u Venetia, naslonjenoga na zid.

Jednim pogledom Matt Hender-

son se uvjerio da je Veneti mrtav te odložio oružje u korice. Tužno je pogledao Alice i Kidova predradnika Ala kad su i oni ušli u sobu. Djevojka je, kriknuvši, pala preko Kidova tijela na podu.

– Samo mirno, djevojko! Trebamo brzo zavoje, mnogo zavoja! Kid užasno krvari – ustanovio je Matt. – Požuri, djevojko, da to zaustavimo! Loše je, vrlo loše – obratio se Alu, dok je djevojka trčala iz sobe. – Po mojoj ocjeni, ima izgleda samo ako brzo nađemo liječnika!

Na licu Kidova predradnika nije se izmijenila nijedna crta, ali se odmah pomakao. Matt ga je začuo kako u hodniku energično svojim momcima izdaje naredbe.

U sobu su ušle Alice i Conchita. Matt im je pomogao razodjenuti mladića. Kidovo vitko tijelo je drhtalo. Djevojčino lice bilo je smrtno blijedo kad je ugledala ranu, no glas joj nije podrhtavao.

– Conchita – upućivala je mirno – daj te zavoje! A ti mi ga, Matte, pomози podići, da mu nešto stavim pod glavu.

– Poslao sam Shortya da telefonski pozove najbližeg liječnika – izvještavao je Al, vrativši se u sobu. – Čini mi se da bismo Kida morali odmah povesti, dok još nije pri svijesti. Imam spremljena kola sa sijenom, na njima ćemo ga povesti. Bit će teže kad se osvijesti.

Alice i Matt kimnuli su u znak odobravanja, a Matt je pozvao Ala na stranu.

– Ale, i ovdje ima posla. Možeš li sa svojim ljudima ostati tu na ranču?

– Hoću – kratko je odgovorio Kidov predradnik.

Šutljiva, tužna karavana uskoro je krenula prema Gila Bendu. Na kolima s Kidom, na sijenu, bile su Alice i Conchita, pazeći da se ranjenik previše ne trucka. S njima

je bio i Pedro. A Matt je sjedio s kočijašem.

XXIV

Lancea Fowlera pokopali su Kidovi kauboји uz potok na njegovu ranču »Circle 8«. Iznoseći iz rančeve sobe tijela Venetia i druge dvojice ubojica, Al je, podižući s poda Kidov kaput, otkrio Fowlerove papire.

– Čini se da bi ovo moglo biti važno, Blinky! – pozvao je kauboја.

– Odjaši u grad, predaj to šerifu.

Tako je Blinky, prestigavši kola s ranjenim Kidom, pohitao u grad i predao papire Toddu Lincolnu.

Za stolom u šerifskom uredu Todd je počeo čitati. Njegov začuđeni uzvik zaustavio je Blinkya, koji je upravo izlazio iz ureda. Vratio se, sjeo i stao promatrati šerifa kako čita.

– Blinky, podi odmah po gospodina Cranea! – uzbuđeno mu je rekao šerif. – Mora ovo pročitati!

Blinky i Crane stigli su za nekoliko minuta. Todd Lincoln ispitiivački je promatrao starog bogataša. Poštovao je toga čovjeka, iako ga je poznavao samo nekoliko sati. Kad je Shorty stigao u grad s vijestima o borbi na »Cirleu 8«, Crane se ponio na način koji je začudio Todda. Starac se, naime, vladao tako kao da je on sâm za sve kriv. Sada je Todd razmišljao što mu je činiti: hoće li starac podnijeti ono što piše u Fowlerovim papirima? Da li mu sve reći ili s time pričekati? No Todd ne bi bio Todd da nije odlučio sve odmah ispričati.

– Imam tu za vas obavijest, gospodine Crane – počeo je. – Pitanje je samo hoćete li je moći podnijeti?

– Je li riječ o Kidu? – zabrinuto je, zatrepavši kapcima, upitao starac. – Blinky mi je upravo rekao da je, kad je pretekao njihova

kola, mladić bio u nesvijesti, ali je još živ.

— Nije riječ o Kidu — odmahnuo je šerif glavom. — Vijest je dobra. Samo, hoćete li je moći podnijeti?

— Moći ću — tužno se osmjehnuo starac na toliku šerifovu obazrivost.

— Gospodine Crane, prvo da vas nešto pitam: čini se da mnogo predbacujete sebi zbog svih ovih događaja. Zašto?

— Todde, ja sam poslao Kida na tu krvavu stazu! — odgovorio je Crane, s grčem na zabrinutom licu. — Znao sam da će biti opasno. Bolje bi bilo da sam odustao od namjere da osvetim brata i njegovu obitelj. Znaš, Todde, u međuvremenu sam zavolio toga mladića kao vlastitog sina.

— Dakle, imam novosti za vas, gospodine Crane — promrmljao je šerif. — Kid je, morate znati, bio u potrazi za otmičarima djevojčice Carol Hill, s izvanrednim ovlastima od guvernera Arizone. Posao za vas preuzeo je za ljubav Alu Harmonu. Bio je siguran da goni istu bandu. Nije, znači, pošao u sve te opasnosti po vašem nalogu.

— Oh, Todde! — uzdahnuo je starac poslije dulje stanke. — A sada, da čujem i ostalo.

— Reći ću vam samo najvažnije — nakašljao se Todd — a ostalo ćete sami pročitati. Dakle, Alice Fowler, zapravo je Alice Crane, kći vašega brata Johna, vaša nećakinja.

— Nemoguće! — promrmljao je Crane. — U požaru kuće nije bilo preživjelih.

— Bilo je. Alice je bila kod prijatelja na proslavi Božića kad je požar buknuo. Fowler, koji je dospio pod čizmu Eba Ronsona, bio je prijatelj vašega brata. Pročitat ćete sve ovo kasnije, no najvažnije je da Fowler nije ništa znao o planovima za ubojstvo Johna Cranea i

njegove obitelji. Poslije tragedije sakrio je djevojčicu na sigurno. Spašavajući Alice od Eba Ronsona, Fowler se, međutim, sâm uhvatio u zamku. Pokušavao se osloboditi, ali su ga neprestano ucjenjivali djevočinim životom. Pobjegavši iz New Yorka, Fowler se smirio ovdje u Gila Bendu, kupivši banku. No Eb Ronson mu je ušao u trag prije tri godine. Otada je Fowleru život bio užasan. Ronson je ubio Willo-ughbya, a od Fowlera preuzeo banku. Fowler je tada gotovo ubio Ronsona, ali se zločinac izvukao. Dopustio je Fowleru da kupi ranč »Circle 8«, ali mu je tamo postavio svoje ljude. Nagrizali su Fowlerovo imanje, a s rančerom radili što su htjeli. Pretjerali su kad su otišli malu Carol Hill. Postalo je opasno i za njih kad je to Fowler saznao. Morali su negdje sakriti Sarah i Deacona, jer bi ih Fowler ubio. Dogodilo se da se to dvoje sklonilo kod vas u Wagontireu. Bilo im je dovoljno manje od mjesec dana da saznaju tko ste vi zapravo. Izvjestili su o tome šefa bande, Eba Ronsona. Otada vaš život nije vrijedio ni prebijene pare. A Fowler je odlučio sve to staviti na papir i svoje papire povjeriti mojoj Mary. Imala je uputu da ih, čim se nje-mu nešto dogodi, preda guverneru.

Zadugo je u šerifovom uredu vladala tišina.

— Tako, dakle? — čudio se Stephen Crane. — Ta mi je djevojka nećakinja! Sigurno ju je i Fowler mnogo volio. Mislim da joj zasad to još ne bismo smjeli reći. Pitam se, Todde, ne bi li joj to mogla saopćiti tvoja žena. Učinila bi to obazrivije nego bilo tko od nas.

— Naravno da bi — suglasio se Todd. — Mislim, međutim, da bismo to morali odgoditi dok Kidu ne bude bolje, dok ne budemo sigurni da će preživjeti.

— Mislim da dolaze — javio se

Blinky. – Čujem štopot kola.

– Hoće li Mary moći podnijeti sve to, Todde? – upitao je Crane.

– Mogli smo Kida smjestiti u hotel, a ne kod vas.

– Ne! – odlučno je rekao šerif.

– Prije svega, Mary i ja volimo Kida kao sina, te Mary ne bi podnijela da ga smjestimo bilo gdje drugdje. A osim toga, Kidu će kod nas biti najmirnije. Uz Marynu, Alicinu i Conchitinu njegu bit će mu najbolje.

XXV

U slijedećih dvadeset i četiri sata u gradu je nastala gužva kakvu Gila Bend nije pamtio. Svi Kidovi kauboji laćali su se bilo kakvih dužnosti i poslova, samo da ostanu u gradu, uz svojega šefa. Predradnik Al, poznavajući svoje vjerne ljude, nije ustrajao na tome da se itko baš mora vratiti na „K-Bar“. Čak je i strpljiva Mary gundala što ne može izaći iz sobe ili iz kuće, a da pred vratima ne naleti na dvojicu ili trojicu Kidovih kauboja. A Alice ju je tješila da će otići tek kad budu sigurni da je mladić izvan životne opasnosti.

– To je zato, tetka Mary, što ga veoma vole – objašnjavala joj je.

– Ozdravit će naš dječak, naravno da hoće! – uzvraćala je djevojci Mary. – Zasad se drži, a za nekoliko sati imat će kraj sebe najboljeg liječnika.

Mary je tako govorila ali nije bila u to uvjerena. Brinulo ju je Kidovo blijedilo i mirnoća. Mladić još uopće nije dolazio k svijesti. Bojala se i za Alice: djevojka cijele prošle noći nije napuštala Kidovu sobu.

– Nećeš mu, draga moja, pomoći ako i sebe uništiš! – savjetovala je Mary djevojci.

– Znam, tetka Mary, no tako je blijed i bespomoćan! Kada će, konačno, stići liječnik?

– Čim ti doručkuješ i malo se odmoriš.

– Stiže vlak, gospodo! – prekinuo ih je u razgovoru, ušavši u kuhinju, jedan od Kidovih kauboja.

– Čini se da će liječnik napokon biti ovdje! – zadovoljno je dodao.

– Hvala ti, sinko – obradovala se Mary. – Čim stigne, pošaljite ga ovamo! Jesam li ti rekla...

Oduševljeno se okrenula prema Alice, ali je zastala: niz djevojčine obraze tekle su suze radosnice. – Hajde, hajde, samo se isplači, djevojčice! – privukla ju je Mary u naručje.

Vlak su na stanici dočekali Kidovi kauboji, ali i većina građana Gila Benda.

– Pravi rekord, momci! – doviknuo je strojovoda, zaustavivši lokomotivu. – Od Santa Fea dođe za samo sedam sati i dvadeset i četiri minute!

Gomila je razdragano brujala dok je iz jednog vagona silazila vitka spodoba s dugom bradom. Za njim je, međutim, silazio i drugi, niži i nabijen muškarac, jednako otmjena držanja. Uzvici su postali još glasniji kad su ljudi u jednom od dvojice muškaraca prepoznali nikoga drugoga od guvernera Arizone.

Sa stanice su guvernera i liječnika Thurgooda odmah kočijom odvezli u dom Lincolnovih, do ranjenika.

– Pođite sa mnom, gospodo Lincoln! – pozvao je liječnik Mary.

Udaljivši Conchitu iz sobe, pažljivo je pregledao bolesnika.

– Donesite tople vode, zavoje i još jednu svjetiljku – mirno je zahtijevao od Mary, dok je spretnim prstima radio oko rane. – Je li uopće dolazio k svijesti?

– Je li veoma loše, doktore? – zabrinula se Mary, odmahnuvši glavom na njegovo pitanje. – Hoće li preživjeti?

– Vrlo je loše – mirno je odgovorio liječnik Thurgood, previvši ranu. – No podite sa mnom, da pred svima kažem što imam reći, kako ne bih ponavljao.

U drugoj su sobi uz guvernera bili Crane, Todd, Matt i Blinky. Sve zabrinute oči bile su uprte u liječnika.

– Nikada ne zaslauđujem dijagnozu – rekao je liječnik. – Stanje mladića vrlo je ozbiljno. Pogodila su ga dva metka, no nijedan, na sreću, nije ostao u tijelu. Izgubio je, međutim previše krvi. Dvije će stvari odlučiti o tome hoće li preživjeti: dobra njega i njegova vlastita volja za životom. Bit će teško, no izgledi postoje! – ohrabrio je sve prisutne, čak se osmjehnuo.

– Kako dugo ostajete, doktore? – upitao je guverner.

– Ne mogu to reći. Koliko bude trebalo, sve dok ne prebrodimo najgore.

– Dobro, dotle ostajem i ja! – odlučio je guverner.

Život se promijenio u Lincolnovoj kući. Sličila je više na bolnicu nego na dom. Mary i Conchita njegovale su Kida danju, a Alice je nad njim bdjela noću.

Dva dana i dvije noći ranjenik je bio u nesvjestici. Hranili su ga i previjali, ali k svijesti nije dolazio.

Alice je trećega jutra, umorna, držala Kidovu ruku u svojoj kad li su me se usnice pomaknule.

– Nisam dokrajčio Venetia! – razgovjetno je prošaptao, uzdahnuvši.

No obrazu mu se pojavilo malo rumenila, disao je duboko i pravilno. U svijesti je, međutim, ponovno proživljavao nedavnu borbu. Veneti ga je ubijao, a on je padao u ponor. Zadržavala ga je, kao slamčica, samo slabašna, nježna ruka. Koliko god bila slabašna, znao je da će ga ta ruka spasiti.

Polako je otvorio oči. Alice je

spavala na stolcu kraj kreveta. Vidio joj je lice, riđu kosu, duge spuštene trepavice. Stisnuo je svojim prstima njezine. Oči su joj se otvorile, obrazi zarumenjili kad je uzvratila stisak.

– Pa, mladiću, bilo je i vrijeme da se probudiš! – blago je rekao Thurgood, ušavši u sobu. – Siguran sam – našalio se – da gospodica Crane ima i važnijeg posla, a ne da tu danima sjedi kraj tebe.

Začuvši da je liječnik Alice nazvao »gospodicom Crane«, Kid je pogledom uputio djevojci pitanje.

– Da, Jack, sve znam – kimnula mu je. – Ujak Todd i ujak Stephen sve su mi ispričali.

– Kako se osjećaš? – upitao je liječnik Kida, položivši mu dlan na čelo.

– Gladan sam! – prošaptao je ranjenik.

– To je dobro! – obradovao se liječnik. – Groznice nemaš, a što se hrane tiče, valjda ćemo nešto naći. Treba već da nešto staviš u usta. Dodi, Alice! – pozvao je djevojku u šali. – Sada mu više ne treba bolničarka.

XXVI

Kidu su dani prolazili vrlo sporo. Napokon je već mogao i šetati, sjediti na suncu ili svježem zraku u hladovini na verandi. Život kod Lincolnovih sveo se na uobičajen tok. Alice, Conchita i ostali vratili su se na »Circle 8«, a Kidovi kauboiji odagnuli su njegovo kupljeno stado na »K-Bar«.

Kidu je bilo jasno da će uskoro i on morati poći. No kamo i kako – to je ovisilo o mladoj djevojci okrugla lica i divnih očiju. Sada je imala vremena razmisliti o tragičnim događajima u Gila Bendu i na ranču »Cirle 8«, što ih je on izazvao svojim dolaskom.

Što li će odlučiti?

Hoće li pomisliti da se sve te nevolje ne bi dogodile, pa ni Fower ne bi poginuo, da on, Kid, nije bio došao ovamo? Ali on ne žali. Da nije došao ovamo, vjerojatno je nikada ne bi sreo. A možda bi, pomislio je i to, bilo najbolje da osedla Susie i nestane odavde. Djevojci bi mogao poslati telegram. I tako se bezbolno oprostiti od nje. Možda bi ga zaboravila.

— Mary — odlučno je odjednom, obrativši se Mary Lincoln koja je zastala na vratima. — Ja sam velika budala! Poći ću sada onamo i pitati je. Poželi mi sreću.

— Želim ti sreću, sinko — odgovorila je. — A mislim da ćeš je i naći!

Susie je brzala na ranč kao da je i njoj stalo da Kid što prije dobije djevojčin odgovor.

Pred rančem su zastali: sa »Circea 8« pred njima je neviđenom brzinom galopirao Comet.

S riđokosom jahačicom!

Dok mu je srce pjevalo najljepšu pjesmu ljubavi, Kid je pojahao prema njoj. Sjahavši pritrčali su jedno drugom i čvrsto se zagrlili. Dalje će, znali su, zajedno jahati kroz život.

U PRIPREMI:

**John Gray
Smrt vješanjem**

The logo for LASO, featuring the word "LASO" in a bold, stylized, blocky font with a double outline.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 60.840 d, a za šest mjeseci 30. 420 d. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: NIŠPRO »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-2052 (00027 – LASO). Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DEM 33,00, ATS 234,00, SHF 27,00, HLG 37,00, SEK 116,00, FRF 109,00, USD 17,00, (avionom USD 20,20) CAD 24,00 (avionom CAD 28,30), Australia AUD 12,00, (avionom AUD 15,00).

Uplata na devizni račun 30101-620-16-25731-3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb (za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 75.000 d, c/b stranica 50.000 d.

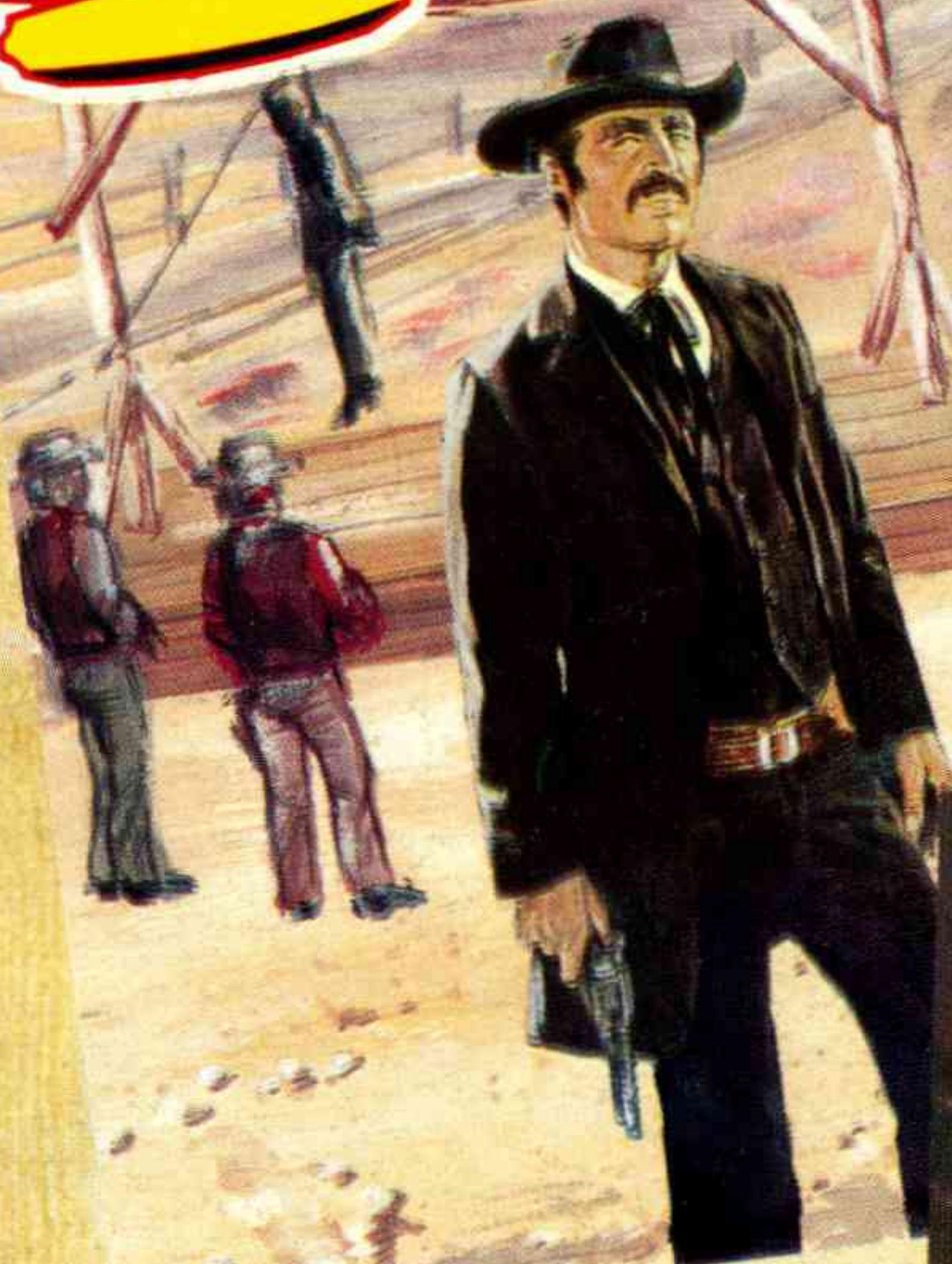
Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26.XI.1973.

Rukopisi se ne vraćaju.

Ne propustite idući broj LASA
— najboljih western romana!

WESTERN ROMAN

LASO

SPECIJALNO IZDANJE

LASO

JESEN
'88
cijena
1500 d

križaljka
razni
prilozi

U P R O D A J I !
SPECIJALNO IZDANJE
JESEN '88.

Matt Braun
GRAD
POKVARENJAKA